# HALKIN KURTULUŞU

11 OCAK 1980
FİYATI 10 TL

190

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!


*Egemen sınıflar, silah zoruyla gerici partileri birleştirmeye çalışıyor*

## Muhtıra'da demokrasi mücadelesini durduramayacaktır!..

Emperyalizme bağımlı komprador kapitalizm ve toprak ağalığı ekonomisinin krizini, şimdi de faşist saldırıların eşliğinde kitlelerin sırtına bindirmeyi amaçlayan gerici egemen sınıflar, bu işi böyle kolayca yerine getiremeyeceklerini 24 Aralık eylemleriyle anlamaya başladılar. ... yeni saldırılar için hazırlığa giriştiler. Hakim sınıfların yeni muhtırası bu söylediklerimizin kanıtını oluşturuyor. Egemen güçler yeni operasyonlar tezgahlayarak devrimci mücadelenin gelişmesini engelleme peşinde koşuyorlar. 1 Ocak 1980 tarihinde yeni bir muhtıra dayatarak ordu komutanları isteklerini dile getirdiler.

Halk kitlelerini daha da azgınlaşan ve saldırgan faşizmle tehdit ve sindirmeyi amaçlayan hakim sınıfların genel olarak Türkiye halkı özel olarak Kürt halkının demokrasi ve bağımsızlık mücadelesini boğmak istiyorlar. Egemen güçler demokrasinin bir kırıntısının dahi bulunmasına tahammül edemeyeceklerini söylüyorlar. Bunun için türlü tehditler ile tüm gericileri bir araya getirip halk kitlelerine yönelen azgın bir faşist saldırı tez-

Devamı sayfa 6'da

Sovyet tankları Kabil sokaklarında

*Taraki... Amin... Karmal... Brejnev'e uşak dayanmıyor*

Dünyada ve Türkiye'de

## STALİN YILI KUTLAMALARI

- STALİN 100. DOGUM YILINDA ÜLKENİN BİRÇOK YERİNDE YAPILAN TOPLANTILARLA ANILDI.
- 100. DOGUM YILINDA STALİN BÜTÜN DÜNYADA ANILDI.
- RAMİZ ALİA: "STALİN'İ ANMAK SOSYALİZM İÇİN BİR SAVAŞ ÇAGRISIDIR"
- E.AUST: "STALİN'DEN ÖGRENMEK ZAFER KAZANMAYI ÖGRENMEK DEMEKTİR"

YAZISI 5.SAYFADA

**HALKIN KURTULUŞU**

## DEMOKRASİ MÜCADELESİNİ YÜKSELTELİM

Egemen sınıfların ve onların faşist diktatörlüğünün işçi sınıfına ve ezilen emekçi halk kitlelerine karşı yöneltttikleri siyasal saldırılara ve egemen sınıfların anti-faşist demokrasi mücadelesini bastırmak için aldıkları tedbirlere bir yenisi daha eklendi: Faşist çetenin 2 Ocak'ta açıklanan 'muhtırası'...

Egemen sınıflar ve emperyalist haydutlar 'muhtıra ile işçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin bugüne kadar verdikleri mücadele sonunda kazandıkları bütün demokratik ve siyasi mevzilerin bir bütün olarak ortadan kaldırılmasını, kitlelerin ve halk gençliğinin yükselen anti-faşist demokrasi mücadelesinin ezilmesini, bütün kitle örgütlerinin dağıtılmasını, işçi ve emekçilere yönelik ekonomik saldırıların artırılmasını ve yeni baskı tedbirleri yasa tasarısının yasalaşmasını istemekte ve bu tedbirlerin bir an önce hayata geçirilmesi için de bütün gericilerin birleşmesini şart koşmaktadır. Egemen sınıflar, bugün faşist AP hükümeti eli ile yürütülen saldırıları az bularak, faşist diktatörlüğün sağlamlaştırılması için başta AP faşistleri ve CHP reformistleri olmak üzere bütün gerici siyasi partilerin birleşmesini,gerici siyasi mihrakların kendi aralarındaki çelişkilere son vermelerini belirtmektedirler.

'Muhtırası'nın verilmesinden hemen sonra egemen sınıfların çeşitli sözcüleri ve faşist diktatörlüğün uşakları sevinç çığlıkları atmaya başladılar. Ve hemen birtakım yeni tedbirlerin silah zoruyla,silahların gölgesinde hayata geçirilmesi için ön hazırlıklar başladı. Önce tam bir dikensiz gül bahçesi yaratmayı amaçlayan yeni baskı tedbirleri yasa tasarısının bir bölümü meclislerde görüşülmeye

Devamı sayfa 6'da

## En Büyük AÇIKLAMA

## Terörist: Devlet

Geçtiğimiz günlerde İstanbul Aksaray'da 13-14 yaşlarında üç çocuk sıkıyönetim birlikleri tarafından kurşunlandı.Bir çocuk öldü, bir diğeri ise yaralandı.Yine İstanbul Sultanahmet'te bir kişi kurşunlanarak katledildi.

Daha önce de İstanbul Kadıköy'de arabasını banka önüne park eden bir mühendis sıkıyönetim jandarması tarafından kurşuna dizilmişti.Yine Adana'da,Erzincan'da,Ankara'da sıkıyönetim biklikleri "dur ihtarına uymadığı"

Devamı sayfa 6'da

GAZETEMİZİN ELİNİZDEKİ BU SAYISI BELLİ BİR GECİKMEYLE OKUYUCULARIMIZA ULAŞMAKTADIR.

BUNUN NEDENİ KAGIT YOKLUĞU VE GAZETEMİZİN BASKISI İLE İLGİLİ OLARAK KARŞILAŞTIĞIMIZ ENGELLEMELERDİR.

KAĞIT YOKLUĞUNDAN DOLAYI GAZETEMİZİN BU SAYISINI AZ SAYIDA BASMAK ZORUNDA KALDIK. ONUN İÇİN DE GAZETEMİZİN BU SAYISI BAZI OKUYUCULARIMIZIN ELİNE GEÇEMEYECEKTİR.

GAZETEMİZİN BASKISI VE DAĞITIMI İLE İLGİLİ ENGELLEMELER SÜRDÜRÜLMEKTEDİR.

KAĞIT YOKLUGU VE ENGELLEME ÇABALARI ÖNÜMÜZDEKİ DÖNEMDE DAHA ŞİDDETLENECEKTİR.

FAKAT HALKIN KURTULUŞU ENGELLENEMEYECEKTİR.

Bir ilerici daha katledildi

## İŞKENCECİ KATİLLER TUTUKLANSIN

22 Aralık günü İskenderun'da gözaltına alınan Ankara DEV-GENÇ eski başkanı Necdet Bozkurt, İskenderun karakolunda işkence edilerek katledildi.

Faşist diktatörlük ve onun eli kanlı işkenceci katilleri bugüne kadar onlarca devrimciyi ve emekçiyi işkencelerde katlettiler. Her gün onlarca devrimci ve anti-faşist kişi diktatörlüğün işkence merkezlerinde işkence edilmekte, işkenceler sonucu öldürülmekte veya sakat bırakılmaktadır.Son birkaç ay içinde işkencede katledilen Süleyman Ayten, Hüseyin Şen ve Necdet Bozkurt bunlardan sadece üçüdür.Elazığ, Ankara, Erzincan,İstanbul, Adana ve daha birçok yerdeki işkence merkezlerinde, ağır işkenceler sonucu sakat bırakılanların sayısı ise yüzleri bulmaktadır. Faşist diktatörlü-

Devamı sayfa 6'da

24 Aralık'ta

## Şehir,şehir direniş,boykot,grev, protesto eylemleri

*MALATYA*

- ÇAVUŞOGLU VE CEMAL GÜRSEL SEMTLERİNDE, ÖREN KASABASINDA YASADIŞI GÖSTERİLER DÜZENLENDİ
- KÜRECİK'TE 600 EMEKÇİ VE DEVRİMCİ PROTESTO GÖSTERİSİ DÜZENLEDİ VE ANKARA MALATYA YOLUNU TRAFİGE KAPATTILAR

*BURSA*

- İVAZPAŞA VE TELEFERİK MAHALLESİNDE YASADIŞI GÖSTERİLER DÜZENLENDİ ÖGRENCİ VE ÖGRETMENLER BİR GÜNLÜK BOYKOT İLAN ETTİ

*UŞAK*

- DİKİLİTAŞ MAHALLESİNDE YASADIŞI GÖSTERİ YAPILDI. ÖGRETMENLER VE MEMURLAR BİR GÜNLÜK İŞ BIRAKTI. SAGLIK EMEKÇİLERİ DİRENİŞE GEÇTİ. BELEDİYE'DE İŞLER DURDURULDU.

YAZISI 6. SAYFADA

## SOSYAL-EMPERYALİSTLER AFGAN HALKINA KARŞI AÇIK SALDIRIYA GEÇTİ

- SOSYAL EMPERYALİSTLER İÇİNE DÜŞTÜKLERİ BU BATAKLIKTA MUTLAKA BOGULACAKTIR.
- AMERİKAN EMPERYALİSTLERİNİN VE GERİCİLERİN 'BARIŞ' ÇIGLIKLARI KİMSEYİ ALDATAMAYACAKTIR.

YAZISI 2. SAYFADA

## Brejnev itiraf ediyor

Ve nihayet Brejnev de itiraf etti.Sovyet revizyonistlerinin elebaşısı geçtiğimiz yılın sonunda yaptığı bir açıklamayla Sovyet ekonomisinin kötü durumunu,tarımın ve sanayinin içine düştüğü buhranı yarım ağızla da olsa ortaya sermek zorunda kaldı. Tarımsal üretimin düşüklüğünden,sanayi mallarının kalitesizliğinden ve işletmelerin rasyonel bir biçimde çalışmadığından şikayet eden Brejnev, yeniden ekonomik "reformlar" yapılacağından veya daha önce alınan ekonomik kararların hızla uygulamaya sokulacağından da söz etti.

Brejnev'in açıklamasıyla ilk kez yüksek düzeyde bir Sovyet parti ve devlet önderi Sovyetler Birliği'ndeki ekonomik durumun kötülüğünü ve bunalımı kabul etmiş olmaktadır. Ancak Brejnev yine de var olan bunalımın nereden kaynaklandığı konusunda bulanıklık yaratmak istemiş ve ekonomik kararları doğru dürüst uygulamayan bürokratları suçlama yolunu seçmiştir.

Oysa Sovyet ekonomisinin içine düştüğü buhran doğrudan doğruya Sovyet ekonomisinin kapitalist niteliğinden kaynaklanmakta ve bu tür bir ekonominin doğal sonucu olan bütün olumsuzlukları göstermektedir. Sovyet ekonomisinde gözüken bu olumsuzluklar ne ilktir ne de sonuncusu olacaktır. Her yıl fiyat ayarlaması adı

Devamı sayfa 6'da

## Gözaltına ve açığa almalar sürüyor

24 Aralık kitle protestoları gericiliği korkuya boğdu. Faşist Demirel ve sıkıyönetim generalleri telaş içinde emekçi kitlelere karşı azgın bir saldırı kampanyası yürütüyor.24 Aralık ve sonrasında 10 bine yakın devrimci,demokrat,sıradan emekçi gözaltına alındı.Binlerce öğretmen saldırı hedefi haline getirildi ve görevden alındı.Gericilik, kendi burjuva yasalarının bir süsten başka bir şey olmadığını, bu yasaları ayaklar altına alarak bir kez daha gösterdi.Faşist Demirel hükümetinin Milli Eğitim Bakanı,tam bir savcı ve hakim pozunda binlerce öğretmeni görevden aldı. Sıkıyönetim generalleri,devrimci öğretmenleri "göreve yaklaştırmayacaklarını" belirterek tehditler savurdu. TÖB-DER kapatıldı.TÜM PTT-DER Genel Başkanı Yurdusev Özsekmenler ve Yönetim Kurulu üyesi Fatma Scysetenci gözaltına alındı. Gericilik ilk elde uzanabileceği kitle örgütlerini kapattı ve saldırılarının dozunu artırdı.

Bütün gericiliğin desteğinde topyekün bir saldırıya hazırlanan faşist hükümet, süngü ve dipçiği ile orduyu sokaklara salmış olan generaller çetesi, bu tür uygulamalarla emekçi kitlelere göz dağı vermeye çalışmaktadırlar.Faşist hükümet,

Devamı sayfa 6'da

## Revizyonizmin teslimiyet çağrılarını boşa çıkaralım

generallerin silah zoruyla gericiliği birleştirmeye ve olmayan "demokrasiyi koruma"ya yönelik 1 Ocak muhtırası dört bir yandan boyuneğme ve "demokratik" (!) destek tutumlarıyla selamlanıyor.

Reformistlerden çeşitli türden revizyonistlere, sendika ağalarına ve sözde demokratlara kadar uzanan, faşist diktatörlük altında "demokrasi" oyunu oynamaya ve kitleleri aldatmaya çalışan akım ve kişiler kendilerini pek de "zor" bir durumda buldular.Ne güzel oyun oynuyorlardı!

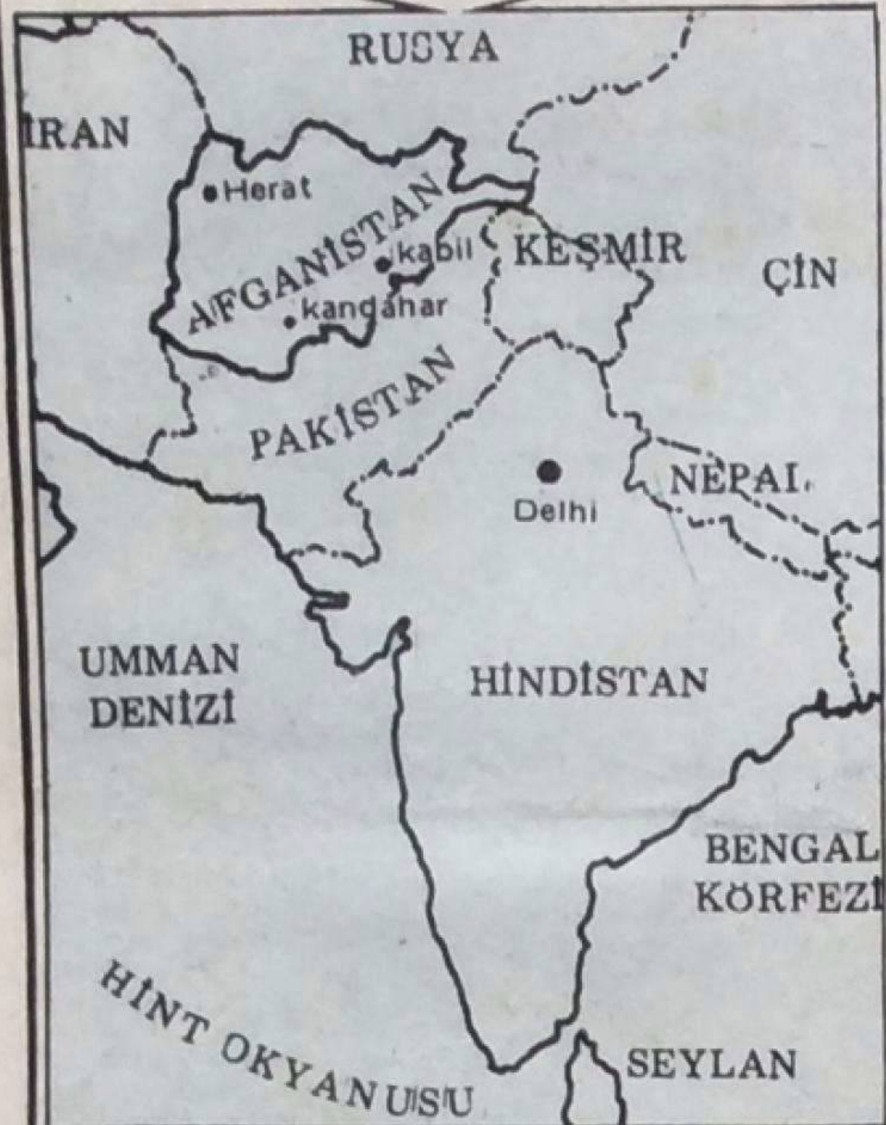
Ama bu "demokrasi" güldürüsüne son vermeye, oyun oynamaktan vazgeçmeye "demokrasi havarisi" pozunda dolaşan kimsenin niyeti yok.Şimdi bunlar,oyunu kuralları daha belirlenmiş bir çerçevede oynamaya soyundular. Daha generaller çetesinin mektubu açıklanır açıklanmaz; şöyle olursa "olumlu" olur, böyle olursa "demokrasi" gelişir türünden soytarılıklarla, hamluların dayattıklarına hemen uyum sağlama-

Devamı sayfa 6'da

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR, BİRLEŞİN !

# Taraki... Amin... Karmal... Brejneve uşak dayanmıyor

## AFGANİSTAN




Afganistan, 647 bin kilometrekare yüzölçümü ve aşağı yukarı 20 milyon nüfusu ile geri bir tarım ülkesidir. Denizle bağı olmayan bu ülke Sovyetler Birliği, İran, Pakistan ve Çin tarafından çevrelenmiştir. Başkenti Kabil'dir.

Feodalizmin bütün etkinliği ile yaşadığı Afganistan'da aşiret bağları ve dinin halk kitleleri üzerindeki etkisi hâlâ çok canlıdır. Ülkede başta Patanlar, Tacikler ve Özbekler olmak üzere çeşitli milliyetler yaşamaktadır.

Ülkenin çok geniş bir bölümü dağlarla kaplı olduğu için tarım gelişmemiştir. Halk, geçimini büyük ölçüde hayvancılıkla sağlamakta ve göçebe bir yaşam sürmektedir. Başlıca tarım ürünü buğdaydır. Kişi başına düşen milli gelir açısından dünyanın en geri ülkeleri arasında yer almaktadır: 100 dolar. Ülkede okuma-yazma bilenlerin oranı % 10'dur. Bunlar da subaylar ve diğer devlet memurlarıdır. Kadınların sosyal yaşam içinde hiçbir yerleri bulunmamaktadır. Tarım gibi sanayi de gelişmemiştir. Modern anlamıyla sanayi proletaryasının sayısı 30 binden fazla değildir.

Ekonomik potansiyelinden çok stratejik yerinden dolayı Afganistan tarih boyunca emperyalistlerin hedefi haline gelmiştir. 19. yüzyılın ortalarında ve 20. yüzyılın başlarında iki kez İngiltere Afganistan'ı işgal etmiş ve burayı sömürgeleştirmiştir. Ancak Ekim Devrimi'nin ve Türkiye'deki Kurtuluş Savaşı'nın etkisiyle Afganistan'da ulusal [illegible] başlamış ve Emanullah Han'ın önderliğinde savaşan Afgan halkı ülkeyi İngiliz emperyalistlerinin işgalinden kurtarmıştır.

Bugünlerde kendilerinden yine sıkça söz edilen Müslüman Kardeşler Örgütü veya şimdiki adıyla İslam Partisi 1929'da Emanullah Han'ın iktidarını yıkarak önce Nadir Şah'ı, daha sonra da Zahir Şah'ı iktidara getirdi. 1973 yılına dek süren krallık rejimi altında Afgan halkı büyük ekonomik zorluklar ve korkunç bir siyasal baskı altında yaşamak zorunda kaldı. Bu dönem içinde başta İngiltere ve ABD olmak üzere emperyalistlerin baskı ve sömürüsü şiddetlenerek sürdü.

1973 yılında halkın krallık rejimine karşı duyduğu öfkeden yararlanan Davud Han, Zahir Şah'ı yıkarak iktidarı ele geçirdi. Reformcu bir siyaset izlemeye ve iki süper devlet arasında orta bir yol bulmaya çalıştı. Ancak hem batılı emperyalistlerin büyük baskısı ve hem de toprak ağalarının direnişi karşısında reformlarını hayata geçirme olanağını bulamadı. Bir süre sonra da batılı emperyalistlere daha yakın bir siyaset izlemeye başladı. Bunun üzerine 73 darbesiyle birlikte Afganistan'daki etkinliği artmış bulunan Sovyet sosyal-emperyalistleri ordu ve bürokrasi içindeki uzantılarıyla 27 Nisan 1978'de yeni bir darbe gerçekleştirdiler. Bu darbenin hazırlanmasında KGB doğrudan rol oynadı.

27 Nisan darbesiyle iktidara gelen Sovyet uşağı Taraki ülkede kendisine ve sosyal-emperyalistlere karşı yükselen halk muhalefetini bastırmayı başaramayınca daha sert bir politikadan yana olan Amin tarafından devrildi ve öldürüldü. 27 Aralık'ta ise Sovyet askeri birliklerinin doğrudan desteği ile gerçekleşen yeni darbe ile Amin öldürülmüş ve bu kez koltuğa Babrak Karmal oturtulmuştur.

## Lanetliyoruz

27 Aralık gecesinden bu yana Afganistan 60 bin Sovyet askerinin çizmeleri altında eziliyor. Davetsiz misafirler, Çekoslovakya'da mülteci kamplarında yetiştirip ellerinde büyüttükleri Babrak Karmal adlı bir uşaklarını da beraberlerinde getirdiler. O, şimdi koltuğa oturmuş duruyor. Moskova'dan, Brejnev'den gelen emirlerle Sovyet askeri birlikleri yüzlerce binlerce yurtsever Afganlıyı öldürüyor, tutukluyorlar. Bütün büyük şehirler Sovyet askerlerinin kontrolu altına girmiş bulunuyor. Sovyet sosyal-emperyalistleri direnen Afgan halkını ezmek amacıyla durmadan yeni güçler getiriyor.

Sovyetler Birliği, yüzündeki bütün maskeleri atmış, paralı askerler kullanmayı şimdilik bir yana bırakmış ve bütün dünya kamuoyu önünde bir halka karşı açık bir saldırıya geçmiş bulunuyor. Sovyetler Birliği'nin bu azgın ve pervasızca saldırısı, bir avuç uşağının dışında bütün dünya halklarının, uluslararası proletaryanın, komünistlerin, dünyanın dört bir yanındaki gerçek yurtseverlerin, demokratların, bütün namuslu kişilerin derin nefreti ile karşılanmıştır. Türkiyeli proleter devrimciler olarak, Sovyet sosyal-emperyalistlerinin yurtsever Afgan halkını boğazlamayı, emperyalist çıkarları uğruna bu mazlum halkın bütün haklarını ayaklar altına almayı amaçlayan bu vahşi saldırısını büyük bir öfkeyle lanetliyoruz.

Sovyet saldırısı karşısında Sovyetler Birliği ile rekabet ve hegemonya alanları için mücadele eden başta ABD ve Çin olmak üzere dünya gericiliğinden de homurtulu sesler yükseliyor. Ancak bu sesler yalnızca çıkarlarının sarsıldığını hisseden, avlarının ellerinden kaçıp gittiğini ve başka bir vahşi hayvanın eline geçtiğini gören kurtların çıkarttığı seslerdir.

Oysa bütün ülkelerin ezilen halkları, baskı ve sömürü altında yaşayan uluslararası proletarya, bu güçlerin gerçek özlem ve çıkarlarının temsilcileri olan komünistler, dünyanın bütün namuslu kişileri Afgan halkının kişiliğinde kendi acılarını duyuyor, işgale karşı direnen Afgan halkında kendilerini görüyorlar. Onlar, Afgan halkının özgürlük, bağımsızlık ve demokrasi için duyduğu özlemi etiyle, kanıyla, ruhuyla hissediyorlar. Dünya halklarının yüreği şimdi Afgan halkıyla birlikte atmaktadır. Afgan yurtseverlerinin işgalcilere sıktığı her kurşun, Yeni Çarlara karşı yükselen her yurtsever ses gerçekte dünyanın bütün gerçek yurtseverlerininin sesi, komünistlerin şiarı, halkların özlemidir. Ve hiç kuşkusuz bu sesler bütün dünyaya dalga dalga yayılacaktır.

Elbette Sovyet kuklaları ile Amerikan uşakları arasında süren gerici çatışmadan Afgan halkının hiçbir çıkarı yoktur. Ve dünya halklarının desteklediği bu gerici mücadele değildir.

Türkiye halkının, Türkiye proletaryasının ve Türkiyeli komünistlerin kalbi de Afgan halkıyla birliktedir. Yeni Çarlar tası tarağı toplayıp Afganistan dağlarından kovulana dek, Türkiye halkı kardeş Afgan halkının mücadelesini destekleyecektir. Ve yine hiç kuşkusuz Afgan halkı mutlaka zafere kavuşacaktır. 20. yüzyılın dünyasında hiçbir zalim, hiçbir işgalci, hiçbir emperyalist kendini halkların intikamından kurtaramadı. Yeni Çarların sonu da diğerlerinden farklı olmayacaktır.

# SOSYAL-EMPERYALİSTLER AFGAN HALKINA KARŞI AÇIK SALDIRIYA GEÇTİ

Afganistan'da halk hareketinin ve Amerikan emperyalizminin desteğindeki İslam Partisi'nin giderek güçlenmesi ve Brejnev'in yeni uşağı Hafızullah Amin'in de bu hareketi bastıramaması sonucu 27 Aralık günü Sovyet askeri birlikleri bütün Afganistan'ı işgal etmişler ve kendi kuklaları Amin'i iktidardan indirerek, Çekoslovakya'da yetiştirdikleri Babrak Karmal'ı koltuğa oturtmuşlardır.

Bu arada Sovyetler Birliği'nin daha önce "büyük devrimci", "usta bir devlet adamı" olarak gösterdikleri Amin yakın çalışma arkadaşları ve ailesiyle birlikte kurşuna dizilerek öldürülmüştür. Sovyet TASS Ajansı'nın bildirdiğine göre Sovyet askeri birlikleri Afganistan'ın yasal yönetiminin isteği üzerine ve ülkeyi dış tehlikelere karşı korumak amacıyla Afganistan'a girmiştir. Ancak Sovyetler Birliği'nin resmi açıkla[illegible]min tarafından temsil edildiği belirtilmemiştir. Oysa 14 Eylül darbesiyle iktidara geçen Amir Sovyet istilası başladığında hala koltuğunda oturmaktaydı ve Amin'in yerine geçen Babrak Karmal da işgal başladığında ülkede bulunmuyordu. Karmal Sovyet askeri birlikleri Afganistan'ı işgal ettikten sonra Sovyet uçakları ile Çekoslovakya'dan getirtilmiş ve iktidar kolduğuna oturtulmuştur.


Afganistan'ı işgal eden Sovyet birlikleri bütün şehirleri kontrol altına alıyorlar

Babrak Karmal basına yaptığı ilk açıklamada daha önce "büyük devrimci", "Sovyetler Birliği'nin gerçek dostu" olarak nitelenen Hafızullah Amin'in "faşist ve Amerikan ajanı" olduğunu açıklamış ve Amerikan gizli servisi ile içiçe çalıştığını iddia etmiştir. Hatırlanacağı gibi Türkiye'deki revizyonistler de 14 Eylül darbesinin ardından Taraki'nin nedeni bilinmeyen bir hastalıktan öldüğünü söylemişler ve Amin'in "büyük bir devrimci", "gerçek bir enternasyonalist" olduğunu açıklamışlardı.

Sovyet sosyal-emperyalistlerinin Afganistan'a karşı açık bir saldırıya geçmeleri ve ülkeyi askeri güçlerine dayanarak işgal etmeleriyle birlikte Sovyet kuklalarına karşı gelişen silahlı direniş daha yüksek boyutlara ulaşmıştır. Ülkenin çeşitli bölgelerindeki karayolları Sovyet askeri birliklerinin harekatını engellemek amacıyla tahrip edilmiş, bazı elektrik santralleri havaya uçurulmuştur. Afganistan'dan sızan haberlere göre Kabil dahil birçok şehirde ve kırsal alanlarda halkın aktif direnişi sürmektedir ve çatışmalar sırasında çok sayıda Sovyet askeri ve subayı öldürülmüştür. Öldürülenlerin arasında işgalci ordu birliklerinin yüksek düzeyde bir komutanı da bulunmaktadır

### İŞGALE GİDEN YOL

Uzun süredir Afganistan'da etki alanını güçlendiren Sovyetler Birliği 27 Aralık'ta gerçekleştirdiği askeri harekatla Afganistan'ı tümüyle bir Sovyet sömürgesi haline getirmiş bulunmaktadır. Şimdi Kabil sokaklarında Sovyet askerleri dolaşmakta, gerçekte uzun süredir Brejnev'in kuklaları haline gelmiş bulunan Afgan subaylarına dahi güvenilmemekte ve bütün askeri birliklerin yönetimi Sovyet subaylarına bırakılmış bulunmaktadır. Ancak Sovyetler Birliği'nin Afganistan üzerindeki etkisi daha eskilere gitmektedir.

Afganistan uzun yıllar çeşitli emperyalist ülkeler tarafından ezilmiş ve yağmalanmıştır. Bunların başında İngiltere ve ABD gelmektedir. Özellikle İngiliz sömürgecilerine karşı Emanullah Han'ın verdiği mücadele sonucunda Afganistan geçici ve nispi bir bağımsızlığa kavuşmuş, ancak başta Müslüman Kardeşler Örgütü olmak üzere çeşitli feodal-komprador kliklerin baskısı sonucu Emanullah Han 1929'da devrilmiştir. (Bilindiği gibi Müslüman Kardeşler Örgütü bugünkü Amerikan uşağı İslam Partisi'nin temelidir) Ardından Afganistan'ın kapıları yeniden batılı emperyalistlere ardına kadar açılmıştır. Afganistan'da krallık rejimini yeniden kuran ve sürdüren Nadir Han ve Zahir Şah emperyalistlerin desteği ile zalim bir baskı ve sömürü düzeni kurmuşlardır.

1973 yılında Davud Han'ın yaptığı bir darbe sonucu ülkede sözde bir cumhuriyet ilan edilmiş, çoğu sözde kalan bazı reformlar yapılmış ama bu arada Afganistan'ın Sovyetler Birliği ile olan ilişkileri giderek güçlenmiştir. Sovyetler verdikleri kredilerle Afgan ekonomisini bütünüyle kontrolleri altına almışlar, dış ticareti kendilerine bağlamışlardır. İşler Afgan ordusunun Sovyet askeri uzmanları tarafından eğitilmesine kadar varmıştır. Çok sayıda subay Moskova'ya eğitilmek üzere götürülmüş. Ve bunlar daha sonra Sovyetlerin vurucu gücü ve "Afgan devriminin itici unsurları" olarak yetiştirilmişlerdir.

Bu arada Davut Han hem Sovyetler Birliği yöneticileri hem de Afganistan'daki uzantıları tarafından "sosyalist önder" "büyük devlet adamı" gibi sözlerle nitelendiriliyor ve şişiriliyordu. Ancak 1977 yılında ortaya çıkan gelişmeler Davut Han'ı Sovyetler Birliği'nden uzaklaştırmaya ve batılı emperyalistlere yaklaştırmaya başladı. Davut Han bu gelişim içinde kendi kabinesi içinde bulunan ve doğrudan Moskova'nın sözcülüğünü yapan beş bakanı bile bakanlar kurulundan uzaklaştırdı. Sovyetlerle daha önce yapılmış olan bazı anlaşmaları iptal etmeye kalktı ve 1978 başında Nisan 1978 darbesinin önde gelen ismi Taraki'yi ve bazı yandaşlarını tutuklattı. Ancak artık iş işten geçmiş, Sovyetler Birliği Afganistan'a pençelerini geçirmişti. Yeni Çarlar elde ettikleri ile yetinmiyorlardı. ve çok geçmeden KGB'nin tezgahladığı ve Sovyet askeri birliklerinin desteği ile 28 Nisan darbesi gerçekleşti. Bir zamanlar Sovyetler Birliği'nin gözdesi Davut Han sarayında Sovyet MİG uçakları tarafından bombalanarak öldürüldü. Taraki iktidara geçirildi. Ve Davut Han'ın kapalı ya da aralık tuttuğu kapılar ardına kadar Sovyet sosyal-emperyalistlerinin önünde açıldı. Ama Afgan halkı doğrudan Sovyet güdümlü bu uşakların ikurarına daha ilk günden büyük bir öfkeyle karşı çıktı. Birçok bölgede aynı anda silahlı direnişler başladı. Taraki rejimi bu direnişin karşısında giderek yıprandı, başta Herat olmak üzere birçok şehir ve köyde binlerce Afganlı yurtseverin katledilmesiyle sonuçlanan kanlı askeri harekatlar da direnişi bastırmaya yetmedi. Bu askeri harekatlarda binlerce Sovyet uzmanı görev alıyor. Afgan subaylarının üniformalarıyla MİG uçaklarını kullanan Sovyet pilotları birçok Afgan şehrini bombalayarak direnişi kırmaya çalıştılar. Ama halk hareketi ve batı yanlısı güçlerin muhalefeti yine de durdurulamayınca bu kez geçtiğimiz yılın 14 Eylül'ünde Afganistan'daki aynı revizyonist partinin başka bir kliğini temsil eden Hafızullah Amin Taraki'yi devirerek direnişçilere karşı daha sert bir siyaset izlemeye başladı. Ancak Amin'in bu sert politikası da Afganistan'da revizyonist iktidarın ve Sovyet emperyalistlerinin durumunu sağlamlaştırmaya yetmedi. Ve Brejnev bu kez en son çareye başvurarak askeri işgal yolunu seçti. Ardından Çekoslovakya'da yetiştirdiği beslemesi Babrak Karmal'ı yeni piyonu olarak iktidar koltuğuna oturttu. Sonra da dünyaya yeni yönetimin çağrısı üzerine Afganistan'a askeri "yardım" yaptığını ilan etti.

### SOSYAL EMPERYALİSTLERİN YENİ ADIMI

Afganistan'ın Sovyet askeri birlikleri tarafından işgal edilmesi Sovyetler Birliği'nin Amerikan emperyalistleri ile dünya hegemonyası için yürüttükleri mücadelenin yeni bir parçasıdır. Bu gelişim, Sovyet revizyonistlerinin özellikle 1970 başlarından bu yana başta Afrika ve Asya olmak üzere dünyanın dört bir yanında sürdürdükleri hegemonyacı ve emperyalist siyasetlerinin daha üst bir düzeyde devamıdır. Özellikle Afrika'da Kübalı paralı askerlerin Sovyet revizyonistlerinin hesabına sürdürdükleri akseri harekatlardan farklı olarak Yeni Çarlar bu kez bizzat kendi askeri güçlerini açıkça kullanarak ve bunu bütün dünyaya ilan ederek başka bir ülkeyi işgal etmişlerdir.

Afganistan'ın işgali Sovyetler Birliği'nin, sıcak denizlere, özellikle de Hint Okyanusuna ve Basra Körfezine bir adım daha yaklaştırmış ve Amerikan emperyalistleriyle dünya çapındaki rekabetinde kendisinin var olan bir mevzisini güçlendirmesidir. Ancak bu işgalin Amerikan emperyalistlerinin bilgisi dahilinde ve hatta onayıyla dahi gerçekleşmiş olması olasıdır. Sovyetler Birliği'nin karşılığında bazı etki alanlarını bırakarak ve bazı ödünler vererek bu konuda ABD'den yeşil ışık yakmasını sağlamış olması daha önceki örnekler düşünüldüğünde akla uzak gelmeyen bir olasılıktır. Önümüzdeki günlerdeki gelişmeler, özellike de İran ve Orta-Doğu'da ortaya çıkacak yeni olgular bu soruya daha açık bir cevap vermenin olanağını yaratacaktır.

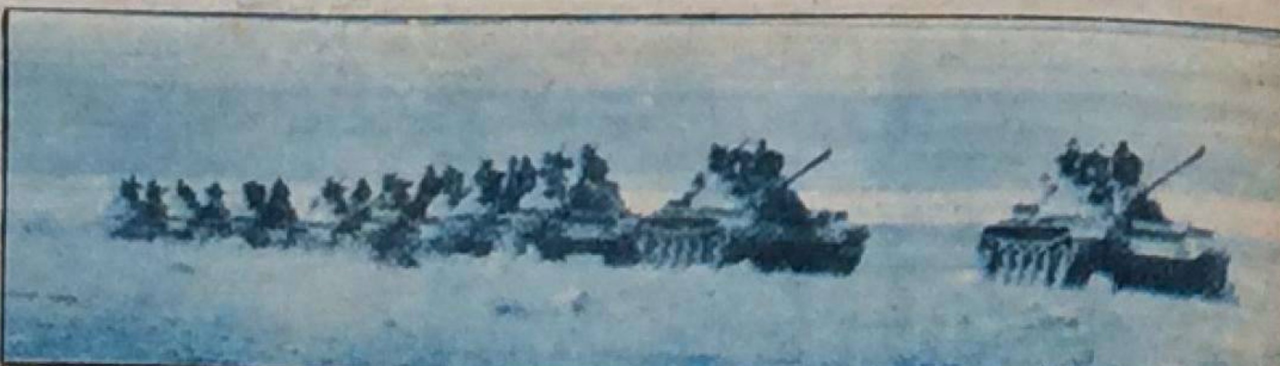
### YENİ BİR VİETNAM

Ama ne olursa olsun bütün gelişmeler Sovyetler Birliği'nin kolay kolay kurtulamayacağı bir batağın içine düştüğünü göstermektedir. Vietnam savaşından aşağı yukarı on yıl sonra Afganistan'da Sovyetler Birliği eli ile yeni bir Vietnam yaşanmaktadır.

Gerçekten Afganistan'da yaşanan olaylar Vietnam savaşıyla birçok yönden benzerlik göstermektedir. Sovyetler Birliği de tıpkı Amerikan emperyalistleri gibi bizzat kendisi savaşın içine girmeden birkaç uşak değiştirmiş, bunlar da sonuç vermeyince savaşı kendisi tırmandırmaya başlamıştır. Uşaklarını birbiri peşisıra iktidardan indirme ve yerlerine yenilerini koyma açısından bile Sovyet taktikleri ABD'ninkileri hatırlatmaktadır. Bilindiği gibi Amerika da Vietnam'da işler kötüye gittikçe kuklalarını saray darbeleri ile birbiri ardı sıra alaşağı etmiş, yerine daha az yıpranmış olanları geçirmiş ve böylece durumu kendi lehine çevirmenin yollarını aramıştı. Örneğin Diem, Van Tiyö tarafından devrilmiş ve Diem'in azılı bir Amerikan uşağı olmasına karşın bu darbe bizzat CIA tarafından düzenlenmişti

Afganistan'ın Vietnam'dan farkı, Afganistan'daki çatışmanın egemen klikler arası bir çatışma olması ve Afgan halkının katledilmesi, Vietnam'da ise Amerikan emperyalistlerinin dağrudan Vietnam halkının bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini ezmeyi hedeflemesidir.

Hiç kuşkusuz Sovyetler Birliği'ni Afganistan'da bekleyen son, ABD'nin Vietnam'da yaşadığı gerçeğe benzeyecektir. Halklar, Yeni Çarlara gerekli dersi verecektir.



Sovyet T-62 tankları Eritre topraklarında (yukarda) Kübalı ve Sovyet subayları Etiyopya ordusunu eğitiyorlar ve Eritre'ye yönelik saldırıları bizzat yönetiyorlar (sağda)





Sovyet işgalcileri Prag caddelerinde 1968

## Çekoslovakyadan Afganistan'a

21 Ağustos 1968. Çekoslovakya. Gece, Rus tankları daha önceden üslendikleri D. Almanya'dan Çekoslovak sınırını geçiyorlar. Yanlarında Doğu Almanya, Macaristan, Polonya ve Bulgar askeri birlikleri var. Sovyet tankçıları önce Prag'a saldırıyor. Tıpkı otuz yıl önce Alman Yıldırım Tugaylarının, Hitler'in köpek sürülerinin Prag'a saldırdığı gibi. Yüzbinden fazla Varşova Paktı askeri Çekoslovakya'yı bir çekirge sürüsü gibi bir gecede istila ediyor. Kitle halinde tutuklamalar, katliamlar birbirini izliyor. Yalnızca 24 saat sonra Çekoslovakya, artık doğrudan Sovyet sosyal-emperyalistlerinin askeri boyunduğu altında bir ülkedir. Kelimenin tam anlamıyla bir sömürge.

Aynı gün Moskova'dan ses geliyor: "Çekoslovak yöneticileri sosyalizmin zaferlerini tehlikede gördükleri için çağrıldık ve Çekoslovakya'ya girdik".

27 Aralık 1979. Afganistan. Gece, Sovyet uçakları Kabil'e asker taşıyor. Tank birlikleri Afganistan'ı Sovyetler Birliği'ne bağlayan tek karayolunu kontrolleri altına alıyor. Buradan da motorize birlikler Kabil'e ve Afganistan'ın diğer büyük şehirlerine doğru akıyor. Kitle halinde tutuklamalar, katliamlar peşi sıra geliyor. Devlet Başkanı Amin, Sovyet çıkarlarına iyi hizmet edemediği için bir duvarın kenarında kurşuna diziliyor. Ailesi, çoluğu çocuğu ile birlikte, Sabahın ilk ışıkları ile birlikte iş aşağı yukarı bitmiştir. 68 Çekoslovakyasından ders alın diye herhalde Çekoslovakya'da yetiştirilmiş bulunan bir kukla iktidar koltuğuna oturtuluyor.

Ama Kabil Radyosundan önce Moskova Radyosu konuşuyor: "Afganistan'ın yasal yöneticilerinin çağrısı üzerine 1978 yılında Sovyetler Birliği ile Afganistan arasında imzalanan anlaşmaya dayanarak Sovyet Birlikleri Afgan devriminin zaferlerini korumak amacıyla Afgan halkının yardımına koşmuştur".

Bu iki örnek Sovyetler Birliği'nin içte kapitalizmi, yeniden inşa ettikten ve dışa karşı yayılmacı bir çizgi izlemeye başladıktan sonra gerçekleştirdikleri askeri müdahalelerin, yıkıcılık ve darbeciliklerinin belki de onda biri bile değildir. Çekoslovakya işgalinden bu yana Sovyet revizyonistleri dünyanın dört bir yanında at koşturuyor, egemenlik alanlarını genişletmeye, halkları daha fazla sömürmeye, daha çok baskı altına almaya çabalıyor. Çarlığın yıkılışından aşağı yukarı kırk yıl sonra tekrar tekrar ortaya çıkan yeni çarlar, bu doymak bilmez iştahlarını askeri güçlerine dayanarak gidermeye, satın aldıkları kuklalarını iktidarın yollarını açarak, gerekirse saray darbelerine başvurarak o da olmazsa paralı askerler tutarak gidermeye çalışıyor. Eritre, Angola, Yemen, Somali, Sudan, Afrika'nın adı bile duyulmamış ülkeleri, Güneydoğu Asya'nın bir dizi ülkesi Sovyet sosyal-emperyalistlerinin askeri müdahaleleriyle, yıkıcılığı ve darbeciliği ile yüz yüze kalan ülkelerden ilk akla gelenlerdir.

KGB güdümlü bir darbeyle Etiyopya'da iktidara geçen Mariom kliği Sovyet desteği ile Eritre halkını kılıçtan geçiriyor. Sovyet yapısı silahlar, napalm bombaları, Eritre halkına kan kusturuyor. On yedi bin Kübalı paralı asker bu ülkede Sovyet çıkarlarını korumak için bulunuyor. Sovyet savaş gemileri Etiyopya kıyılarını korurken, Doğu Alman pilotları Eritre'yi bombalıyor. Ve Sovyet revizyonizminin markasını taşıyan "sosyalizm" uğruna onbinlerce kişi ölüyor. Yüzbinlercesi yerlerinden yurtlarından ediliyor.

Angola. Yıl 1975. Ulusal Kurtuluş savaşı içinde giderek Sovyetlerin kucağına oturan MPLA, Kübalı askeri danışmanları tarafından eğitilmeye başlanıyor. Altı ay içinde Kübalı "danışmanlarının" sayısı 20 bine yaklaşıyor. Paralı askerlerin iyi iş çıkartamadığı görülünce üç bin de Sovyet "danışmanı" Angola "devriminin" yardımına koşuyor. Ve elbette Sovyetler Birliği Angola'dan aslan payını alıyor. Angola kahvesi dünya fiyatlarının yarısından daha azına Rusya'ya gönderiliyor. Karasularını 200 mile çıkaran Angola yöneticileri bu sularda Sovyet balıkçılarına kolaylıklar sağlıyor. Elmas, Uranyum, Altın, Angola'dan Moskova'ya akıyor.

Güney Yemen'de yine bir KGB darbesiyle karşılaşıyoruz. İktidarı alan klik bütün ülkeyi "büyükçe bir Sovyet üssü" haline getirdikten sonra Kübalı, Etiyopyalı, Sovyet ve Doğu Alman askeri "danışmanlarının" desteği ile Kuzey Yemen'e saldırıyor. Neden? Çünkü Sovyet sosyal-emperyalistlerinin aç gözü doymamıştır. Ve Kuzey Yemen de Sovyet tehdidi önünde boyun eğiyor. Sonuç bin askeri "danışman" da Kuzey Yemen'e.

Örnekler uzayıp gidiyor. Sovyet revizyonistlerinin pervasız tutumu ve genç bir emperyalist olarak doymak bilmez iştahı bunlara yenilerini ekleyeceğini de gösteriyor. Dünya halklarından dersini alana dek.

# EMPERYALİST İŞGAL Mİ, DÜNYA HALKLARINA "YENİ YIL ARMAĞANI" MI ?

Sosyal-emperyalistler ve onların ülkemizdeki uşakları revizyonist güruh, Rus uçakları desteğindeki Taraki darbesini "Afgan halkının dünya halklarına 1 Mayıs Armağanı" olarak göstermişlerdi. Yine aynı sosyal-emperyalist - revizyonist mihrak Taraki'yi deviren Amin'i büyük bir Marksist olarak ilan ederken, Taraki'nin nedeni bilinmeyen bir hastalıktan öldüğünü söylüyor, Amin'le birlikte Afgan "devrimi"nin yeni bir aşamaya yükseldiğini iddia ediyorlardı. Onlar, şimdi, geçmişte Amin ve avanesi için bütün söylediklerini unutmuş görünerek, Amin'in bir "Hain, Amerikan uşağı, bir karşı devrimci" olduğunu iddia ediyorlar.

Kaldı ki; sosyla-emperyalistler, ABD ve SSCB arasında orta yol izleyen Davut Han'ı 1973 yılında büyük bir sosyalist ve ulusal kahraman olarak ilan etmişlerdi. Ama Davut Han, ABD'ne yakın bir çizgi izlemeye yönelince, Rus uçakları desteğindeki Taraki tarafından 1978'in 28 Nisan'ında devrilmişti.

Kısacası Rusya, çıkarları tehlikeye düştüğünde kendisinin en sadık uşaklarını bile "hainlikle" suçlamaktan çekinmemiş, en sonunda da kendisi uçaklarıyla, tanklarıyla, sayısı onbinlere varan askerleriyle Afganistan'ı işgal etmiştir. Sürdürülen bütün bu darbe ve işgal eylemleri, Çekoslovakya, Angola, Etopya, Yemen gibi ülkelere müdahalede olduğu gibi, Rusya ve onun çeşitli ülkelerdeki uşakları tarafından "enternasyonalist sosyalist dayanışmanın" bir örneği olarak sunulmaya çalışılmıştır.

Sosyal-emperyalizmin Türkiye'deki uşakları TKP, Politika Gazetesi ve modern revizyonizmin çeşitli mihrakları TİP, TSİP gibi sosyal-faşist partiler her dönem Rusya'nın yayılma ve yağma politikasının baş destekçisi olmuşlardır. Onlar bugün de. Rusya'nın Afganistan'ı işgalini meşru ve "Sosyalist dayanışma"nın bir örneği olarak göstermeye çalışıyorlar. Bunu yaparken de; "iki ülke arasında yapılan anlaşmalar ve yasal hükümetin çağrısı", "sosyalist yardım", "işgale karşı çıkanlar kimlerdir" gibi demagojilere baş vuruyorlar. Oysa gelişmelere bakıldığında görülür ki her üç iddia da tamamen demagojiden ibarettir ve bu gerçeği uşaklıktan gözü kararmamış herkes görebilir.

Aslında modern revizyonistlerin, sosyal-emperyalistlerin ve onların kuklalarının bu demagojik iddiaları Amerikan emperyalistlerinin, faşistlerin iddiasından farklı değildir. Amerikan emperyalistleri ve onların kuklaları da emperyalist işgal ve müdahale eylemlerini "hür dünyanın çıkarları", "hürriyet ve bağımsızlık" vb. demagojiler arkasına saklanarak yürütmekte, emperyalist hegemonyalarını haklı göstermeye çalışmaktadırlar. Bu konuda onların en büyük yardımcıları kendilerine bağlı komprador-feodal klikler ve onların siyasi iktidarlarıdır. Amerikan emperyalistleri ve diğer batılı emperyalist ülkeler, yarı-sömürge bir çok ülke ile bu alanda ikili anlaşmalar imzalamışlardır. Emperyalistler, "Hürriyetçi rejimin tehlikeye girmesi" halinde, bu anlaşmalara dayanarak ve kendi kuklalarının çağrısı üzerine bu ülkelere asker sevketmekte, açık müdahalede bulunmaktadırlar. Amerika'nın Vietnam işgali bunun bilinen en açık örneğidir.

Şimdi TKP vb. sosyal-faşist hainler, düşman kardeşleri faşistlerden aldıkları bu demagojik silahı, tıpkı onlar gibi, Türkiye işçi sınıfını ve halkını aldatmak için kullanmaktadırlar.

TKP ve Politika'nın Rus işgalini aklamak için öne sürdüğü birinci iddia, şöyledir: "Sovyetler Birliği iki ülke arasında yürürlükte olan anlaşma uyarınca ve Afganistan'ın yasal yönetiminin çağrısıyla... yardımda bulunmuştur" (2 Ocak 1979 tarihli Politika) Peki, işgal öncesi Afganistan'ın yasal yönetimi kimdir. Bu sorunun cevabı açıktır. O gün "yasal yönetim" Amin yönetimidir.

İşgal kuvvetlerinin ilk yaptığı ise "yasal yönetimin" başı Amin ve bakanlarını katletmek olmuştur. Öyleyse bu "yasal yönetimin" çağrısı sözü dünya halklarını aldatmak için ortaya atılmış rezilce, bütün halkları, dünyanın devrimci ve demokratlarını kör yerine koyan bir yalandan başka bir şey değildir. Kaldı ki bu "yasal yönetimin çağrısıyla müdahale" geçmişte, Amerikan, İngiliz, Fransız emperyalistlerince çok kullanılmış olan ve bütün halklarca, emperyalizmin arkasına saklandığı bir paravana olduğu bilinmektedir. Sosyal emperyalistler ve onların her ülkedeki uşaklarının böylesine kof bir gerekçeye sarılmaları onların işgalinin gözlerden saklanamayacak kadar çıplak olduğunun bir göstergesidir.

TKP ve Politika'nın konuya ilişkin ikinci iddiası ise, revizyonistlerin sık sık başvurduğu sahte bir ikileme dayanmaktdır. TKP'li yazar diyor ki; bu işgale, Amerika, İngiltere, Fransa, Almanya, vb. ülkeler karşı çıkıyor, o halde bu işgal emperyalizmin çıkarına zarar veriyor. bu nedenle de doğrudur. Sanki emperyalistler arasında da bir çelişkinin olduğunu, bunun zaman zaman emperyalistler arası savaşlara yol açtığını hiç kimse bilmiyor. I. ve II. paylaşım savaşları bu çelişmelerin ürününden başka bir şeymiş gibi bu revizyonist güruh "bir emperyalistin karşı çıktığı bir şey doğrudur" gibi saçma gerekçelerin arkasına sığınarak halkın, devrimcilerin, demokratların gerçekleri görmesini engellemeye SSCB'nin Stalin'in ölümünden sonra Kruşçev ve Brejnev kliği tarafından tedricen emperyalist bir ülke haline geldiği gerçeğinin üstünü örtmeye çalışıyorlar.

TKP ve Politika'nın, işgali gizlemek için kullandığı üçüncü maske ise: "enternasyonalist dayanışma ve sosyalist yardım" demagojisi. Diğer emperyalistler müdahale, yağma ve işgal politikalarını, nasıl ki; bugüne kadar "demokrasinin korunması" paravanası arkasında yürüttülerse ve yürütüyorlarsa, Rusya da sosyalizmin bu yüce ilkesini kendisine paravana etmeyi adet edinmiştir. Angola'dan Etopya'ya, Yemen'den Çekoslovakya'ya kadar bir dizi ülkeye müdahaleyi bu paravana arkasında yürütmüş, şimdi de Afganistan'ı işgalinde aynı paravana arkasında gizlenmeye dünya halklarının tepkisini engellemeye çalışmaktadır. Oysa "devrim ihraç edilmez" gerçeği sosyalizmin temel ilkelerinden birisidir. Ve emperyalist işgal bu gerçek arkasına gizlenemez. Revizyonist elebaşılar, bu yolla, yüce komünizm ülküsünü karalamayı amaçlamaktadırlar.

Sosyalizmin büyük öğretmenlerinden Stalin devrim ihracını savunanlar için şunu söylüyor: "Biz Marksistler, devrimin öteki ülkelerde de gerçekleşeceğine inanırız... Devrimin ihracı saçmalıktır... bizim başka ülkelerin yaşayışına karışarak bu ülkelerde devrim yapmak istediğimizi ileri sürmek, gerçek olmayan ve hiçbir zaman öğütlemediğimiz bir şeyi söylemektir" Kuşkusuz biz burada Stalin'den yaptığımız alıntıyla, sosyal-emperyalizmin uşağı TKP vb. partileri uyaracağımızı düşünmüyoruz. Ama bugün hala TKP'ni sosyalist bir parti, Rusya'yı kötülükleri de olsa sosyalist bir ülke olarak gören demokratları, devrimcileri bir nebze de olsa daldıkları uzun uykudan uyanmalarına yararı olur düşüncesiyle koyuyoruz.

Kısaca söylenecek olursa; Rusya'nın ve onun ülkemizdeki uşaklarının Afganistan işgalini haklı göstermek için ileri sürdükleri gerekçeler bütünüyle sahte ve demagojiden ibaret gerekçelerdir. Böylesine zayıf gerekçelerle kendilerini haklı çıkarmaya çalışmaları yüzlerindeki sosyalizm maskesini artık taşıyamaz duruma gelmelerinin açık ifadesinden başka bir şey değildir.

## Ortayolcuların suskunluğu

Sosyalist maskeli Rus sosyal-emperyalistlerinin 27 Aralık 1979 günü Afganistan'ı İşgal edmesi üzerine devrim ve karşı-devrim cephesinde yer alan çeşitli siyasi mihraklar, olayı kendi bakış açılarına göre değerlendirerek tavır belirlediler. Faşistler ve gericiler, devrimin ve halkın azılı düşmanları, sosyal-emperyalist Rusya'nın şahsında komünizmi karalama ve gözden düşürme çabası içine girdiler. Rus sosyal-emperyalizminin uşakları, sosyal-faşist hainler, emperyalist efendilerinin işgalciliğini aklamaya ve bunun "Afganistan'da gerçekleştirilen bir devrim" olarak göstermeye çalıştılar. Amerikan ve Çin uşakları, efendilerinin çıkarları açısından, bu işgale karşı çıktılar.

Dünya halklarının özgürlük ve bağımsızlığı için, proletaryanın kurtuluşu ve yüce komünizm davası için mücadele eden gerçek devrimciler, komünistler ve Marksist-Leninist pratiler ise Sovyet sosyal-emperyalistlerinin dünya halklarını köleleştirme ve hegemonyaları altına alma emellerinin sonucu olan Afganistan işgalini protesto etmekte ve bir emperyaliste karşı mücadelenin bir diğer emperyaliste dayanılarak yürütülemeyeceğini vurgulamaktadırlar.

Dev-Yol, Dev-Sol ve Kurtuluş gibi ortayolcu akımlar Sovyet sosyal-emperyalistlerinin Afganistan işgaline karşı neden olarak ABD emperyalizminin başını çektiği gerici emperyalist blokun, Çin sosyal-emperyalistlerinin, NATO'cuların, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerdeki dinci gericilerin ve faşistlerin anti-komünizm şiarı ile ve kulakları sağır eden yaygaraları ile bu işgale karşı çıkmalarını gösterebilir ve kendilerine uygun bir mazeret bulabilirler.

Oysa, gerici çıkarları için pazar paylaşımına girişen emperyalistler ve gericiler, her zaman kendi çıkarlarına darbe indiren diğer emperyalistin yayılmacı girişimleri karşısında yer almışlardır ve yer almaktadırlar. Rakip emperyalisti durmadan saldırganlıkla, ulusların iç işlerine karışmakla suçlar ve ulusların bağımsızlığından yana imiş gibi bir politika izleyebilirler ve izlemektedirler. Örneğin, Birinci ve İkinci Emperyalist Savaş dönemlerinde Alman emperyalistleri, İngiliz, Fransız ve ABD emperyalistlerini saldırganlıkla diğer ulusların iç işlerine karışmakla ve diğer devletleri ortadan kaldırmakla suçlamış ve kendilerini ulusların kaderlerine saygılı devletler olarak lanse etmişlerdir. İngiliz, Fransız ve ABD emperyalistleri de aynı tavrı Alman emperyalistlerine karşı göstermişler, onu saldırganlıkla suçlamışlardır.

Bugünku durum da budur, çünkü Afganistan'ın Sosyal-emperyalistler tarafından işgal edilmesi ve bugün Afganistan'da sosyal-emperyalistler ile İslam Partisi'nin güçleri arasında devam eden savaşın niteliği gericidir. Emperyalistler ve bunlara bağlı olan Afgan gericileri emperyalist ve gerici çıkarları için Afgan halkını savaşa sürmüşlerdir. Afgan halkı bu iki gerici bloka karşı mücadele etmek zorundadır. Afgan halkının ne Sosyal-emperyalist istilaya ve ne de O'na karşı sözde direndiğini açıklayan "ABD ve Çin emperyalistleri tarafından desteklenen dinci gericilerin hareketinden bir çıkarı vardır. Bu gerici klikler arasındaki mücadele Afgan halkının kimin tarafından sömürüleceğinin ve ezileceğinin belirlenmesinin mücadelesidir. Bunun için ne Sovyetlerin Afganistan işgali gericiliğe karşıdır, ne de sosyal-emperyalist işgale karşı çıkan ve ABD ve Çin emperyalistleri tarafından desteklenen dinci gericilerin mücadelesi Afganistan'ın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesidir.

ABD'nin başını çektiği emperyalist gerici blokun, Sovyet emperyalizminin Afgan işgaline karşı çıkması, Sovyetlerin Afgan işgalinin niteliğinde en küçük bir değişiklik yaratmaz. Savaşın her zaman sınıf niteliğine bakmak gerekir. Bunun dışında haklı ve haksız savaş ayrımı yapılmaz.

Dev-Yol, Dev-Sol ve Kurtuluş gibi ortayolcu akımlar ise her zamanki gibi suskunluğu tercih etmektedirler. Bu ortayolcu küçük-burjuva akımlar Sovyet emperyalizminin işgalciliğini sukkunluklarıyla, ya da "anti-Sovyetik propaganda yapılmamalıdır" diyerek onaylamaktadırlar. Onlara göre Sovyet emperyalizmine karşı mücadele edenler şablonculuk yapmakta, Tiran'ın peşinden gitmekte, "İki şabloncu görüşten birini izlemektedirler" Orta yolcular belki de bu işgale "revizyonist diktatörlüğün yanlış politikası" diyeceklerdir. Ama onlar bunu söylerken bile, sosyal-emperyalistlerin dünya hegemonyası için yürüttükleri mücadeleyi haklı göstermeye çalışacaklardır. Ortayolcular, sosyal-emperyalistlerin proletaryayı ve halkları köleleştirmek için yürüttükleri gerici faşist, hegemonyacı ve köleleştirici mücadele karşısında susarken veya sözde "iki şabloncu çizgiden birinin peşine takılmazken", sosyalizm düşmanlarının ekmeğine yağ sürmektedirler. Onlar, diğer yandan da, ekonomi ve politikası ile, altyapı ve üst yapısı ile emperyalist bir ülke haline gelmiş olan Rusya'yı "sosyalist" gösterme çabaları ile, gericiliğin komünizm düşmanlığına yardımcı olmaktadırlar.

Rus sosyal-emperyalistleri, emperyalist bir ülkenin hegemonya mücadelesini yürütmektedirler. Sosyal-emperyalistler, sermaye ihracı yoluyla halkları ve proletaryayı sömürmekle yetinmemekte, bunun yanısıra çeşitli ülkeleri askeri güçleri ile işgal etmektedirler. Onlar, işgal ettikleri ülkelerde "devrim yaptıklarını" söylüyorlar. Çekoslovakya işgalinden sonra Angola, Eritre gibi yerlere asker gönderen sosyal-emperyalistler, şimdi de, geri bir tarım ülkesi olan Afganistan'ı işgal ettiler. Brejnev ve hempaları "Afganistan'da devrim yaptıklarını, devrimci güçlerin isteği üzerine asker yolladıklarını" propaganda ediyorlar.

Şimdi, Dev-Yol, Kurtuluş ve Dev-Sol bunu nasıl tanımlayacaktır? Sovyet usulü ihraç yolu ile Afganistan'da devrim mi gerçekleşti? Afganistan'da feodalizm ve komprador kapitalizmi tasfiye edilerek, burjuva devlet mekanizması parçalanarak, işçi-köylü diktatörlüğü mü kuruldu? Afgan halkının iradesine rağmen, zor ve işgal yolu ile devrim gerçekleşebilir mi? Sovyet işgali "revizyonist diktatörlüğün yanlış politikası" ile izah edilebilir mi? Ortayolcular, dün Eritre'de kurtuluş mücadelesi yürüten Eritre halkını, Irakta bağımsızlık mücadelesi yürüten Kürt halkını, Irak ve Etopya gericiliğinin yanında yer alarak napalm bombaları ile imha eden Sovyetlerin "sosyalist olduğunu" ispatlamaya(!) çabalıyorlardı. Bugün de Afganistan işgalini aklamaya çalışıyorlar. Suskunluklarının bundan başka bir anlamı yoktur ve olamaz. Ortayolcular, revizyonizmin kuyruğunda Rus sosyal-emperyalistlerine karşı girişilen özgürlük mücadelesine kara çalmaya ve bunu şablonculuk olarak göstermeye devam ediyorlar.

TKP'nin kuyruğundan ayrılmayan Kurtuluş ve Dev-Solcular, revizyonizm ile araya sınır çekmeyi çıkarlarına aykırı bulan Dev-Yolcular, Sovyetlerin Afganistan'ı işgal etmelerinin, Amerikan emperyalistlerinin Vietnam, Kamboçya ve Laos'u işgal etmelerinden hiçbir farkı olmadığını kavramak zorundadırlar. Ortayolculuk kişiyi revizyonizmin peşinde yürümek, karşı-devrimi güçlendirmek, karşı-devrimci faaliyetlere dolgu maddesi olmaktan başka yere götürmez.

Susmak, emperyalist hegemonyacılığa evet demektir. Sovyet emperyalizmine karşı mücadeleyi, Amerikan emperyalizmi ve diğer emperyalistlere karşı mücadeleyle birleştirerek gerçek Marksist-Leninistleri "şablonculuk"la suçlamak komünizmin uluslararası özelliğini inkar etmektir. Proleter devrimcilere "Tiran'ı izliyorsunuz" diyerek uluslararası komünist harekete kara çalmaya çabalamak, komünizmi dar, milliyetçi bir ideoloji olarak görmek demektir. Proletaryanın ideolojisi olarak Marksizm-Leninizm uluslararasıdır. Proletarya enternasyonalisttir. Ya proletaryanın enternasyonalist çizgisi savunulur, ya da burjuvazinin ideolojisi. Başka bir yol yoktur. Orta yerde durmaya çabalamak ise burjuvaziye hizmet etmekten başka bir şey değildir. "Şablonculuk" yaygaraları, proletaryanın uluslararası enternasyonalist çizgisine, Marksizm-Leninizme saldırmaktan başka bir şey değildir.

Bugün, Dev-Yol, Kurtuluş, Dev-Sol gibi ortayolcu akımlar ve "Demokrat" adlı gazete Sovyetlerin Afganistan'ı işgal etmesini kitlelere nasıl anlatacağının hesabını yapmaktadır. "Demokrat" adlı gazete haberlerinde ve yorum yazılardı Afganistan işgalini haklı gösterme çabası içindedir. Sovyet emperyalistlerinin işgali haberlerinin "emperyalist haber kaynaklarının imali" olduğunu söyleyecek kadar körlük içindedir.

Ortayolcu akımlara göre ortada hiç bir şey yoktur. "Tozu dumana katmanın" hiçbir anlamı yoktur. Ortayolculardan bazılarına göre sorun "anti-sovyetik sloganların atılmamasıdır" Sovyet işgali ise önemli bir şey değildir. ve onlar, sanki böyle birşey yokmuş gibi derin bir uyku içindedirler.

### BU YOL TERKEDİLMELİDİR

Sovyetlerin sosyal-emperyalist bir ülke olduğunun kanıtı yalnızca onun İşgalciliği değildir. Sovyetlerde tekelci devlet kapitalizminin bütün yasaları yürürlüktedir. Sovyet ekonomisinin krizi her geçen gün derinleşmektedir. İşsizlik her geçen gün daha da büyümektedir. Brejnev'in kendisi sovyet ekonomisinin içinde bulunduğu bunalımı ifade etmek zorunda kalmakta, ekonomik zorluklardan, petrol bunalımından söz etmektedir. Rusya Çarlık dönemindeki gibi milletler hapisanesine dönüşmüştür. Maddi teşvik ve serbest pazar sonucu burjuvazi her geçen gün büyümektedir. Bürokrat burjuvazi yükünü almış ve palazlanmıştır.

Sovyet emperyalistleri, Sovyet tekelci kapitalizmi azami kâr peşinde koşmakta, sermaye ihraç ederek halkları sömürmekte, batılı emperyalistlerle hegemonya kavgası yürütmektedirler.

Peki bütün bunlar sosyalist bir ülkede mümkün olabilir mi? Siz hiç Lenin ve Stalin döneminde bu tür şeylerin olduğunu duydunuz mu? Bugün dünyanın tek sosyalist ülkesi olan Arnavutluk'ta işsizlik, açlık ve sömürünün kökü kazınmıştır. Sosyalist bir ülkede olması gereken budur. Sosyalist bir ülkede işsizlikten sözedilmez. Arnavutluk'ta tüketim maddelerinin fiyatlarında sürekli azalma olurken, Rusya'da temel tüketim maddelerinin fiyatları artmaktadır. Arnavutluk'ta en yüksek ücretle en düşük ücret arasındaki oran2.5'tur ve bu oran giderek azalmaktadır. Sovyetlerde kapitalizmin restorasyonu sonucu uygulanan oran ise 14'ün üzerindedir. Yani bir bürokrat burjuva devlet yönetiminde olması dolayısı ile sömürüden pay almasının yanı sıra, bir işçinin 14 katı ücret almaktadır.

Bütün bunlar sosyalizm adına savunulamaz. Ortayolculukta ısrar edilerek sosyal-emperyalistler aklanamaz. Ortayolculuk bırakılmalıdır.

Ortayolcular bu yolu terk etmelidir. Sovyet emperyalizmine karşı mücadele edilmeden Amerikan emperyalizmine karşı mücadele edilemez. Emperyalizme karşı mücadelenin başarısı, birine karşı mücadele edilirken diğerine dayanılarak mümkün olamaz. Sovyetler Birliği sosyal-emperyalist bir ülkedir. Proletaryanın ve halkların düşmanıdır. Devrim ve sosyalizm mücadelesini kana boğmak için diğer emperyalistlerle işbirliği içindedir. Dünya hegemonyası için mücadele etmektedir. Angola'ya, Yemen'e, Eritre'ye bunun için müdahale etti. Irak'ta Kürt halkını bunun için napalmlarla imha etti. Afganistan'ı bunun için işgal etti. Orta yerde durup da revizyonizmin eteğini bırakmayanlar TKP'li sosyal-faşistlerin yanında yer almaktan vazgeçin. Devrim isteyen samimi unsurları revizyonizmin peşinde yürütmekten vazgeçin. Devrim istediği ve devrime inandığı için sizin yanınızda yer almış unsurları suskunluğunuza ortak etmeyin. Onları Rus sosyal-emperyalistlerine teslimiyet temelinde eğitmekten vazgeçin.

Ya proletarya ideolojisini, ya da burjuva ideolojisini savunacaksınız. Ortayol diye bir yol yoktur ve olamaz. Sizi ortayolda tutmaya çabalayanlar, devrimci enerjinizin, proletaryanın kurtuluşu uğruna harcanmasını engellemektedirler. Marksizm-Leninizmi inceleyin. O zaman Rusya'nın sosyal-emperyalist ve halkların düşmanı olduğunu göreceksiniz.

## İslam gerillaları ve gerici savaş

Afganistan'ın Rus sosyal-emperyalistleri tarafından işgal edilmesinden sonra, bütün Amerikancı gericiler "İslam Gerillaları"nı yeniden ön plana çıkararak, bunları emperyalizmden ve sosyal-emperyalizmden nefret eden halklara karşı sempatik bir şekilde sunmaya çalışmaktadırlar. Bütün Amerikancı gericiler, faşistler ve dinci-gericiler hergün gazete sayfalarından, radyo mikrofonlarına, TV ekranlarına kadar hemen her yerde "İslam Gerillaları" denilen örgütün propagandasını yapmakta, bu gerici siyasal hareketi Afganistan halkının çıkarlarının savunucusu olarak göstermektedir.

Halbuki durum Amerikancı gericilerin iddialarının tam tersidir ve "İslam Gerillaları" yaygın adıyla anılan İslam Partisi(Müslüman Kardeşler Örgütü) Afganistan halkının gerçek çıkarlarının savunucusu değildir ve varlığı boyunca da böyle olmamıştır. Bugün Afganistan'da Sovyet sosyal-emperyalizmine bağlı gerici kliklerle savaşan bu örgüt, Afganistan'da Amerikan emperyalistlerinin ve diğer batılı emperyalistlerin çıkarlarının destekçisidir ve batılı emperyalistlerin siyasi aletinden başka bir şey değildir. Müslüman Kardeşler Örgütü'nün Sovyet sosyal-emperyalistlerine ve ona bağlı gerici komprador-feodal kliklere karşı yürüttüğü mücadele devrim ile karşı-devrim arasındaki bir çatışma değil, tersine farklı komprador-feodal klikler arasındaki bir it dalaşıdır. Bu çatışma, gerici kliklerin bağlı oldukları dış emperyalist güçler açısından söylersek, Sovyet sosyal-emperyalistleri ile Amerikan emperyalistleri arasındaki bir çatışmadır. Çin sosyal-emperyalistleri de Afganistan'da Amerikan emperyalistlerinin koltuğu altında palazlanmak istediği için 'Müslüman Kardeşler Örgütü'nü desteklemekte, onu lanse etmektedir.

Sovyet sosyal-emperyalizmine bağlı olan ve bugün iktidarda bulunan siyasi klikle, "Müslüman Kardeşler Örgütü' Afganistan'daki feodal parçalanmışlık temelinde var olmaktadır ve bu klikler çeşitli komprador-feodal egemen sınıf kliklerinin çıkarlarını temsil etmektedirler. Onun için de bugün Afganistan'da bu iki kliğin çatışmasının Afganistan halkının çıkarları ile hiç bir ilişkisi yoktur. Sovyet sosyal-emperyalizminin siyasal uşakları nasıl Afganistan'ı sosyal-emperyalistlerin çıkar alanları içinde tutuyorsa, aynı şekilde 'Müslüman Kardeşler Örgütü' de Afganistan'ın sosyal-emperyalistler yerine Amerikan emperyalistlerinin ve diğer batılı emperyalistlerin hegemonya alanı içine sokmaya çalışmaktadırlar. Bunun için bu çatışmanın temelini iki egemen sınıf kliği ve iki emperyalist devlet arasındaki it dalaşı oluşturmaktadır. Afganistan halkının gerçek çıkarları bu iki kliğin dışındadır. Ve Afganistan'da gerçek bir anti-emperyalist mücadele, hem Amerikan emperyalistlerine ve bunlara bağlı komprador-feodal kliğe ve hem de Sovyet sosyal-emperyalistlere ve onlara bağlı olarak bugün iktidarda bulunan komprador-feodal kliğe yönelmek zorundadır.

'Müslüman Kardeşler Örgütü' varlığını yüzyıldan bu yana sürdürmektedir. Ve daima da Afganistan'da batılı emperyalistlerin çıkarlarının bekçiliğini yapmıştır, yüzyıla yakın süredir bu emperyalist güçlerin bir oyuncağı olmuştur. Bu örgüt, bugüne kadar Afganistan'ın en gerici siyasal mihraklarından birini oluşturmuştur.

Bugün de 'Müslüman Kardeşler Örgütü' ve onun yönetimi altında ülkenin bazı yerlerinde Sovyet sosyal-emperyalistlerine ve ona bağlı faşist kliğe karşı süren mücadele tümüyle CIA tarafından desteklenmektedir. Bugün yaygın adı ile 'İslam Gerillaları' olarak adlandırılan sözkonusu faşist-feodal siyasi hareket, bu yüzyılın başında İngiliz sömürgeciliğine karşı savaşan Emir Emanullah Han'a karşı İngilizlerin yanında yer almış ve İngiliz sömürgeciliğine karşı zafer kazanan Emir Emanullah'ın iktidarını 1929 yılında yıkarak ülkede yeniden emperyalistlerin baskı ve sömürüsünün sürmesini sağlamıştır.

'Müslüman Kardeşler Örgütü' 1973'ten önce ülkenin iktidarını elinde tutan batı emperyalizminin kuklası Zahir Şah'ın en büyük destekçisi olmuş ve gerici iktidara karşı gelişen bütün direnişleri kanla bastıran sivil komando birlikleri oluşturmuştur.

Örgüt bugün de Amerikan emperyalistlerinin çıkarlarının bekçiliğini yapmakta ve Rus sosyal emperyalistlerine karşı Amerikan emperyalistlerinin çıkarları için savaşmaktadır.

Politika
SAVAŞSIZ SÖMÜRÜSÜZ B
AFGAN DEVRIMI YEN
BIR AŞAMAYA GIRD
Afganistan'da ulusal demokratik cephe kuruluyor
faşistler

## TKP'nin UDC'si ve 'ileri demokratik düzeni' neymiş?

TKP ve onun yayın organı Politika gazetesi, Rusya'nın, uçaklarıyla, tanklarıyla, onbinlere varan ordularıyla Afganistan'ı işgal etmesi karşısında, bu sosyal emperyalist işgali aklamak için kafalarından geçirdikleri "devrimin" ne menem bir şey olduğunu söylemek zorunda kaldılar. Politika'nın revizyonist yazarları bir yandan işgale karşı çıkanları, Rusya'yı suçlayanları, Rusya'nın buradaki konumunu "anlamadıklarına hayret" ettiklerini söylerken, Rus işgalini aklayabilmek için yıllardır söylemeye cesaret edemedikleri şeyleri de açıklamak zorunda kaldılar. Böylece de; "İleri Demokratik Düzen"lerinin, "Ulusal Demokratik Cephe(UDC)'lerinin ne olduğu anlaşılmış oldu!

TASS ve Pravda'nın Türkiye şubesi olarak faaliyet gösteren TKP organı Politika Gazetesi'ne göre; Rus ordularının, girmesiyle birlikte "Afgan devrimi rayına oturmuş", "Afganistan UDC'sinin örgütlenmesi gerçekleştirilmiş" ve "İleri demokratik düzen" kurulmuş. Hızını alamayan revizyonist yazar Rus işgalinin "Afgan devrimi"nin yeni bir utkusu(zaferi)" olarak ilan ediyor.

Oysa; açıktır ki; devrim üst yapıda gerici sınıfların iktidarı yerine daha ilerici bir sınıfın iktidarını kurması, ekonomik yapıda ise gerici ilişkilerin tasfiye edilmesidir. Afganistan'da ise ne iktidardaki sınıfların niteliğinde ne de üretim ilişkilerinde hiç bir değişiklik olmamıştır.(hem de, Rusya'nın dolaysız desteğindeki üç darbe ve Rus işgaline rağmen) Sadece iktidar darbelerle komprador feodal klikler arasında el değiştirmiştir. Dün olduğu gibi bugün de, Afganistan geri, feodal, yarı-feodal bir ülkedir. Dünden tek farkı, dün yarı-sömürge iken bugün Rusya'nın tam sömürgesi durumuna gelmiş olmasıdır.

TKP'li yazarların yazdıklarından açıkça anlaşılıyor ki; onların "UDC"si ve "ileri demokratik düzenleri" aynen Afganistan'da olduğu gibi, cuntalar ve Rus uçakları, tankları, orduları ile gelen bir "devrim" olacak, bu işgalci zorba güce dayanılarak iktidar ele geçirilecektir. Onlara göre devrim işçi sınıfımız ve emekçi halkımızın eseri değil, "ilerici" subayların darbelerinin, halk hareketini bastırmaya, bu da yetmezse sosyal-emperyalist işgal kuvvetlerinin eseri olacaktır. Afganistan işgalinin gerekçesi ve TKP'nin bu işgali aklarken söylediklerinin, dahası onun "UDC" ve "ileri demokratik düzen" programının bundan başka bir anlamı yoktur.

## Batılı emperyalistlerin ve Çin'in sahte gözyaşları

Afganistan'ın Sovyetler Birliği tarafından işgal edildiği haberi duyulur duyulmaz başta ABD olmak üzere batılı emperyalistler ve Çin revizyonistleri hep bir ağızdan işgalden duydukları "derin üzüntüyü" belirten açıklamalarda bulundular.

Amerikan Başkanı Carter, Sovyetler Birliği'nin Afganistan'a doğrudan müdahalesinin dünya barışı için vahim bir tehlike teşkil ettiğini bildirdi. NATO Genel Sekreteri Joseph Luns, "bağımsız ve egemen bir devletin topraklarına yapılan müdahalenin uluslararası güvenliği tehlikeye attığını" açıkladı. Ardından Fransa Cumhurbaşkanı, Çin "Komünist" Partisi'nin benzer açıklamaları duyuldu. Hepsi birbirleriyle yarış edercesine küçük bir ülkenin "bağımsızlığı", "egemenliği", "toprak bütünlüğü" üzerine ahkam kesmeye, barış ve uluslararası güvenlik hakkında nutuk çekmeye koyuldular.

Oysa dünyanın yaşadığı gerçekler bu gericilerin yaygaralarının sahteliğini ortaya koymaya yeterlidir. Örneğin, Carter'ın uluslararası barış ve güvenlik için döktüğü dil, Afganistan halkı için akıttığı sahte gözyaşları Amerikan emperyalizminin özellikle son çeyrek asırdır dünya halklarına karşı işlediği suçları, dünyanın beş kıtasında döktüğü kanları gizleyebilmekten uzaktır. Amerikan emperyalistleri milyonlarca masum insanın kanına girdikleri, birçok ülkenin egemenlik ve toprak bütünlüğünü ayaklar altına aldıkları Güneydoğu Asya macerasının üzerinden yalnızca üç-beş yıl geçmiştir. Amerikan gizli servisi CIA tarafından Şili'de düzenlenen darbe hâlâ dünya halklarının belleklerinden silinmemiştir. Bu süper devlet bugün de başta Avrupa olmak üzere dünyanın dört bir yanında yarım milyondan fazla asker ve askeri danışman bulundurmakta, bu ülkeleri gizli bir işgal altında tutmaktadır. CIA ajanları hâlâ birçok ülkede faaliyettedir ve dünya halklarının aleyhine yeni komplolarının peşinde koşmaktadır.

Amerika'nın Vietnam macerası unutulmadı

Kendisi pür-ü pakmış gibi Sovyetlerin vahşi saldırısı kınayan Fransız emperyalistlerinin, dünya halklarına karşı giriştikleri çeşitli oyunlar, askeri müdahaleler, darbeler kendi çapında oldukça önemli bir yekûn tutmaktadır. Örneğin, 1977'de Zaire'ye paraşütçüler indirerek eli kanlı diktatör Mobutu'nun iktidarını sağlamlaştıran onlardır. Daha yalnızca birkaç ay önce Orta Afrika Cumhuriyeti'nde kendi halkı ve dünya kamuoyu önünde yıpranmış olan ve bu anlamda artık Fransız emperyalizminin çıkarlarını koruyamayan İmparator Bokassa'yı bir darbe ile işbaşından uzaklaştıran ve Afrika'da kendine taze bir kan sağlayan Fransız emperyalistlerinden başkası değildir. Afganistan işgali üzerine iç gıcıklayıcı demeçler veren Fransa Cumhurbaşkanının yalnızca Afrika'da 20 binden fazla askeri bulunmaktadır.

Çin birlikleri Vietnam'da

Diğer batılı emperyalistlerin durumu da bundan farklı değildir. Onlar da kendi çaplarında dünyanın şu ve ya bu bölgesinde komplo, darbe, müdahale peşinde koşmaktadırlar.

Hele Çin bu konuda en son söz söylemesi gerekenlerin içinde yer almaktadır. Daha Vietnam işgalinin üzerinden bir yıl bile geçmemiştir. Üstelik Hindiçin'den gelen haberler Çin'in Vietnam'a karşı yeni bir saldırıya giriştiği ve Vietnam sınır bölgelerinde yeni provokasyonlara başvurduğunu hatta bir şehri işgal ettiğini bildirmektedir. Kuklaları öne sürerek etki alanları yaratma ve hegemonya peşinde koşma konusunda da Çin sosyal-emperyalistlerinin, Sovyetler Birliği'nden aşağı kalan yeri yoktur. Faşist Pol Pot'un arkasına geçerek Kamboçya'yı kana bulayanlar, bu bölgedeki ülkeler üzerinde baskı kurmak isteyenler Çin revizyonistlerinden başkası değildir. Çin revizyonistleri şimdi de Sovyet sosyal-emperyalistlerini en tehlikeli emperyalist olarak niteleyerek, Amerikan emperyalizminin koltuğu altında kendine yer açmaya çalışmaktadır. Afganistan işgali karşısında Çin'in tutumu bu stratejik çizgisine uygundur.

Kısacası, Sovyet sosyal-emperyalistlerinin işgali karşısında sahte gözyaşlarını şarıl şarıl akıtan bütün dünya gericiliğinin günah defterlerinde benzer suçlar fazlasıyla vardır. Zaten bütün bu gericilerin yaygaraları dünya halklarının Sovyet işgali karşısında duydukları samimi öfke ve nefretten çok farklıdır. Onlar ellerinden kaçan avın düşmanlarının pençesine takıldığını görmekten duydukları endişeyi di-

Devamı sayfa 6'da



ZİNCİRLERİMİZDEN BAŞKA KAYBEDECEK HİÇ BİR ŞEYİMİZ YOKTUR

# 'ÜRETİMİN ARTIRILMASI' DEMAGOJİSİ ARKASINDAKİ GERÇEK

İşyerlerinden alınan haberlere göre, patronlar, reformcu, revizyonist, faşist vb. her soydan burjuva sendikacısı "üretimin artırılması" konusunda yoğun bir kampanya açmış bulunuyorlar. Kuşkusuz burjuvazi için bu talep yeni bir talep değil. Ancak bugün buhrandan kurtulmanın başka yollarının kapandığını gördüğü için üretimin artırılması talebini öne çıkarmakta, bunu ulusal bir talepmiş gibi göstermeye çalışmaktadırlar.

1970'lerin başından bu yana burjuvazi, onun bütün sözcüleri (hükümet, sendika ağaları, yazarlar, ekonomistler) "üretimin artırılması" gerektiği konusu üstünde duruyorlar. Buhranın derinleşmesine paralel olarak, özellikle 1975'den bu yana burjuvazi bütün çabasını bu konunun üstünde yoğunlaştırdı. Nitekim, "Toplumsal Anlaşma" bu "üretimin artırılması" perspektifi üstüne oturtuldu. O günden bugüne de "üretimin artırılması" resmi bir politika olarak yürütüldü. CHP hükümetinin işçi sınıfına kapitalizmi kurtarmak için "fedakarlık" çağrısı, AP hükümetinin programına, işyerlerinde "iş barışının yeniden kurulması" olarak geçti. Demirel bunu kendine has demagojik üslubuyla "fabrikalar çalışmak içindir" biçiminde ifade etti. Büyük burjuvazinin sözcüleri ve patronlarsa, çok uzun zamandan beri "tüketdiğinden çok üreten bir ülke olmak" zorunluluğunu, "bütün sıkıntılardan kurtulmanın tek yolunun üretimin artırılmasından" geçtiğini dillerinden düşürmüyorlar.

Kısacası, 1970'den bu yana pek çok hükümet değişmiş ama burjuvazinin "üretimin artırılması" yolundaki bu talebi her zaman burjuva hükümetlerin programının başköşesinde olmuştur.

Peki bunca yıldır milyarlık sermayelerin sahipleri neden üretimi artıramamışlardır da, habire "üretim artırılmalıdır" diye propaganda yürütüp durmuşlardır? Onlar yeni fabrikalar açmışlar, yeni tezgahları üretime sokmuşlardır da önlerine geçip engelleyen mi olmuştur? Elbette hayır. Ama onların "üretimin artırılması"ndan kastettikleri, ne yeni fabrikalar açmaktır, ne de yeni tezgahları üretime sokmaktır. Egemen sınıflar ve hükümetleri, "üretimin artırılması" gibi ilk bakışta son derece masum bir talebi öne sürerek, aslında kendi kârlarını artırmaktan başka bir a- [illegible] girmeye, bu talebin çekiciliğinden yararlanarak da "üretimin artırılmasını" ulusal bir talep haline getirmeye çalışmaktadırlar.

"Üretimin artırılması"nın savunucularına göre; üretimin artırılmasıyla, yokluk, kuyruk, karaborsa, fiyat artışları son bulacak, ülkede işsizlik diye bir şey kalmayacak. Her yer güllük gülistanlık olacaktır. Hükümet, bütün patronlar ve her soydan burjuva sendikacıları şimdi bu propagandaya hız verdiler. Bu propagandayı yürütenler bir taşla iki kuş birden vurmayı amaçlıyorlar. Birincisi; işçi sınıfı ve diğer emekçi halk kesimleri içinde, komprador-feodal düzenin, yokluğa, karaborsaya, işsizliğe, fiyat artışlarına, enflasyona çare bulup herkes için bir cennet yaratabileceği hayallerini yayıyorlar. İkincisi ise; buhranın yükünü işçi sınıfının üstüne yıkmak için kamuoyu oluşturuyorlar.

Biz burada, komprador-feodal ekonomi, işsizliğe, enflasyona, pahalılığa, karaborsaya vb. çözüm bulabilir mi sorusunu bir yana bırakıp (ÜK ve PB bugüne kadar komprador-feodal ekonominin bunlara çözüm getiremeyeceğini sergiledi) "üretimin artırılması" sahtekarlığının altında yatan gerçek niyeti sergileyeceğiz.

Hükümet-patron-sendika ağası üçlüsü, üç koldan "üretimi artırmak" için seferberlik ilan ettiler. Ama onlar buna rağmen, üretimin artırılmasının dolaysız unsuru olan yeni işgücü istihdamına yanaşmıyorlar. Hükümet "yeni işçi ve memur almayacağını" ilan etti. Patronlarsa işçilerin dayanışma ve direnme gücünü kırdıkları her yerde işçileri işten çıkarıyorlar. Bu durumda üretimin artırılması için ellerinde bir tek alternatif kalıyor. O da var olan işçileri daha çok çalışmaya zorlamak, sömürünün oranını yükseltmek.

Yukarıdaki koşullar gözönüne alındığında açıkça görülürki; "üretimin artırılması" için burjuvazinin elinde iki olanak vardır: 1-İş gününü uzatmak 2-İş gücünü yoğunlaştırmak.

## İŞ GÜNÜNÜN UZATILMASI SÖMÜRÜYÜ ARTIRIR

Yandaki "İş günü Nedir" başlıklı yazıda iş gününün ekonomi-politik anlamını kısaca özetlemeye çalıştık. İşçi sınıfımızın mücadelesinin boyutlarını gözönüne aldığımızda, açıkça görülür ki; burjuvazi iş gününü 8 saatten, 9, 10 saate çıkaracak bir güce sahip değildir. Böyle bir uygulamaya cesaret edemez. Ancak o, dolaylı yollardan bunu yapmaya çalışacaktır. Bunun yolu ise, birincisi denetim ve gözetimi artırarak, birçok fabrikada fiilen kazanılmış ara dinlenmelerini ortadan kaldırmak, işyerini askeri bir disiplin içine sokmaya çalışmak, diğeri ise, "fazla mesai" adı altında iş gününü fiilen uzatmak biçiminde olabilir.

Bugün birçok fabrikada işçilerin fiilen kazandığı ara dinlenmeleri, sigara molaları vardır. Bunun dışında vardiyalı çalışan birçok fabrikada ayrıca bir yemek saati yoktur ama işçiler fiilen yarım saat makinaları durdurarak yemek yiyebilmekte, patronlar bütün bu ara dinlenmeleri kabul etmek zorunda kalmaktadırlar. Ancak patronlar "üretimin artırılması" propagandası içinde fiilen kazanılan bu hakları kaldıracaklarını, işyerlerinde bozulan "çalışma barışını" yeniden kuracaklarını açık açık söylemektedirler. Onlar işyerlerindeki anarşiden bahsederken, "fabrikalar çalışmak içindir!" derken esas olarak da bu kazanılmış hakları ortadan kaldırmayı kastediyorlar.

"Fazla mesai" sorununa gelince, bu burjuvazinin en eski, en sinsi ve en geçerli yöntemlerinden biridir. Oysa gerçekte burjuvazi 2 saatlik "fazla mesai" ile 8 saatlik işgününü fiilen 10 saate çıkarmakta, işçinin, entellektüel ve kültürel gereksinimleri için kullanacağı 2 saatini daha sömürmektedir. Patronlar, "fazla mesai"nin işçilerin tepkisini çekmesini önlemek için de bir çare bulmuşlardır. 2 saatlik ücreti normal ücretten % 50-100 fazla ödeyerek tepkileri önlemeyi amaçlamışlardır. Bugün öyleki birçok burjuva sendikası zorunlu "fazla mesai"yi toplusözleşmelere geçirmişlerdir.

Gerçekte patron "fazla mesai" için isterse % 100 lük bir ek ücret ödesin yine de büyük bir sömürü gerçekleştirmekte, görünüşte normal saat ücretinin üstünde bir ücret ödüyor gibi görünmesine rağmen, gerçekte normal ücretin daha altında bir ücret ödemektedir. Şöyle ki; "fazla mesai" ücretleri çıplak ücret üstünden ödenmekte, sigorta, kıdem tazminatı, diğer sosyal hakları etkilememekte, buna karşın vergi baremini yükselterek verilen ücretin önemli bir kesimini vergi olarak geri döndürmektedir. Öte yandan bu durum sendika ağalarının iddiasının aksine işsizliği körükleyici unsur olarak, işe karışmaktadır. Örneğin, 3000 kişilik bir fabrikada, 2 saatlik bir "fazla mesai" 500 kişilik bir istihdam azalmasına yol açmakta, böylece patron 500 kişilik bir işçi kitlesinin, sosyal hakları kıdem tazminatları, sigortaları vb. yükünden kurtulmaktadır.

Öte yandan patron, "fazla mesai"den bir yarar daha sağlamaktadır. Normal ücretleriyle son derece güç bir yaşam sağlayabilecek işçi, "fazla mesai" ücretinin eklenmesiyle biraz nefes alabilmekte, böyleçe yeni ücret ve sosyal haklar için mücadeleden alıkonabilmekte en azından bu "fazla mesai" yeni taleplerin önüne bir baskı unsuru olarak çıkabilmektedir.

## SÖMÜRÜYÜ ARTIRMANIN DİĞER BİR YÖNTEMİ: İŞ GÜCÜNÜN YOĞUNLAŞTIRILMASI

Burjuvazi, işçi sınıfının iş gününü kısaltmak için giriştiği amansız mücadele sonucu "normal bir iş gününü" kabul etmek zorunda kaldı. Ancak bunu yaparken de, sömürüyü artırmanın, aynı sömürüyü daha kısa bir süre içinde gerçekleştirmenin yöntemlerini aramaktan geri kalmadı. Bunları buldu da. Sayısız burjuva bilim adamı, iktisatçı, işletmeci hangi yöntemi uygularsam bir işçiyi bir saniye bile "boş" bırakmadan çalıştırırım diye kafa yordu. Sonuçta çok çeşitli yöntemler geliştirildi. Bu yöntemler zamanla daha da mükemmelleştirildi ve bütün kapitalist ülkelerde uygulamaya sokuldu. Parça başı çalışma, bant hızlandırma, akort, prim sistemi, ücretli teşvik sistemi gibi yöntemlerle burjuvazi, işçinin çalıştığı süre içindeki bütün enerjisini söküp almaya çalıştı.

Bu sömürü yöntemlerinin her biri bugün bizim ülkemizde de, çeşitli işkollarında, çeşitli işyerlerinde uygulanıyor. Kuşkusuz bu sistemlerin mekanizmasını birer birer ortaya koymak bu yazının sınırlarının dışındadır. Ancak biz burada yaygın bir örnek olarak, tekstil fabrikalarında uygulanan bir çeşit prim sistemine, bir örnek vermekle yetineceğiz.

Örneğin, prim sistemi Eskişehir Sümerbank Dokuma Fabrikasının İplik bölümünde şöyle uygulanıyor: Fabrikanın iplik üreten iki cins makinası var. Bunlardan birinci cins makinalar 800 devir/dakikalık, diğerleri ise 900 devir/dakikalık. 20 numara iplik üreten bir işçi 800 devir/dakikalık makinalarda günde en az 130 900 devir/dak. makinalarda 148 kg. iplik üretmek zorunda. Bu kiloları aşmadıkça işçi prime giremiyor. Ancak, prime girip girmeme işçinin isteğine bağlı değil. Arka arkaya birkaç kere prime girmeyen işçi disiplin kuruluna veriliyor ve yardımcı işçiliğe indirilmekten işten atmaya kadar varan cezalara çarptırılabiliyor. Tek "suç" prime girememek. Oysa, bir işçinin normal çalışma süresinde prime girmesi zor hatta olanaksız. Ancak yarım saatlik yemek süresi 10 dakikaya indirilerek prime girilebiliyor. Buna bir de Water'den gelen ipliğin bozuk olması, elektrik kesintileri (elektrik kesintileri üretimin düşmesi için bir gerekçe sayılmıyor) işçiler arası rekabeti körüklemek için kasıtlı olarak yetersiz takoz sağlanması eklenirse, işçinin prime girmesi için ne kadar büyük bir aşırı çalışma temposu içinde olması zorunluluğu açığa çıkar.

Bu sistem bir yandan aşırı çalışma aracılığı ile fiziki ve ruhi yıpranmayı artırırken, bir yandan da işçiler arasında rekabeti körüklüyor, gereksiz takışma ortamı yaratıyor. Öte yandan ustabaşına vb. prim tespitinde insiyatif tanınarak işçiler arasında ispiyonculuk, bölünmeye neden yaratılıyor. İspiyonlar, işveren uşakları ustabaşılarca kayırılıyor. Böylece burjuvazi bir yandan işçinin bütün iş gücünü mümkün olduğunca kısa bir süre içinde tüketirken, bir yandan da işçi sınıfı mücadelesini bölme, işçiler arasında suni çelişkiler yaratmak olanağına sahip oluyor.

## SENDİKA AĞALARI YİNE YALAN SÖYLÜYORLAR

Burjuvazinin "üretimi artırma" çabalarını başından beri üstü kapalı bir biçimde destekleyen sendika ağaları son zamanlarda bu demagojiyi açıkça desteklemeye giriştiler. Ama bunu yaparken kendilerince geçerli bir gerekçe ileri sürüyorlar. Onlara göre "üretimin artırılması" milyonlarca işsize iş sağlayacakmış! Bu nedenle de işçiler işsizliği ortadan kaldırmak için üretimi engellememeli, üretimi kesintiye uğratan direnişlerden kaçınmalı, patronun "üretimin artırılması" yönünde alacağı önlemleri desteklemeliymiş!

Kapitalist sistemde işsizliğe çare bulmanın işçilerin değil, burjuvazinin bir sorunu olduğu gerçeğini bir yana bıraksak bile, yukarda söylenenler gözönüne alındığında açıkça görülür ki; burjuvazinin işsizliği önleme diye bir sorunu yoktur. Tersine o mevcut çalışan işçilerin bile bir bölümünü işsizler ordusuna katmayı düşünmekte, ama bunu yaparken de "üretimi artıracak" önlemler alarak, başka bir deyişle sömürü oranını daha da artırarak, çalışan yığınların yaşam koşullarını daha da kötüleştirmeyi amaçlamaktadır. Bugünden aldığı bütün önlemler de bu doğrultudadır.

## "ÜRETİMİN ARTIRILMASI" DEMAGOJİSİ ALTEDİLEBİLİR!

Yukardan beri söylenenler gözönüne alındığında da açıkça görülür ki, burjuvazinin amacı ne "üretimi artırmak", ne de işsizliği önlemektir. Onun bir tek amacı vardır: İşçi sınıfı mücadelesini bastırmak, buhranın yükünü işçi sınıfının üstüne yıkmak. Ancak bugün bunu "üretimin artırılması" demagojisi arkasında yapmayı uygun görmektedir!

Kuşkusuz, buhranın yükünü işçi sınıfının üstüne yıkmak için uygulama alanına sokmaya çalıştığı sömürü yöntemleri, ülkemiz işçileri için yeni değildir. Gerek "fazla mesai" gerekse "prim, akort, ücretli teşvik" vb. sistemler eskiden beri uygulanmaktadır. Ancak işçi sınıfımızın mücadelesi bu sömürü yöntemlerinin gerektiği gibi yaygınlıkta ve disiplinlice uygulanmasını engelliyordu. Bugün kırılmak istenen bu mücadeledir. Ve onlar ancak işyerlerini bir kışla disiplini içine sokmadıkça bu sömürü yöntemlerini gerektiği gibi uygulayamayacaklarını bilmektedirler. Bu nedenle de "üretimin artırılması" arkasındaki gerçeğin açığa çıkarılması işçi sınıfının sınıf sendikacılığı çizgisinde eyleme çekilmesi hayati önem taşımaktadır. Öte yandan zorunlu "fazla mesai"nin, zorunlu pazar çalışmasının kaldırılması, hangi ad altında olursa olsun prim uygulamasına son verilmesi bu dönem toplusözleşmelere geçirilmelidir. Toplusözleşmelerin bu biçimiyle imzalanması mücadelenin ilerisi için önemli bir basamak olacaktır.

## İşgünü nedir?

Bilindiği gibi kapitalist üretime dayanan sistemde, işgücü, bütün diğer metalar gibi alınıp satılan bir şeydir. Bu nedenle de, bütün diğer metalar gibi işgücünün değeri de üretimi için gerekli iş zamanı ile belirlenir. Eğer işçinin günlük ortalama yaşamı için gerekli şeylerin üretimi 4 saat tutuyorsa, işgücünün gerekli kısmı 4 saattir.

Bu durumda işçi bir patrona 4 saat çalışmakla, kendisinin patrona işgücünü yeniden üretecek metaları satın alabilecek kadar bir ücretin karşılığını ödemiştir. Ancak bu kadarla kalsaydı, bir artı-değer ortaya çıkmaz, sömürü gerçekleşmezdi. Ama patron işçinin işgücünü 4 saatliğine değil bir işgünü olarak satın almıştır. Dolayısıyla da işçiyi 4 saatlik gerekli emek süresi sonunda bırakmaz. Tersine o işgünü boyunca işçiyi çalışmaya zorlar.

Bir işgününün bugün 8 saat olduğunu gözönüne alırsak, açıktır ki, bu süre birincisi, işçinin harcadığı işgücünü yeniden üretmesi için gerekli metaları alabileceği, gerekli emek süresi, ikincisi, patron için artı-değeri ürettiği artı-emek süresi olmak üzere iki farklı süreyi içerir. Bu durumda 8 saatlik işgünü 4 saati gerekli emek süresi, 4 saati de artı-emek süresi olmak üzere iki bölümden oluşur. Bu da;

$$\frac{\text{artı-emek süresi}}{\text{gerekli emek süresi}} = \text{Artı-değer oranını sömürü oranını}$$

gösterir. Yukardaki örnek gözönüne alınırsa: $\frac{4}{4} = 1$, bu da % 100'lük bir sömürü oranına tekabül eder. Formülden de açıkça görüldüğü gibi sömürünün olmaması ancak artı-emek süresinin 0 olmasıyla mümkündür. Buna karşın kapitalist sistemde, gerekli-emek süresi her zaman işgününün belirli bir kısmına tekabül eder. Hiçbir zaman işgünü gerekli-emek süresi olmaz.

Peki işgününün süresi ne kadardır, bu süre nasıl tespit edilir.

Her şeyden önce işgünü uzunluğu değişmeyen bir süre değildir. Bu süre kapitalist için mümkün olan en uzun, azami süredir. Bu azami süre iki şey tarafından sınırlanır. "Birincisi, işgücünün fiziksel sınırıyla. Doğal bir günün 24 saatinde, bir kimse hayati kuvvetinin ancak belirli bir miktarını harcayabilir. Günün bir kısmında bu gücün dinlenmesi, uyuması; diğer [illegible] gereksinmeleri karşılanması gerekir" (Marks). Bu fiziki sınırlamadan başka işgününü sınırlayan diğer bir unsur ise moral unsurlardır. İşçinin, toplumsal ve entellektüel gereklerini karşılamak için bir zamana ihtiyacı vardır. "bu gereklerin büyüklüğü ile sayısını toplumsal ilerlemenin genel durumu belirler." (Marks) Ne varki, işgününün uzunluğunu sınırlayan bu iki unsurda son derece esnektir. Nitekim işçi sınıfının mücadele tarihine baktığımızda işgününün ilk dönemlerde 12-14-16-18 saat hatta daha fazla olduğunu görürüz.

Öte yandan, kapitalizm tarafından işgücünün bir meta haline getirildiği, sermayenin canlı emeği emmeden yaşayamayacağı, meta değişiminin kendisinin de ne iş günü için ne de artı-değer için sınır tanımadığı gözönüne alınırsa; "Kapitalist, alıcı kişiliği içinde işgününü mümkün olduğu kadar uzatmaya, ve elinden gelse bir işgününden iki işgünü çıkarma hakkını kendinde görmektedir. Buna karşılık, satılmış olan metanın özel mahiyeti, onu satın alanın tüketme isteğine bir sınır konulmasını gerektirmekte ve işçi, işgününün belirli, normal bir süreye indirilmesini isterken satıcı olmaktan gelen hakkını kullanmaktadır. Öyleyse burada bir karşıtlık, her ikiside değişim yasasının damgasını taşıyan iki hak arasında bir çatışma vardır. Eşit haklar arasında son sözü kuvvet söyler. Ve bunun için de, kapitalist üretim tarihinde bir işgününün belirlenmesi, sürüp giden bir mücadelenin kollektif sermaye yani kapitalist sınıf ile kollektif emek, yani işçi sınıfı arasındaki mücadelenin bir sonucu olarak kendisini gösterir" (Marks, Kapital, C.1, s.258)

İşte bu nedenle işçi sınıfının mücadele tarihi boyunca işgününün uzunluğu için verilen mücadele her zaman daha iyi yaşama mücadelesinde baş yeri tutmuştur. 200 yılı aşkın süredir devam eden mücadelenin sonucudur ki; bazı istisnalar dışında 8 saatlik işgünü tüm kapitalist ülkelerce kabul edilmiştir. Hatta bu süre bazı kapitalist ülkelerde 8 saatin altına, 7, 6 saata indirilmek zorunda kalınmıştır.

Bu bitmeyen "iç savaşın" sonucudur ki; kapitalistler sömürüyü artırmak için işgününü uzatmaya kalkmakta son derece cesaretsiz davranmak durumunda kalmaktadırlar. Sömürüyü artırmanın en dolaysız yolu olan işgününün uzatılması yerine dolambaçlı yollara sapmaktadırlar. Bugün ülkemiz burjuvazisi ve onun her türden uşaklarının sıkıntısı, üretimi artırma demagojisine başvurma zorunluluğu buradan kaynaklanmaktadır.

İşgününün uzatılması konusunda sermayenin yenilgiye uğratılması, onun yeni sömürü yöntemleri geliştirmesini engellemedi. İşgününü uzatmayı başaramayacağını anlayan burjuvazi toplumdaki artı-emeğe el koymaya (daha ucuz olan kadın ve çocuk emeğine el koymaya) işgücünü yoğunlaştırmaya (akort, prim sistemi, ücretli teşvik sistemi), fazla ve zorunlu mesai gibi dolaylı yollarla işgücünü uzatmaya yöneldi. Burjuvazi işçi sınıfının "normal bir işgünü" için verdiği mücadeleye karşı giriştiği bu dolaylı ve sinsi saldırıda, sahte işçi dostlarından, burjuva sendikacılardan, burjuva bilim adamlarından önemli bir destek gördü. Bugün de görüyor.

Kısacası, işçi sınıfı için daha kısa bir işgünü mücadelesi bugün artık sadece iş gününün şu kadar saat, bu kadar saat uzunlukta bir işgünü için mücadeleyle sınırlı kalamaz. Bu mücadele işgününü dolaylı bir biçimde artıran, işçi sınıfının fiziki, kültürel, entellektüel gelişimini engelleyen emeğin yoğunlaştırılması esasına dayanan yöntemlere karşı mücadeleyi içermek zorundadır.

# Ayancık Belediye işçileri DSM saflarında mücadele ediyor

Genel-İş ile Ayancık Belediyesi arasında bundan üç ay kadar önce yeni bir toplusözleşme imzalandı. Sendika ağaları ve devrimci geçinen Belediye Başkanı bu toplusözleşmeye "işveren, işçiyi istediği zaman işten çıkarabilir" maddesini de koymuşlardı. Toplusözleşmedeki bu maddeye dayanarak, sendikacı belediye başkanı işbirliği ile 16 işçinin işine son verildi.

Ayancık-Belediye DSM işten atmalara karşı durdu. İşçileri birleşmeye, işten atılmaları engellemek için mücadeleye çağırdı. Ancak, Genel-İş ağaları ve patron, işçilerin birleşmesini engellemek için baskıyı artırdılar. DSM'nin düzenlediği toplantıya giden işçileri izlemeye, baskı yaparak toplantıya katılmalarını engellemeye çalıştılar. Devrimci geçinen Belediye Başkanı sanki işçilerin atılmasında kendi rolü yokmuş gibi işçilere: "Sizi işten attırmamak için gerekirse istifa ederim" diye işçilerin mücadelesini önlemeye çalıştı. Kurtuluş ise aynen Belediye Başkanı gibi işçilerin mücadele azmini kırmaya çalıştı. Kurtuluşçular "gerekli girişimlerde bulunuyoruz" gibi sözlerle sorunu işçilerin dışında pazarlıklarla çözme yolunu seçtiler. Genel-İş ağalarını temize çıkarmaya çalıştılar.

Belediye Başkanı ve Kurtuluşçuların mücadeleyi bastırma girişimleri sökmüyor. İşçiler mücadele etmek için birliklerini pekiştiriyorlar. İşten atılan arkadaşlarının geri alınması için direnmeye hazırlanıyorlar. Haklarını ancak DSM saflarında birleşerek alabileceklerini söylüyorlar.

Ayancık Belediye işçileri gazetemize gönderdikleri mektupta bunu şöyle dile getiriyorlar : "Biz haklarımızı birleşerek, mücadele ederek, DSM'lerde örgütlenerek alacağımıza inanıyoruz. Çünkü birçok yerde DSM saflarında birleşen işçilerin haklarını söke söke aldıklarını her gün görüyoruz."

# Aliağa Petkim Sahası işçilerinin direnişi

İzmir'de Aliağa Petkim Sahası Kutlutaş işyerinde çalışan işçiler, patron baskısına karşı mücadelelerini geliştirerek 10 Aralık günü direnişe geçtiler. Patron, işçilerin ücretlerinin artırılması, pazar günü çalıştırılmanın son bulması, pazar ücretinin ödenmesi, iş kazalarına karşı tedbir alınması, işçi koğuşlarının sağlık koşullarına uygun olarak düzeltilmesi, işçilerin hastalanması durumunda anında hastaneye götürülmesi için bir servis aracının işçi koğuşları yanında tutulması, ücretlerin zamanında ödenmesi vb. talepleri için yürüttükleri mücadeleye jandarma desteğinde saldırıya geçti. Direnişe geçen işçilerden 17'si işten çıkarıldı.

Ancak işçiler patron saldırısına karşı direnişlerini sürdürdüler. İki günlük direniş sonunda patron işten atılan işçileri tekrar işe almak zorunda kaldı. Bu arada vinç düşmesi sonucu bir işçinin ayağının yaralanması işçilerin patrona karşı kinlerini biledi. Kutlutaş İnşaatı işçileri mücadelelerinden dersler çıkararak birliklerini pekiştirmekte ve yeni mücadelelere hazırlanmaktadırlar.

# Tek Gıda-İş'in sendika ağaları sıkıyönetim ile el ele

Adana Tekel Yaprak Fabrikasında 2000 işçi, patron ve sendika ağalarının ağır baskısı altında, oldukça kötü koşullar altında çalıştırılmaktadır. Kapısız, penceresiz, havasız, 16 ambardan oluşan işyerinde işçiler hiçbir tedbir alınmadan çalıştırılmaktadırlar. Servis aracı, yemek, toz maskesi vb. verilmemesinin yanı sıra, sağlık ekibi, soyunma odaları yoktur. İşçiler evlerinden getirdikleri yemekleri toz ve toprak arasında yemekte, elbiselerini balyalar arkasında değiştirmektedirler. Servis olmadığı için işçiler işyerine ya at arabaları ile gidip gelmekte, ya da yollarda saatlerce araba beklemektedirler. Büyük çoğunluğu mevsimlik olarak çalıştırılan işçilerin büyük bir bölümünü oluşturan 1500 kadın işçiye sendika seçimlerinde oy hakkı bile tanınmamaktadır.

Adana Tekel Yaprak Fabrikası işçileri bütün bu baskılara ve ağır koşullarda çalıştırılmaya karşı mücadele ederken patronun yanı sıra sendika ağalarının da saldırılarına uğramaktadırlar. Yüreğir ambarında çalışan 800 işçi, belediye otobüslerinin de işyerine gelmekten vazgeçmesi üzerine yaptıkları iki saatlik direniş sırasında Tek Gıda-İş'in sendika ağalarının tehditleri ile karşılaştılar. "Otobüsler devletin malıdır, ister gelir, ister gelmez. İsteyen çalışır, istemeyen çeker gider" diyerek işçileri tehdit eden sendika ağaları işçileri mücadeleden vazgeçirmek için patronla birlikte harekete geçtiler.

Yine işçilerin faşist diktatörlüğe, sömürü ve zulme karşı yürüttüğü mücadele karşısında sendika ağaları açık bir biçimde sıkıyönetim paşaları ile işbirliği yapmakta, işçileri, özellikle DSM yanlısı olarak bildiklerini sıkıyönetime ihbar etmektedirler. Nitekim 24 Kasım günü sendika ağaları, işyerinde bildiri dağıttıkları iddiası ile iki işçiyi sıkıyönetime ihbar ettiler. ve ihbar edilen işçiler 17 gün gözaltında tutuldular. 17 gün sonra tahliye olup işbaşı yapmak isteyen işçiler sendika ağalarının engellemeleriyle karşılaştılar. Patronun bütün görevlerini üzerine alan sendika ağaları, DSM yanlısı olarak bildikleri işçilere işbaşı yaptırmak istemiyorlardı.

Tekel Yaprak işçileri açık bir biçimde sendika ağalarının işçi düşmanı yüzlerini gördüler. Sıkıyönetim ve patronla birlikte işçilere saldırıya geçen sendika ağalarından hesap sormak, sendika ağalığının temelini oluşturan sömürü düzeninin kökünü kazımak için işçiler mücadeleye daha da kararlıca sarılıyorlar.

# Stalin bütün dünyada anıldı

## ARNAVUTLUK

# STALİN YAŞAYACAKTIR

J.V. Stalin'in 100. doğum yıl dönümü tüm Arnavutluk'ta anma toplantıları, bilimsel oturumlar, konserler, film gösterileri vb. faaliyetlerle kutlandı.

Gazeteler, J.V. Stalin'in resimleriyle birlikte çeşitli makaleler, yaşamını ve mücadesini anlatan belgeler yayınladı. Bu arada "Zeri i Poppulit" gazetesi bir makale yayınladı.

20 Aralık 1979'da AEP MK ve Tiran Bölgesi Parti Örgütü, Opera ve Bale Tiyatrosunda J.V. Stalin'in doğumunun 100. yıldönümüne adanan bir anma toplantısı düzenledi. Toplantıya başta Enver Hoca, Mehmet Şehu, Hacı Leshi, Ramiz Alia yolmak üzere çok sayıda yoldaş katıldı. Toplantı MK Sekreterliği ve Siyasal Büro üyesi Hekuran İsai yoldaşın konuşmasıyla açıldı. Daha sonra Siyasal Büro üyesi ve Parti MK Sekreteri Ramiz Alia yoldaş bir konuşma yaptı. (Ramiz Alia yoldaşın konuşmasının özeti yan sütunlardadır.)

21 Aralık 1979'da Halk Meclisi Salonunda AEP MK "V.I.Lenin" Yüksek Parti Okulu önderliğinde Marksist-Leninist İncelemeler Enstitüsü tarafından düzenlenen ve J.V. Stalin'in doğumunun 100. yıldönümüne adanan bir anma toplantısı yapıldı. Toplantının açılış konuşmasını Marksist-Leninist İncelemeler Enstitüsü Yönetmeni Necmiye Hoca yaptı. Toplantıya parti ve devlet önderleri katıldı. Toplantının 22 Aralık'ta yapılan son oturumunda Harilla Papajorgi, Marksist-Leninist İncelemeler Enstitüsü işçisi, "J.V. Stalin – Emperyalizme karşı kararlı savaşçı", Prof. Sotir Manushi "J.V. Stalin'in ulusal sorun ve ulusal kurtuluş hareketleri, üzerine öğretileri", Prof. Spiro Adhami, "J. V. Stalin – Büyük Askeri Stratejist" ve Prof. Sofokli Lazri "Stalin ve Arnavutluk" başlıklı raporları sundular. Toplantı Necmiye Hoca yoldaşın konuşmasıyla kapandı.

25 Aralık'ta Stalin'in doğumunun 100. yıldönümü dolayısıyla, Stalin'in resimlerini, yaşamını ve yapıtlarını içeren bir albüm yayınlandı. Ayrıca bir dizi pul çıkarıldı.



## ENVER HOCA'NIN YENİ KİTABI YAYINLANDI

# STALİN'LE BİRLİKTE

Stalin'in 100. doğum yıldönümü dolayısıyla Enver Hoca'nın Stalin üzerine yeni bir kitabı Arnavutluk'ta basılmış ve satışa çıkarılmıştır. "Stalin'le Birlikte" adını taşıyan kitap iki bölümden oluşmaktadır. Birinci bölüm "Josef Stalin'in Doğumunun Yüzüncü Yıldönümü Üzerine" başlığını taşıyan Enver Hoca'nın uzun makalesini içermektedir. İkinci bölüm ise Enver Hoca yoldaşın Stalin'le ilgili kişisel anılarına ayrılmıştır. Bu anılar, Enver Hoca'nın ilk kez Stalin'le tanıştığı 16 Temmuz 1947 yılında başlamakta ve daha sonraki dönemlerde Stalin'le Enver Hoca'nın biraraya geldikleri dört ayrı buluşmayı anlatmaktadır. Anıların sonuncusu Ekim 1952'de SBKP'nin 19. Kongresi dolayısıyla Enver Hoca'nın Sovyetler Birliği gezisine ve son kez Stalin'le geçirdiği günlere ayrılmıştır.

Enver Hoca kitaba yazdığı önsözde şunları söylemektedir: "Bu anıları, Stalin'in bizim gibi küçük bir partiye ve halka nasıl davrandığını göstermek için yayınlanmasını istedim. Bizim komünistlerimize, işçi sınıfımıza ve gençliğimize ve büyük ve ölümsüz kişiliğin niteliklerini anlatmak arzusuyla yola çıktım."

Enver Hoca'nın yeni yapıtının kısa bir süre içinde diğer dillerde de yayınlanacağı açıklanmıştır.

## GÜRCİSTAN




İllegal olarak basılan Stalin Takvimi



Stalin Müzesi 100.Doğum Yıldönümünde onbinlerce kişi tarafından ziyaret edildi...

# YASA DIŞI ANMA TOPLANTILARI

Sovyet revizyonistlerinin Stalin'in adını sokak tabelalarından, fabrikaların üzerinden silemedikleri, resimlerini evlerden ve işyerlerinden kaldıramadıkları tek yer olan Gürcistan'da aralık ayının son iki haftası içinde yapılan yasa dışı toplantılarla Stalin anıldı. Sovyet revizyonistleri Gürcü halkın gözünü boyamak amacıyla 21 Aralık'ta Stalin'in doğduğu kasaba olan Gori'de çok az kişiyle sözde bir anma toplantısı düzenlediler. Bu toplantıya yalnızca yerel parti yöneticileri katıldı. Ancak Gürcistan halkı 21 Aralık günü Sovyet revizyonist yöneticilerinin kapatmayı başaramadıkları Stalin Müzesini akın akın ziyaret etti. Gizli bildiriler ve bu arada gizlice basılan Stalin Takvimi halk arasında dağıtıldı.

## PORTEKİZ



STÁLINE
um exempl
vivo
para todos
nós

Porque não fala o PCP de Stáline?

# HEPİMİZ İÇİN ÖRNEK BİR YAŞAM

18 Marksist-Leninist Partinin Stalin Yılı nedeniyle yaptıkları ortak açıklamadan bu yana Stalin Yılı ile ilgili kampanyasını sürdüren PKP(YK), Merkez yayın organı "Bandeira Vermelha" gazetesinin 27 Aralık sayısında Stalin'le ilişkili olarak özel bir ek yayınladı.

Gazete, PKP(YK) MK üyelerinden Jose Alves yoldaşın "Stalin: Hepimiz için örnek bir yaşam" adlı makalesine yer verdi. Gazetede ayrıca Stalin'in yaşam öyküsünün önemli tarihlerini belirten bir yazı, Stalin hakkında bazı batılı gazetecilerin anıları ve Stalin'in parti ve kişiye tapınma üzerine yazıları yer alıyor.

Bunların dışında gazete, Stalin Yılı nedeniyle Partinin üye bileşiminin iyileştirilmesi, kadın üyelerin artırılması ve 500 işçiyi aşkın her işletmede parti hücrelerinin oluşturulmasını hedefleyen kampanyasının her noktasında sağlanan başarıları ve varılan noktaları "Stalin Yılı deneyleri" adlı yazılarla inceliyor.

# «STALİN'İ ANMAK SOSYALİZM İÇİN BİR SAVAŞ ÇAĞRISIDIR» RAMİZ ALİA

21 Aralık'ta, J. V. Stalin'in Rus ve dünya proletaryasının önderi, büyük Marksist-Leninist düşünür, Marks, Engels ve Lenin'in sadık izleyicisi ve sürdürücüsünün doğumundan bu yana 100 yıl geçmiş olacak. Arnavutluk komünistleri ve halkı bütün dünya devrimcileri ve halkları bu büyük devrimciyi derin bir saygı ve övgüyle anıyorlar ve onun örneğinden ve öğretilerinden esinleniyorlar.

Stalin, Lenin'in yakın yoldaşı olarak, Bolşevik Partisinin güçlendirilmesi, Büyük Ekim Sosyalist Devriminin zaferi, dünyanın ilk işçi-köylü devletinin kurulması için mücadele etti.

Enver Hoca yoldaşın dediği gibi "Stalin'in tarihsel erdemleri yadsınamaz. Revizyonistlerin saldırıları onun devasa eserini karalayamaz. Onun eseri daha yüzyıllar boyu yaşayacak ve devrimciler için esin kaynağı ve bir mücadele bayrağı olacaktır."

Devamı sayfa 6'da

## ALMANYA




# 21 ARALIK'TA ESSEN'DE YAPILAN ÇOŞKULU TOPLANTI

AKP (M-L) tarafından Essen'de düzenlenen anma toplantısı birçok bakımdan Stalin'in ve eserlerinin yaşadığının somut bir göstergesi oldu. Toplantının yapıldığı salonun önünde AKP (M-L)'nin bayrakları dalgalanıyordu. Salonun içinde Marks, Engels, Lenin ve Stalin yoldaşların büyük boy resimleri asılmıştı. Sahnenin arkasında çok büyük bir kırmızı bez üzerine yazılmış, (Stalin'den öğrenmek zafer kazanmayı öğrenmek demektir) sloganı yer alıyordu. "Bütün Ülkelerin işçileri, birleşiniz", "Bağımsız, birleşik, sosyalist Almanya" sloganları da salonun duvarlarına yazılmıştı.

Toplantının başlamasından çok önce Alman, Türkiyeli ve diğer uluslardan proleter devrimciler salonu doldurmaya başladı. Toplantının başlama saati geldiğinde 1000'in üzerinde devrimci Stalin'i anmak için toplanmış bulunuyordu. Almanca ve Türkçe olarak toplantının önemi üzerine yapılan kısa konuşmalardan sonra AKP(ML)li yoldaşların hazırladığı koro, devrimci marşlar söyledi. Daha sonra Ernst Aust yoldaş konuştu. Yoldaş konuşmasına bugün Stalin'i en iyi savunan ve O'nun eserlerini en iyi yaşatan Arnavutluk Emek Partisi ve Enver Hoca yoldaşa selamlarını ileterek başladı. Daha sonra da toplantıya katılan Türkiyeli yoldaşların disiplinli ve militan tavırlarından örnek alınması gerektiğini belirtti. "Yoldaşların gerek Alman emperyalizmine, gerek Türkiye'de faşist diktatörlüğe karşı sürdürdükleri militan mücadele, onların Marksizm-Leninizme bağlılıklarının somut bir göstergesidir" dedir.

Ernst Aust yoldaş bir buçuk saat süren konuşmasında Stalin'in eserlerinden ve düşüncelerinden örnekler vererek bu örnekleri Almanya'da sürdürülen komünist mücadele ile bağdaştırdı. AKP(M-L)'nin devrime nasıl hazırlandığını, hatalarından arınmak için nasıl bir mücadele verdiğini, kitlelerle her geçen gün pekişen bağlarını anlattı.

Daha sonra Alman yoldaşlar, halk türküleri söylediler. Rote Garde'li gençler ise kısa bir oyunla sınıf mücadelesine nasıl katıldıklarını anlattılar. Kısa oyun, Rote Garde'li bir gencin Ernst Aust yoldaşa verdiği üzerinde Stalin'in resmi işlenmiş bir kızıl bayrakla sona erdi.

Toplantının son bölümünde ise Türkiye Devrimci Komünist Partisi–İnşa Örgütü'nün toplantıya gönderdiği mesaj Almanca ve Türkçe olarak okundu. Mesaj sık sık "Yaşasın Türkiye Devrimci Komünist Partisi" ve "AKP/ML ile ileri" sloganları ile kesildi. Mesaj sonunda mesajı okuyan yoldaşa Ernst Aust yoldaş bir çiçek buketi verdi. Türkiyeli yoldaşlar ise Ernst Aust'a Stalin'in biyografisinin Türkçesini hediye ettiler.

Daha sonra Türkiyeli devrimcilerin hazırladıkları koro işçi marşları söyledi. Bu sırada salonda bulunan Türkiyeli ve Alman devrimciler hep birlikte "Yaşasın Enternasyonal dayanışma" diye haykırıyorlardı.

Toplantı bütün katılanların bir ağızdan söylediği Enternasyonal marşı ile son buldu.

21 Aralık'ta Essen'de yapılan toplantıda konuşan AKP(ML) Birinci Sekreteri Ernst Aust yoldaşın konuşmasının kısa özeti yan sütunlardadır.

# «STALİN'DEN ÖĞRENMEK ZAFER KAZANMAYI ÖĞRENMEK DEMEKTİR» ERNST AUST

(Almanya Komünist Partisi/M-L MK Sekreteri)

Sevgili yoldaşlar,

Bizler bugün, 21 Aralık 1979'da Essen'de toplanırken, bu hafta sonunda dünyanın birçok ülkesindeki emekçiler, sınıf bilinçli proleterler, Marksist-Leninistler, 100. doğum günü nedeniyle, Marks Engels ve Lenin'in eserini sürdüren bir kişiyi anmak için toplanmaktalar; andıkları kişi JOSEF VİSARİONOVİÇ STALİN'dir.

Ölümünden 26 yıl sonra bile, kapitalist ve revizyonist ülkelerdeki egemen sınıfları bugün halen rahat bırakmayan, ölümünden sonra bile hâlâ nefret ettikleri ve hakkında bugün hâlâ en utan-

Devamı sayfa 6'da

## DANİMARKA




# STALİN'İN ADI KOMÜNİZMİN BÜYÜK ZAFERLERİYLE KOPMAZ BİR BİÇİMDE BAĞLIDIR

Danimarka Komünist Partisi/Marksist-Leninist, Stalin'in 100. doğum günü dolayısıyla 15 Aralık'ta Kopenhag'da bir toplantı düzenledi. Toplantı salonu çeşitli pankartlar ve Stalin'in ve Marksizm-Leninizmin diğer ustaları Marks, Engels ve Lenin'in fotoğrafları ile donatılmıştı. Konuşmacının Stalin'in yaşamı ve devrimci faaliyetleri üzerine anlattıkları büyük bir ilgi ve coşkuyla izlendi. Stalin'in adının ve eserinin parti için ne anlama geldiği şöyle ifade edildi: "Onun adı.. komünist ve devrimci işçi hareketi tarihi ile kopmaz bir biçimde bağlıdır". Stalin'in yaşamı ve mücadelesi DKP/ML için şu şiarlar uğruna bir mücadele günüydü: "Yaşasın proleter enternasyonalizmi!", "Yaşasın Marksizm-Leninizm!", "Proletarya diktatörlüğü altında sosyalist bir Danimarka için!"

# Türkiye'de Stalin Yılı kutlamaları

Dünyanın birçok ülkesinde olduğu gibi ülkemizde de Stalin yoldaş doğumunun 100. yıldönümünde pek çok il ve ilçede ve bazı köylerde yapılan toplantılarla anıldı. Yapılan anma toplantılarında çok sayıda devrimci ve emekçi katıldı. Toplantılarda Stalin yoldaşın hayatı anlatıldı ve Marksizm-Leninizme yaptığı katkılar üzerinde duruldu. Proleter devrimciler, Stalin'i ve onun fikirlerini savunmadan Marksist-Leninist olunamayacağını anlattılar.

### ÇORUM

Çorum Lisesi ve Ticaret Lisesi'nde forumlar yapıldı. Lisedeki forumdan sonra, tesadüfen polisin götürdüğü bir kişinin, Stalin resmini bir YDGD'linin astığını söylemesi ve bir sosyal-faşistin de şahitlik yapması üzerine bir YDGD'li bir gün boyunca işkence gördü.

Çorum Alaca'da duvar yazılamaları, Sungurlu ve Mecitözü YDGD'lerde de anma toplantıları düzenlendi.

### ESKİŞEHİR

Eskişehir'de geniş bir toplantı düzenlendi. 300'ü aşkın kitlenin katıldığı toplantı saygı duruşu ile başladı ve bir proleter devrimcinin konuşmasıyla sürdü. Konuşmacı Stalin'in yaşamını, mücadelesini, eserlerini, Stalin'i savunmanın neden bir ilke sorunu olduğunu, revizyonist ve oportünistlerin neden Stalin'e saldırdığı vb. konuları açıkladıktan sonra, proleter devrimci hareketin siyasi tespitlerinin Stalin ve Marksizm-Leninizm ile uyum halinde olduğunu gösteren alıntılar yaptı. "Yaşasın TDKP", "Yaşasın TGKB", "Stalin Yoldaş Ölümsüzdür" sloganlarının atıldığı toplantı, coşkulu bir havada sürdü. Devrim andının içilmesi ve Enternasyonal marşının söylenmesiyle toplantı sona erdi.

### İSTANBUL

Yıldız Sarayı'nda çalışan memur ve hizmetliler, komünist önder Stalin'i coşkulu bir şekilde andılar. Toplantıda söz alan konuşmacılar, Stalin'in revizyonizme ve Troçkizme karşı verdiği amansız mücadeleyi anlattılar. O'nun Marksizm-Leninizme yaptığı katkılar üzerinde durdular.

Yurtsever Devrimci İnşaat ve Kimya mühendislerinin anma toplantısı, mimarlar da saygı duruşuyla Stalin'i andılar.

Levent Ayazağa Köyü'nde işçi ve emekçilerin katıldığı toplantıda bir proleter devrimci, Stalin'in hayatını, eserlerini, mücadelesini anlattı. Toplantıya katılan emekçiler, büyük devrimci Stalin'i örnek alacaklarını ve onun yolundan yürüyeceklerini belirttiler.

Ayrıca Cağaloğlu'nda bir grup basın emekçisi bir toplantıyla Stalin yoldaşı andılar.

### KIRŞEHİR

Kırşehir Merkezinde ve mahallelerde geniş duvar yazılamaları yapıldı, birimlerde tek tek toplantılar düzenlendi. Ancak Türkeş'in Kırşehir'e gelmesi yüzünden ve anti-faşist mücadelenin gelişmesinden dolayı genel toplantı iptal edildi.

### MERSİN

Paktaş II işçileri, geniş bir toplantıyla Stalin'i andılar.

Tarsus'ta duvar yazılamaları, afiş, duvar gazeteleri ve mahalle toplantıları yapıldı. Tarsus YDGD, Deniz Gezmiş, Cumhuriyet ve Sanat Liselerinde forumlar düzenlendi. Forumlarda Genç Komünist Stalin anlatıldı ve "Stalin Yoldaşa Şan Olsun", "Yaşasın TDKP", "Yaşasın TGKB", "Yaşasın Marksizm-Leninizm" sloganları atıldı.

### BURSA

Bursa YDGD, Stalin'in eserlerinin ve proleter devrimci yayın organlarında çıkan yazıların, kitlesi tarafından kavranması için, özel çalışmalar sürdürdü. Şehrin çeşitli yerlerinde yazılama ve Stalin'in resimlerinin bulunduğu pullama yapıldı.

Liseliler Birliği, dernekte bir duvar gazetesi hazırladı. Gazete, çeşitli kereler topluca okundu. Ayrıca derneklerinde yaptıkları bir toplantıyla Stalin'i andılar. Atatürk Lisesinde de forum yapıldı.

Bursa Kapalı Cezaevinde tüm tutuklu ve hükümlüler birlikte cezaevi bahçesine Stalin'in büyük boy bir resmini ve bir duvar gazetesi astılar. Koğuşlarda toplantılar yapıldı, marşlar ve devrimci türküler söylendi. Cezaevindeki Stalin'i anma çalışmaları Halkın Kurtuluşu, DY, DS taraftarlarının eylem birliği ile gerçekleştirildi.

YAŞASIN MARKSİZM LENİNİZM

### RİZE

Rize YDGD, bir toplantı yaptı. Saygı duruşuyla başlayan toplantıda, bir YDGD'li Stalin'i her yönüyle anlattı ve TDKP'nin de içinde yer aldığı Komünist Partilerin ve örgütlerin Stalin Yılı dolayısıyla yaptıkları ortak açıklama, topluca okundu. Devrim andıyla toplantı sona erdi.

Çay Gençlik Derneğinde duvar gazeteleri hazırlandı. Stalin yoldaşın portreleri yapıldı. Diktatörlük, 19 Aralık'ta derneği kapatmasına karşın, gençliğin geniş bir toplantıyla Stalin'i anmasını engelleyemedi.

### ANKARA

Altındağ'dan yurtsever devrimci gençler, 150 kişinin katıldığı militan, coşkulu ve disiplinli bir toplantı ile Stalin'i 100. doğum yılında andılar.

### ZONGULDAK

Devrimci Demir-İş Sendikası Kdz. Ereğli Şubesinde yapılan anma toplantısına işçiler, emekçiler ve emekçi kadınlar katıldı. Saygı duruşuyla başlayan toplantı, Stalin Yılı'nın önemi, Stalin'in mücadelesi, yaşamı ve eserlerinin anlatılmasıyla son buldu.

Ayrıca Kdz. Ereğli'de yapılan YDÖ bölge toplantısında da Stalin anıldı.

### AFYON

Afyon YDGD bir bildiri hazırlayarak geniş bir şekilde dağıttı. Ayrıca dernekte bir Stalin köşesi hazırlandı ve bir toplantı düzenlendi. Çeşitli birimlere duvar gazeteleri asıldı.

### KAYSERİ

Kayseri Lisesi pansiyonunda toplantıya faşist müdür yardımcısı saldırdı ve arkasından pansiyona polis çağırdı. 3 devrimci gözaltına alınarak 48 saat işkence gördü. Bahane arayan okul idaresi, pansiyonu kapatarak, yüzlerce öğrenciyi sokağa attı. Bütün bu olanlar Kayseri Lisesi gençlerinin Stalin'i 100. doğum gününde anmasını engelleyemedi.

### BİLECİK

Bilecik YDGD de Stalin köşesi hazırlandı ve bir anma toplantısı yapıldı.

### NEVŞEHİR

Avanos YDGD'de yapılan toplantıyla Stalin'in 100. doğum yıldönümü anıldı.

### BOLU

Bolu YDGD Stalin'le ilgili bir pano hazırladı, her birimde ayrı ayrı toplantılar yapıldı. Ayrıca BYDGD'de yapılan anma toplantısında slayt gösterileriyle Stalin'in yaşamı anlatıldı; ve TDKP'nin de içinde yer aldığı 18 Komünist Partisinin Stalin Yılı ile ilgili açıklaması okundu.

Mudurnu'da yazılama, pullama ve bir toplantı yapıldı.



Stalin'in 100. Doğum Yılında Tunceli'nin Çantur köyünde anıldı.

### TUNCELİ

Tunceli'nin bütün köylerinde Stalin yılında toplantılar yapıldı. Daha sonra merkez köyler saptanarak, buralarda geniş emekçi kitlesinin katıldığı toplantılar düzenlendi. Söylenen devrimci marşlar ve atılan sloganlarla, kitleler coşkulu bir şekilde Stalin'in 100. doğum yıldönümünü andılar.

Mahallelerde sözlü propaganda yapıldı, tek tek mahallelerde, mahalle toplantıları yapıldı. Merkezi olarak hazırlanan duvar gazetesi her birime ve köylere kadar ulaştırıldı.

Lisede duvar gazetesi topluca (700 kişiyle birlikte) okundu, sınıf toplantıları yapıldı. 21 Aralık günü yapılan forumda "Yaşasın TDKP" ve "Yaşasın TGKB" pankartları ve Stalin'in fotoğrafı asılırken, bir Apocu ajan, sıkıyönetimin özel olarak görevlendirdiği Milli Güvenlik Öğretmeni teğmene ihbarda bulundu. Teğmen, forum yerine gelerek pankartları asanlara saldırdı. Bunun üzerine bütün öğrenciler Apocu ajanı ve teğmeni okulun kapısına kadar kovaladı. Okulun kapıları kapatıldı ve işgal edildi. Okul cemselerle, kariyerlerle, polis ve jandarmayla çevrili olduğu halde Stalin, 100. doğum yılında anıldı. Üç saat süren işgal sırasında öğretmenler ve okul aile birliğiyle ilişkiler sürdürüldü. Öğrenciler polis ve jandarma çekilmeden okulu boşaltmayacaklarını, herhangi bir saldırıya da anında karşı koyacaklarını açıkladılar. Sıkıyönetim komutanı, vali ve emniyet müdürü ile yapılan görüşmeler sonucunda, öğrencilerin okuldan topluca çıkacakları, buna karşılık militarist güçlerin saldıramayacakları, aksi takdirde esnafı, işçisi, memuru, köylüsüyle bütün halkı karşılarında bulacakla bildirildi. Militarist güçler saat 13.00'de okulun çevresini boşaltmak zorunda kaldı. Öğrenciler topluca çıkıp, mahallere dağıldı.

Yapı Meslek Lisesinde yapılan forumla Stalin'i andıktan sonra, Lisedeki polis ve jandarma saldırısını protesto etmek için boykot yaptı.

Kız Meslek Lisesi, Ortaokul, Ziraat Lisesi ve Öğretmen Liselerinde forumlar yapıldı. Ayrıca Ortaokulda eylemi sabote etmek isteyen bir Apocu, öğrenciler tarafından dövülerek okul dışına atıldı.

Yeşilçiftlik Gençlik Derneği'nde 15 Aralık'ta Stalin'le ilgili bir seminer verildi, duvar gazetesi hazırlandı ve hazırlanan bildiri geniş bir şekilde dağıtıldı. 21 Aralık günü de dernekte anma toplantısı düzenlendi.

### BALIKESİR

Devrimciler düzenledikleri bir protesto gösterisi sırasında büyük bir binaya Stalin'in resmini astılar. Polis ise Stalin'in resmini indermeye çalıştı. Ama devrimciler buna izin vermedi.



### SAMSUN

Samsun YDÖ, YDS, Yurtsever Devrimci Tarımcılar ve Samsun Enerji-Der üyeleri, Enerji-Der salonunda YDM adıyla ortak bir toplantı yaparak Stalin'i andılar.

Samsun Namık Kemal Lisesinde pullama ve sınıf konuşmaları, 19 Mayıs Lisesi'nde ve Endüstri Meslek Lisesi'nde forumlar düzenlendi. Birimlerde yapılan çalışmalar lan ayrı olarak SYDGD salonunda bir toplantı, şehir merkezinde ve mahallelerde YDGF imzalı pullama ve yazılamalar yapıldı.

### TRABZON

TYDGD, Stalin'in yaşamını, eserlerini, mücadelesini anlatan resimli bir Stalin Köşesi hazırladı. Dernek salonu Stalin'in resimleriyle ve yazılarla donatıldı. Kalabalık bir kitlenin katıldığı toplantı, saygı duruşuyla başladı. Halkın Kurtuluşu adına bir konuşma yapıldı. Enternasyonal marşının söylenmesiyle toplantı sona erdi.

Aynı gün dernekte Stalin'in bütün kitapları satışa çıkarıldı.

## ADANA

Stalin'in 100. doğum yıldönümünde, proleter devrimci hareketin açtığı kampanya Adana'da da yaygın bir biçimde yürütüldü. Başka şeylerin yanı sıra, fabrikalarda, okullarda, mahallelerde duvarlara Stalin'in resminin bulunduğu pullar yapıştırıldı, sloganlar yazıldı. Paktaş fabrikasında işçilerin katıldığı bir toplantıda Stalin anıldı. Ayrıca okullarda, mahallelerde Stalin'i anma toplantıları düzenlendi. Adana Kapalı Cezaevi'nde devrimci kadınlar Stalin'i andı.

# muhtırada demokrasi mücadelesini durduramayacaktır!..

Baş.ta.sa.1'de

gahlamaya çalışıyorlar. Basbas bağırarak hiçbir demokratik hak ve özgürlüğün olmaması gerektiğinin üzerinde duruyor. Yeni faşist yasaların yürürlüğe konulmasını istiyorlar.

Artan sömürü ve baskı karşısında direnen ve giderek mücadelesini yükselten işçiler, memurlar, öğretmenler, öğrenciler, esnaf ve tüm halkın karşısına gerici egemen sınıflar daha fazla diyerek yeni faşist saldırı biçimlerini ortaya sürüyorlar.

"DEMOKRASICILIK" OYUNU

Hakim sınıfları, yıllardan beri kitlelerin mücadelesini terörle ezmeyi alışkanlık haline getirmişlerdir. Bu alışkanlıklarından hiçbir dönem vazgeçmediler ve vazgeçmeyeceklerdir. Bunu kendileri için vazgeçilmez bir görev saymaktadırlar. Bugün yine gelişen halkın mücadelesinin karşısına daha azgın faşist terörle çıkmak istemektedirler. Hakim sınıflarınbugünkü uygulamaları ve saldırıları, halkın devrimci mücadelesini bastırmaya yeterli olmadığını gören hakimsınıflarınazgınca bir saldırı başlatmak istiyorlar. Son olarak ortaya sürdükleri muhtıra aynı amacı gütmektedir. 24 Aralık eylemleriyle yeni boyutlara erişen ve daha büyük boyutlara doğru yol alan kitlelerin mücadelesini durdurabilmenin yöntemi olarak her geçen gün azgınlaşan saldırılardan başka bir çıkar yol bulamayanlar kitleleri mücadeleden alıkoyabileceklerini sanıyorlar. Faşit ve reformist partileri biraraya getirip azgınlaşan faşist saldırıların yarattığı ortamdan yararlanarak İMF eliyle emperyalistlerin dayattığı ekonomik tedbirlerin yükünü halkın sırtına bindirebilmenin yollarını arıyorlar.

"Demokrasi"cilik oyunuoynayanmevcutdemokratik hak ve özgürlükleri tümüyle yok edip, demokrasi oyununa da son vermek amacını taşıyorlar.

Komprador burjavazi ve toprak ağaları isteklerinin yerine getirilmesi için faşist ve reformist partilerin bir araya gelmesini istiyorlar. Bu çağrılarına ilk cevap verenlerin içinde revizyonistlerin de bulunduğunu hemen belirtelim.

Faşist ve reformist partiler vede revizyonistler bir biri ardı sıra gazetelere verdikleri demeçlerde ordu komutanlarının Türkiye'nin çok önemli ve hayati meselelerine parmak bastıklarını ilan ediyorlar. Bir yandan da devrimci gelişmeyi bastıramama "suçunu" birbirlerinin üstüne atmaya çalışıyorlar. Böylece komutanlarının kendilerini tehdit etmediğini de söylemiş oluyorlar.

Faşist partılere göre kitlelerin sermayenin ve faşizmin her türlü saldırısına rağmen mücadelelerini yükseltmeye devam etmesinin nedeni, reformist CHP ve revizyonistlerdir. CHP reformizmine ve revizyonistlere göre ise, bu işin sorumlusu faşist partiler ve faşist sivil milislerdir. Çünkü "anarşi" yi bunların çıkardığını söylemektedirler. Son zamanlarda sözde faşizme karşı oluşturulan "demokrasiyi savunma grupları" ne kadar "anti-faşist" olduklarını göstermek için mevcut faşist yasaların "İstikrarı sağlamak için" yeterli olduğunu yeni faşist yasalara ihtiyaç olanağını beyan ediyorlar.

Demokrasi havarisi DİSK'in reformist sendika ağaları ise militaristlerin girişimlerini yerinde bulduklarını belirtiyor. Ordu komutanlarının istekleri [illegible] metin "Türkiye için yararlı olacağını" ve sorunları "Çözebileceklerini" ileri sürüyorlar. Başka bir deyişle, bu hükümetin işçi grevlerini ve diğer emekçilerin mücadelesini durdurabileceğini beyan ediyorlar

12 Mart muhtırasına karşı tavır alarak "Demokrasi Kahramanı" pozlarına bürünen reformist Ecevit 12 Mart muhtırası benzeri yeni muhtıra karşısında yelkenleri suya indirip, militaristlerin haklı olduklarını ileri sürmekten geri durmadı. Reformist Ecevit bugünkü düzenin, ekonomik ve siyasi istikrarını sağlamak için çok önceden beri ordu komutanlarının açıklamalarında olduğu gibi, kendisinin AP ve Demirel'e birlik çağrıları yaptığını hatırlatarak, faşist Demirel'in uzlaşmaz tavrını eleştirdi. Hakim sınıfların tehdidinden de hareket ederek yeniden Demirel'i halka ve devrimci mücadeleye karşı gerici birliğe çağırdı. Reformist Ecevit bugirişimine "Demokrasiyi savunma" adı vermekten de geri durmadı Hemde var olan demokrasinin kırıntıların dahi yok etmek için yeni yeni faşist yasaların çıkarılması için Demirel'le biraraya gelmeyi amaçladığı halde...

Bir süre önce Ecevit, hükümeti döneminde savunduğu ve yürürlüğe koymaya çalıştığı faşist yasalara karşı çıkma görünümüne girmişti. Amacı ise, kitlelerin gelişen demokrasi mücadelesinin hedefini çarpıtmak ve eskiden olduğu gibi demokrasi mücadelesini reformizme doğru çekmekti. Ama ne varki ordu komutanları Ecevit'e böylesine bir demagojik manevra imkanı da tanımadı. Bu sefer reformist Ecevit tekrar yüzseksen derece dönerek, faşist yasaları Demirel'le birlikte parlamentodan geçirmeye çalışıyor.... Bunun için CHP parlamento grubu yeni baskı tedbirlerini destekleme kararı aldı. Çünkü hakim sınıflar böyle istiyor. Olaylar, Ecevit gibi reformistlerin faşizmi güçlendirmekten başka bir işe yaramadığını gösteriyor. Reformistler, her adım başı faşist diktatörlüğü güçlendiren gerici bir siyasi hareket olduklarını kanıtlıyorlar.

MUHTIRA'NIN DİĞER BİR AMACI

Muhtıranın diğer amacı ise, emekçi kitleleri yeni yasa ve uygulamalarla sindirmek, devrimci mücadelelerinin gelişmesini durdurmak ve doğacak bu ortamdan yararlanarak kolayca İMF'nin dayattığı zamları, paranın devalüe edilmesini, işçi ücretlerinin dondurulmasını, tarım ürünlerinin taban fiyatlarının düşük tutulmasını sağlamaktır. Militarizmde bugün ancak kitlelere yönelen açık silahlı saldırılarla ekonominin krizini emekçilerin sırtına bindirebileceğini düşünüyor. Çünkü reformist demagoji iflas etmiştir.

Sıkıyönetim uygulamalarına rağmen kitlelerin mücadelesi sindirilemedi. Şimdi yeni saldırı biçimleri gündeme getirerek emekçi kitleler tehdit edilmeye çalışılıyor. Çünkü Türkiye'de hemen hemen denebilirki ilk kez kitleler sıkıyönetime karşı böylesine bir mücadele yürütüyor. Bu durum orduyu oldukça tedirgin etmektedir. Onlar bu tedirginliklerini gidermenin yolu olarak kitleleri yeni faşist saldırı biçimiyle sindirmeyi görüyorlar.

Egemenlik güçler tedirginliklerini giderebilmenin bir yolunu da hükümeti, parlamentoyu, "Anayasa kuruluşlarını suçlamakta buluyorlar. Bunlara göre sıkıyönetime rağmen kitlelerin mücadelesinin gelişmesinin nedeni, hükümet parlamento ve "Anayasal kuruluşlar"dır Diğer yandan kitlelerinmücadelesinin yeni boyutlar kazanmasına faşist ve reformist partiler arasında birleşmenin yol açtığını ile sürmekten de geri durmuyorlar. Bunun için her türden gerici partiyi birliğe çağırıyorlar. Tabiiki silah tehdidi altında. Oysa olaylar, hergün her saat kitlemücadelesi karşısında tüm gericilerin birleştiğini gösteriyor. Buna rağmen, başta işçi sınıfımız olmak üzere, tüm emekçi sınıf ve tabakalar, sermayenin ve faşizmin saldırılarına karşı eyleme gidiyor, her gün gelişen bir şekilde mücadelelerini genişletmeye devam ediyorlar. Sıkıyönetim yöneticilerinin estirdiği tüm teröre rağmen bu devrimci gelişme, yükselmesine devam ediyor. Ama ne var ki, egemen sınıflar faşistlerle reformistler arasında muhalefetin buna yol açtığını ileri sürebiliyorlar. Oysa faşistlerle reformistler arasındaki çatışmayı derinleştiren ve hızlandıran da kitlelerin devrimci mücadelesidir. Gericiler devrimci mücadeleyi durduramadıkları için birbirlerine giriyorlar. Hakim sınıfların tehditleri bu durumu ortadan kaldırmaz, kaldıramayacaktır. Hatta ilerdeki günlerde, şimdi de "Bütün" olarak hareket ediyor görünen bu güçler birbirlerine gireceklerdir, bu kaçınılmazdır.

Revizyonist ve reformistler, ordu komutanlarının yeni muhtırası karşısında panik yaratmaya çalışıyorlar. Kitleleri, faşizme karşı teslimiyete, boyun eğmeye çağırıyorlar. Bu yolla kitlelerin mücadelesini durdurup, faşizme büyük hizmetler yapma peşinde koşuyorlar. Her renkten revizyonist, "demokrasiyi" koruma adı altında kitleleri yeni faşist yasalara ve generallerin önerilerine karşı çıkmaya çağırıyor.

MÜCADELE DURDURULAMAYACAKTIR.

[illegible] revizyonistlerin ve reformistlerin sundukları tüm yardıma rağmen kitlelerin mücadelesi şimdiye kadar durmadı. Bundan sonra da durmayacaktır. Kitleler, CHP reformizminin engellerini bertaraf ederek, düzene karşı doğrudan mücadeleye atıldılar. Reformist demagojinin yerini almaya çalışan faşist saldırılar bu gelişmeyi durdurmayı hedeflemektedir Ama ne var ki, olaylar bu girişimlerin de boşa çıktığını gösteriyor. Bununiçin hakim sınıfların yeni saldırı biçimlerini gündeme getiriyorlar. Bu yolla devrimci mücadelenin gelişmesini durdurabileceklerini sanıyorlar. Oysa ordu komutanlarının istediği gibi ne AP-CHP hükümeti, ne de göstermelik demokrasi ve parlamentoya son vermeyi amaçlayan diktatörlük, kitlelerin devrimci mücadelesini durduramayacaktır.

Türkiye halkı, özellikle Kürt halkı bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini yükseltmeye devam edecektir ve devam ediyor. Dünyanın bugünkü durumu, gericiliği krizden krize sürüklüyor. Bunun karşısında dünya halklarının mücadelesi yükseliyor. Emperyalist ve gericilerin tüm karşı-devrimci manevra ve saldırıları bu gelişmeyi durduramıyor.

Dünyadaki bugünkü durum, halkımızın ve dünya halklarının, ülkemiz devrimi ve dünya devriminin lehinedir. Bütün dünya halklarının mücadelesi bu söylediklerimizin somut göstergesidir. Bunun için hangi biçime bürünürse bürünsün hiçbir faşist saldırı, tehdit, şantaj halkımızın devrimci mücadelesini durduramayacak; sömürü ve baskını ortadan kalkmasını önleyemeyecektir.

## GÖZALTINA

Baş.ta.sa.1'de

devrimci demokrat öğretmenleri görevden alarak tüm öğretim kurumlarını en alttan en üste kadar faşist militanlarla doldurmaya çalışıyor. Demirel başta olmak üzere tüm faşist ve reformistler, öğretmenlerin öğrencileri kışkırttıkları yaygarasıyla, diğer emekçi kitleleri öğretmen kitlesine karşı kışkırtmayı ve öğretmenleri tecrit etmeyi amaçlıyorlar.

Sıkıyönetim generalleri, fabrikalarda, okullarda, işyerlerinde işçi, memur, öğrenci ve öğretmenleri sorguya çekiyor, faşizme karşı olan her sesi susturmaya çalışıyor. Sıkıyönetim ilan edildiğinden bu yana zindanlara doldurulan on binlerce devrimci ve emekçiye son 15 gün içinde 10 bine yakın kişi eklendi. Zindanlarda yer kalmadığı için faşist hükümet emekçilerin alın teri ile yapilacak olan ve içinde emekçilerin işkence edileceği yeni zindanlar yaptırmaya hazırlanıyor. Her sokak başında bir karakol, her semtte bir zindan, daha fazla saldırı ve katliam, militarist güçlerin açıktan süngü tehdidi ve saldırıları. İşte gericiliğin, yükselen anti-faşist mücadeleyi bastırma yöntemleri bunlardır. Son saldırılar, tutuklama ve görevden almalar ise bunun bir parçasıdır.

Bütün bu saldırıları durdurmak, egemen sınıflara geri adım attırmak gözaltına alınan ve tutuklananların serbest bırakılmasını sağlamak için birleşik, anti-faşist kitle mücadelesini yükseltelim. Gözaltına alınanlar ve tutuklananlar serbest bırakılmalıdır. Görevden alınan öğretmenler hakkında alınan bütün kararlar iptal edilmeli ve göreve başlatılmalıdır.

## E. AUST

Baş.ta.sa.5'de

maz yalanları ve iftiraları ortaya atmaya çalıştıkları STALİN kimdir?

O, Lenin'in yanı sıra, yüzyılımızın uluslararası işçi hareketinin en önemli kişiliğidir.

(...)

Stalin sadece bolşevik partisinin, Sovyet devletinin, uluslararası proleter ve kurtuluş hareketinin büyük bir örgütleyicisi ve siyasi önderi değil, aynı zamanda da Marksizmin büyük bir düşünürü ve teorisyenidir. Bu nedenle Stalin'in adı, Marks, Engels ve Lenin'in adlarının yanında yer alır.

Stalin, Lenin'in son derece zengin ve çok yönlü eserini sistemleştirdi. Kitlelere benimsetti, devam ettirdi ve tamamladı. Örnek olarak sadece "Leninizmin İlkeleri Üzerine" adlı mükemmel katkısını hatırlayalım. Stalin'in değerli katkılarının olmadığı bir bilim alanı neredeyse bulamayız.

Ve Stalin, Marksist-Leninist proleter partisinin vazgeçilmez gerekliliğini ve önder rolünün önemini devrimin proletarya diktatörlüğünün ve sosyalizmin zaferi için keskin bir silah olarak formüle etti. Stalin'in teorik çalışmaları, onun eserleri ve konuşmaları, tüm devrimcilerin, işçi sınıfının kurtuluş mücadelesi için temel önem taşıyan bilgiler edinmelerini sağlayan sönmez kaynaklardır. Stalin'in eserleri bizleri emperyalizme karşı nihai zaferimiz için gerekli silahlarla donatmaktadır.

Stalin, onun mücadelesi ve eseri enternasyonal bir önem taşımaktadır. Ama bizim için, Alman işçi sınıfı için onun önemi sadece bunlardan değil, fakat aynı zamanda da Stalin'in Alman işçi sınıfının ve Alman halkının tarihi ve sorunları hakkındaki özel ve derin bilgisinden kaynaklanmaktadır. Stalin, Alman tarihine ve Alman işçi hareketinin özel sorunlarına ilişkin anlayışından hareket ederek kaç defa bizlere, yani babalarımıza ve dedelerimize önemli tavsiyeler ve uyarılar iletmiştir. Bu tavsiyeler kısmen takip edilmediler ya da doğru anlaşılmadılar.

Ve bizler böylece bu akşam Stalin'i anmakla yetinmek istemiyoruz. Stalin'in bizlere söylediklerinden, birleşmiş bağımsız ve sosyalist Almanya için verdiğimiz mücadelede önümüzde duran görevler için sonuçlar çıkarmak istiyoruz. Burada şiarımız şudur: Stalin'den öğrenmek, zafer kazanmayı öğrenmek demektir!

*(x) E.Aust yoldaş 21 Aralık 1979'da KPD-ML'nin Almanya'da Essen şehrinde Stalin'in 100. Doğum Yıldönümü Toplantısında bir konuşma yapmıştır. Bu yazı, konuşmanın giriş kısmının bir bölümüdür.*

## REVİZYONİZMİN

Baş.ta.sa.1'de

ya giriştiler. "Demokrasi"nin (!) "demokratik" (!) destekçiliği, ya da faşizmin hizmetkarlığı işte budur.

Fehmi Işıklar, DİSK'in "demokrasi savaşçısı"(!) bu Genel Sekreteri ilk tepki olarak "AP ve CHP'ye yapılan işbirliği çağrısının, demokrasiyi genişletmeyi hedef aldığı takdirde olumlu karşılanabileceğini" belirterek sözde şartlı olarak generaller çetesinin süngü şakirtlarının eşliğinde "demokrasi" şarkıları söylemeye başlamıştır. Bu müziğe bu şarkı pek de uygun düşmüştür!

Benzer bir şarkıyı şu yeni oluşturulduğu anlaşılan "Demokrasiyi Savunanlar Grubu" da söylüyor: "Terörü durdurabilmek için yasal bir eksiklik yoktur." Bunlar sözde yeni baskı yasalarının yasalaşmasına karşı çıkıyorlar, sözde anti-faşist tutum aldıklarını göstermeye çalışıyorlar. Yaptıkları nedir? Faşist diktatörlük altında, var olmayan demokrasiyi, yani faşizmi ya da kendilerinin söyledikleri gibi açıkça var olan gerici baskı yasalarını savunuyorlar. "Demokrasi"ye öylesine düşkündürler ki, onun adına faşizme alet olmaktan bile kaçınmıyorlar! Kutlamak gerekir "demokrasi savunucularını"!

Gericilik, kompradorlar ve toprak ağaları, onların eli kanlı generalleri neyi amaçlıyor? Önce yükselen halk hareketinden duydukları korkuyu açıkça dile getiriyorlar, sonra onu "anarşi", "terör" vb. ile nitelendiriyorlar ve sonuçta tüm gericiliğin uşaklarını halka karşı sıkıca birleşmeye ve halkın mücadelesini bastırıp ezmede işbirliğine çağırıyorlar. Generaller "demokrasiyi koruyup kollamak"tan söz etmeyi de unutmuyorlar. İşte F.Işıklar ve onun temsil ettiği sendika ağalarıyla sözde demokrasiyi savunanlar grubunun sahip çıktığı bu generallerin "demokrasisi" (!)dir. Aynı "demokrasi"yi, "bu girişimlerin şiddet olaylarını önleyici hiçbir niteliği yoktur" gerekçesiyle yeni baskı yasalarına karşı çıkan Maden-İş'in TKP'li Genel Sekreteri Mehmet Karaca da açıkça savunmaktadır. Generallerden sendika ağalarına kadar gericiliğin tüm uşakları "anarşi" vb. edebiyatıyla halk hareketinin bastırılmasında ve gerici yasaların savunulmasında sözde "demokrasiyi koruma" adına birlik halindedirler. 1 Ocak muhtırasıyla faşist generaller çetesi bu birliğin assolisti görevini yüklenirken revizyonistler, sendika ağaları ve sözde demokratlar yardımcı aktör rolünü gönüllü ya da yarı-gönüllü olarak oynamaktadırlar.

Önerdikleri faşizme teslimiyettir. "Demokrasinin korunması" ya da "genişletilmesi" bahanesiyle generallerin gösterdiği yoldan yürünmesi, onlara boyun eğilmesi ve faşizmin işinin kolaylaştırılması gerektiğine fetva veriyorlar. İlericiliğe en yatkın olanları, duydukları korkuyla aman dilemesini istiyor. Eski baskı yasaları halk hareketini bastırmada yeterliymiş!

12 Mart muhtırası da revizyonistler, sözde demokratlar ve sendika ağalarınca böyle karşılanmıştı. 12 Martçılar "demokrasinin genişletilmesi" ve "reformlar" için talep listeleri yine bunlar tarafından sunulmuş sonra azgın baskı yıllarında yine bunlar "demokrasi" adına sus-pus olmuşlardı. Şimdi yine aynı yoldan yürüyorlar.

Oysa generallerin muhtırası tam da halkın mücadelesinin tüm baskı ve engellere, zorbalık ve tehditlere rağmen yükseldiği koşullarda ve bu koşulları gericilik lehine yok etmek için açıklanmıştır. Sıkıyönetimin de sökmez olmasıyla süngülü "demokrasi" iyice perçinlenmek, bu tür "demokrasi"nin tüm unsurlarının sıkı birliğinin sağlanması amaçlanmıştır.

Halkın kitlevi hareketine pek güven duymayan, ve bu yüzden faşizmin attığı adımlardan korku duymaya yatkın, aynı zamanda revizyonizmin ve reformculuğun etkisine açık çeşitli ortayolcu akımlar gerici koronun bu "güçlü" şarkısının etkisinde kalmamalıdırlar. Ürküp, gösterilen teslimiyet yoluna girmemelidirler. Bu ihanetin yoludur. Şu sözde "demokratik" TKP vb. gibileriyle yakınlaşma ve işbirliği işte bu yola götürür. Çünkü onlar bu yolu gösteriyorlar. Özellikle "faşizm tehlikesine karşı mevcut durumu savunma"nın teorisini yapan revizyonizmin güçlü etkisi altındaki Kurtuluş görüşlerini titizce gözden geçirmeli tavır alırken bir kez daha iyice düşünmelidir.

Devrimci komünistlere düşen görev ise muhtıranın amacını, ortaya çıkış şartlarını, halk hareketi- [illegible] rektiğini her yerde açıkça ortaya koymak; teslimiyeti öneren sözde "demokrasi koruyucuları"nı teşhir etmek, yalpalaması muhtemel ortayolcu akımları devrim saflarına çekmektir. Onlar gericiliğin, revizyonizmin ve reformculuğun aleti olmaya terk edilmemelidir. Çalışmamızı ve propagandamızı yaygınlaştıralım. Kitleleri demokrasi ve demokrasi için mücadele yoluna seferber edelim.

12 Mart günlerinde yaşamıyoruz. Kitle mücadelesi düşmüyor. Onun yükseltilmesine katkıda bulunmak ve onu örgütlemek başta gelen görevdir.

---

Baş.ta.sa.1'de

gerekçesi ile onlarca kez sıradan emekçileri kurşunladılar. Dersim'de bir proleter devrimci, faşist bir teğmen komutasındaki sıkıyönetim birlikleri

## İSKENCECİ

Baş.ta.sa.1'de

gün eli kanlı katillerinin eline düşen anti-faşist bütün insanlara şu veya bu derecede işkence yapılmaktadır. Elazığ, Ankara, İstanbul vb. yerlerin işkencehanelerinde 30 gün işkence edilen devrimcilerin sayısı oldukça fazladır.

İşkenceciler, sermayenin eli kanlı köpekleri halk düşmanıdırlar ve halk çocuklarını diktatörlüğün işkence odalarında katletmektedirler. Necdet Bozkurt işkencede katledilen anti-faşistlerden yalnızca biridir. İşkencecilere dur demek insanlık görevidir. Tüm devrimcileri, tüm demokratları, işçi ve emekçileri işkenceci katillere dur demek için mücadele etmeye çağırıyoruz. İşkencecilerden, halk düşmanlarından hesap sormak için mücadeleye atılalım.

## BATILI

Baş.ta.sa.3'te

le getirmekten başka bir şey yapmıyorlar.

Hele Türkiye gericiliğinin yaygarası çok daha traji-komik bir olaydır. Demireller, Türkeşler, Feyzioğulları, yani emperyalizmin bu kırk yıllık uşakları şimdi Afganistan işgalini protesto etmekte, "bağımsızlık", "egemenlik" üzerine nutuklar çekmektedirler. Dün bağımsızlık egemenlik için haykıranların üzerine polis copuyla, asker dipçiğiyle saldıranlar birden bu şiarların keskin birer savunucusu haline gelmişlerdir. Ama Türkiye halkı emperyalizmin bu damgalı uşaklarını iyi tanıyor, onların duydukları korkunun nereden kaynaklandığını iyi biliyor. Sahte çığlıklar, salya sümük ağlaşmalar kimseyi kandıramayacaktır.

## BREJNEV

Baş.ta.sa.1'de

altında yapılan zamlar enflasyonun en temel göstergelerinden biridir. Sovyetler Birliği yıllardır tarımsal ürün fazlası görmemiş, hatta geniş ekim alanlarına, tarımsal işlerde çalışan milyonlarca insana karşın tükettiği buğdayı bile karşılayamamıştır.

Aynı şekilde sanayi ile tarım arasındaki uyumsuzluk hatta bu iki temel sektör içindeki farklı dallar arasındaki karmaşa bile tek başına Sovyet ekonomisinin başına buyruk, anarşik kapitalist niteliğini ortaya sermeye yeterlidir.

Brejnev yaptığı açıklama ile adını vermeden Sovyet ekonomik sistemini tanımlamış olmaktadır.

## R. ALIA

Baş.ta.sa.5'te

### STALİN'E VE ESERİNE KARŞI TAVIR – MARKSİST-LENİNİSTLERLE MODERN REVİZYONİSTLER ARASINDA AYRIM ÇİZGİSİ

Ramiz Alia yoldaş, Stalin'e ve eserine karşı tutumun Marksist-Leninistlerle, modern revizyonistler arasındaki en keskin ayrım çizgilerinden biri olduğunu vurguladı.

AEP'nin her zaman Stalin'in büyük eserini savunduğunu ve savunacağını, bunun, onun kişiliğine duyulan bir yakınlık sorunu değil, derin bir ilke sorunu olduğunu belirtti.

Stalin'i savunmak ya da reddetmek Marksizm-Leninizmi reddetmek ya da savunmaktır, diyen Ramiz Alia yoldaş, "Stalin'i savunmak ya da reddetmek, gerçek sosyalizmi, Marks ve Lenin'in öğretilerine göre inşa edilen yeni toplumu, sömürücü sınıfları, insanın insan tarafından sömürülmesinin olmadığı toplumu savunmak ya da reddetmektir. Stalin böyle bir toplumu Sovyetler Birliği'nde gerçekleştirdi" diye konuşmasını sürdürdü ve Arnavutluk Emek Partisi'nin revizyonistlerin Stalin'e saldırılarına teslim olmamış tek parti olduğunu ekledi.

### STALİN, DEVRİM DAVASINA DEĞERLİ BİR KATKIDA BULUNDU

"Marksizmin, Stalin'in önemli katkıda bulunduğu temel sorunlarından biri de devrim sorunudur" diyen Ramiz Alia yoldaş, konuşmasını şöyle sürdürdü:

"Ekim Devriminin önderlerinden biri olarak Stalin, proletaryanın egemenliği, burjuvazinin şiddet yoluyla devrilmesi, kapitalist devletin bürokratik-askeri aygıtının parçalanması ve proletarya diktatörlüğünün kurulması konularında, devrimin derslerini özetledi."

Konuşmasının devamında Ramiz Alia yoldaş, Stalin'in Leninist teoriyi savunan tutarlı çizgisine daha önce Troçkistlerin ve oportünistlerin saldırdığını şimdiyse bu işi modern revizyonistlerin üstlendiğini söyledi.

Hayatın, 20. Kongrenin Kruşçevci çizgisini benimseyen partilerin, burjuva partilerine dönüştüğünü gösterdiğini, proletarya diktatörlüğü olmadan sömürücü sınıfların direnişinin kırılamayacağını, emperyalizmin, küçük burjuvazinin kapitalist eğilimlerinin alt edilemeyeceğini, geniş köylü kitlelerinin sosyalizm yoluna çekilemeyeceğini ekledi.

(...)

Kruşçev ve şürekası, Stalin'e çamur atarak, Stalin'in önderliğindeki Bolşevik Partisi ve Sovyet halklarının görkemli zaferlerini karalayarak proletarya diktatörlüğüne duydukları nefreti dile getirdiler... Diğer revizyonistler, Carillo ve Marchais gibileri daha da ileri gittiler, proletarya diktatörlüğünü Mussolini ve Franko'nun faşist diktatörlüğüyle karşılaştırdılar.

Proletarya diktatörlüğü, proleter devrimi ve sosyalizm davasından koparılamaz."

### STALİN'İN ÇİN ÖNDERLİĞİNE İLİŞKİN DEĞERLENDİRMELERİ VE ONLARA KARŞI ÇİZGİSİ DOĞRULUĞUNU KANITLADI

"Çin revizyonistleri de Stalin'e saldırmaktan geri kalmadılar. Mao Zedung, Stalin'in eserini 7 iyilik ve 3 kötülüğe böldü, fakat 7 iyilik, Stalin'in portresini Tien An Men Meydanında tutmaktan öteye gitmezken, üç kötülük, Kruşçev'in saldırılarıyla ve anti-komünist koroyla [illegible] ilkesiz eleştirilere döküldü."

"Revizyonistlerin Stalin'e ve öğretilerine saldırısı, tıpkı Marks, Engels ve Lenin'e yöneltilenler gibi geçersiz kalacaktır. Stalin, Marksizm-Leninizmden ayrılamaz... Marksizm-Leninizm nasıl ölümsüzse, Stalin de öyle ölümsüzdür."

### BİR TEK SOSYALİZM VARDIR VE O DA MARKSİZM-LENİNİZM TEMELİNDE İNŞA EDİLİR

Daha sonra Ramiz Alia yoldaş, Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin inşasının uluslararası bir değer taşıdığını, bütün gerçek devrimciler için değerli bir miras olduğunu söyledi. Arnavutluk Emek Partisi'nin Stalin tarafından açılan bu yolda ilerlediğini ve sosyalizmin yalnız büyük bir ülkede değil, küçük bir ülkede de kendi gücüne güvenerek inşa edilebileceğine yeni bir örnek sunduğunu belirtti. Arnavutluk'ta yaşanan deneyim, bürokratizmin ve burjuva yozlaşmanın kaçınılmaz bir şey olmadığını kanıtladığını, eğer proletaryanın partisi baştaysa ve bükülmeden Marksizm-Leninizme dayanıyorsa, bütün bu tehlikelerin alt edilebildiğini vurguladı.

### PROLETER ENTERNASYONALİZMİ – EMPERYALİZME, REVİZYONİZME VE GERİCİLİĞE KARŞI MÜCADELEDE GÜÇLÜ BİR SİLAH

Ramiz Alia, Stalin'in hayatının ve eserinin en belirleyici özelliklerinden birinin proleter enternasyonalizmi olduğunu belirtti.

Stalin'in önderliği altında Sovyetler Birliği'nin dünya devriminin güçlü bir desteği ve üssü haline geldiğini, Stalin'in çeşitli ülkelerdeki komünist partilerin gelişimi ve ilerlemesiyle yakından ilgilendiğini, onun adının Komintern'in en görkemli döneminin faaliyetlerinden ayrılamayacağını anlattı.

Ramiz Alia yoldaş, Stalin'in, Yugoslav Komünist Partisi'nin Marksizm-Leninizmden sapışını ilk tespit eden kişi olma tarihsel onuruna sahip olduğunu, Yugoslav revizyonizminin sonraki gelişmelerinin Stalin'in ileri görüşlülüğünü, Marksist-Leninist ilkelilik ruhunu kanıtladığını belirtti.

### STALİN – YENİ ARNAVUTLUK'UN BÜYÜK DOSTU

"Partimizin ve ülkemizin Bolşevik Partisi ve Stalin'in Sovyetleriyle ilişkisi, Mao Zedung, Kruşçev, Tito ve diğer revizyonistlerin, Stalin'in görüşlerini başkalarına zorladığı yolundaki yalanlarını açığa çıkarmaktadır" diyen Ramiz Alia yoldaş, Stalin'in her zaman, en zor dönemlerde, Arnavutluk'a el uzattığını; bir şey önerirken her zaman "Bu benim düşüncem, siz yoldaşlar, kendiniz düşünüp karar verin, kendi somut durumunuza göre karar verin" dediğini anlattı.

Ana parti", "büyük devlet" terimlerini Stalin'in değil revizyonistlerin çıkardığını söyleyen Ramiz Alia Stalin'in hiçbir zaman bunları söyleyen Brejnevler Hua Guo-feng'ler gibi başka ülkelere faşist saldırılar düzenlemediğini belirtti.

Ramiz Alia yoldaş, sözlerini bitirirken, Stalin'in ölümünden bu yana çeyrek yüzyıl geçtiğini, bir o kadar zamandır Kruşçevci revizyonizmin anti-Stalinist saldırılarının sürdüğünü fakat gerçek komünistlerin, ilerici insan ve halkların J.V. Stalin'i özel bir onurla ve saygıyla andıklarını söyledi.

"Komünizmin düşmanları bir Arnavutların "Stalinist" olduğunu sık sık tekrarlarlar, böylece bize hakaret ettiklerini sanırlar. Fakat bir Arnavut'se bunu bir onur sayar... Arnavutluk komünistleri ve halkı için Stalin her zaman yolumuzu aydınlatan, proletaryanın muzaffer kuramının ayrılmaz bir parçası olarak kalacaktır" diyen Ramiz Alia yoldaş, "Stalin'in doğumunun 100. yıldönümü yalnızca büyük bir düşünürün, örnek bir devrimcinin, önde gelen bir devlet adamının anılması değil, bütün gerçek devrimcilere, Marksizm-Leninizme, proleter enternasyonalizmine Stalin gibi bağlı kalmak, Stalin gibi sınıf düşmanına, revizyonistlere ve hainlere karşı keskin ve bükülmez olmak Stalin gibi devrim davası ve sosyalizm için fedakarca çalışıp savaşmak çağrısıdır" diyerek sözlerine son verdi.

*(*) Bu yazı, AEP Merkez Komitesinin ve Tiran Bölgesi Parti Komitesinin Stalin'in 100. doğum yıldönümü dolayısıyla 20 Aralık 1979'da Tiran'da yapılan toplantıda Ramiz Alia yoldaşın yaptığı konuşmanın kısa bir özetidir.*

## EN BÜYÜK

tarafından kurşunlanarak, sakat bırakıldı. İlk elde hatırladığımız bu örnekler daha çoğaltılabilir.

Çocuk, yaşlı demeden, sıradan emekçilerin katledilmesi, "dur ihtarına uymadı" bahanesiyle kurşunlanması, sıkıyönetim generallerinin çıkardıkları vur emrinin hayata geçirilmesinden başka bir şey değildir. Sıkıyönetim birlikleri birer infaz birliği gibi hareket etmekte, bizzat faşist generallerin denetiminde, okuma yazma bilmeyen yaşlı insanları, 13-14 yaşındaki çocukları kurşuna dizmektedir. Sıkıyönetimin faşist generalleri, askere alınan halk çocuklarının kafasını halk düşmanı fikirlerle doldurarak ve emekçi kitlelere karşı kışkırtarak, halk çocuklarını kurşunlatmaktadırlar.

Süngü ve dipçiği ile, sokaklara dökülmüş olan faşist generaller, kurşunlamalarla, tutuklama ve işkencelerle yükselen anti-faşist halk mücadelesini kana boğmaya çalışmaktadırlar. Onlar sık sık tehdit dolu bildiriler yayınlayarak emekçilere gözdağı vermeyi amaçlıyorlar. Kitleleri sindirmek için infaz birliklerini harekete geçiriyor ve sıradan insanları, devrimcileri, yaşlı ve çocukları kurşunlatıyorlar. İşçilere, memurlara, öğretmen ve öğrencilere karşı toplu saldırılar düzenliyor, faşizme karşı mücadele eden devrimci ve emekçilerin üzerine hedef gözeterek ateş açtırıyorlar. Faşist generaller sivil faşistlerin katliamlarını yetersiz görerek bizzat kendileri meydana koşmaktadırlar.

Sürekli olarak "terör" üzerine demagojik propaganda yürüten generaller, polis şefleri, hükümet yetkilileri ve bizzat komprador tekelcilerin kendileri, faşist terörün en büyük sorumlularıdır. Devlet en büyük teröristtir. Her gün emekçileri kurşuna dizen faşist diktatörlük ve onun sıkıyönetim generalleri bu saldırıları ile kitle mücadelesini durdurabileceklerini hesaplıyorlar.

Ama ne var ki onlar yanılıyorlar. Onların sonu faşist İran Şahının ve onun generallerinin sonu gibi olacaktır. Kurşunlamalar, işkenceler ve tutuklamalar kitlelerin yükselen anti-faşist mücadelesini durduramayacaktır. Kitle mücadelesinin seli tüm gericiliği silip süpürecek, dünyalarını başlarına yıkacaktır. Generaller yaptıklarının hesabını verecektir. Faşist generaller bunu böyle bilsin.

## DEMOKRASİ

Baş.ta.sa.1'de

başlandı. Arkasından AP ve CHP gericileri arasında yeni bir bahar havası esmeye başladı. Bunu takiben de CHP reformistleri kendi iktidarları döneminde hazırladıkları ve bugüne kadar bir türlü yasalaştırmayı başaramadıkları yeni baskı tedbirleri yasa tasarısını destekleme kararı aldılar.

Her renkten revizyonist ve sendika ağası ise bir yandan sahte anti-faşist nutuklarla ortalığı birbirine katarken (elbette bir kısmı) bir yandan da faşist diktatörlüğün yeni tedbirlerini kitlelere hoş göstermek, kitlelerin demokrasi mücadelesini bastırmada yeni yöntemler denemek için kolları sıvamaya başladılar. Demagojiye daha az başvuranlar ise, 'komutanların görüşlerine katılmamazlık edemeyeceklerini' açıklamaktan geri kalmadılar ve niyetlerini açıkça dile getirdiler.

Şimdi bütün gericilik silah zoruyla, kendi aralarındaki çelişkileri bir kenara bırakarak ekonomik iktidarını sağlamlaştırmak için birleşmiş, tek bir cephe oluşturmuş görünmektedir. Egemen sınıflar bu yolla, anti-faşist demokrasi mücadelesinin bastırılıp yok edilmesi, uzun vadede faşist diktatörlüğün sağlamlaştırılmasını hedeflemektedirler.

Bunu başarabilecekler midir?

Her şeyden önce koşullar, 1970'lerin Türkiyesi'nden değişiktir. Kitle mücadelesi gerileme değil, yükselme dönemindedir ve faşist diktatörlüğün bugüne kadar başvurduğu tedbirlerin hiçbirisi bu mücadeleyi ezmeye ve durdurmaya yetmemiştir. Tersine bu mücadele içinde kitleler ve işçi sınıfımız belirli birtakım haklarını faşist diktatörlüğün saldırıları karşısında korumuş ve yer yer faşist saldırganları geriletmiştir. Onların korktukları da budur. Faşist generaller çetesinin açıklanan muhtırasında da bu korku dile getirilmektedir. Onlar 24 Aralık'tan korktuklarını isim vererek beyan etmektedirler. Aslında yükselen anti-faşist kitle eylemleri karşısında bütün egemen sınıf sözcülerinin ve faşist generallerin korkması boşuna değildir. Çünkü egemen sınıfların ekonomik ve siyasi saldırılarını boşa çıkaracak, faşizmi bütün ekonomik ve toplumsal temelleri ile birlikte mezarına gömecek olan yükselen kitle hareketleridir, yükselen devrim dalgasıdır. Üstelik bugün anti-faşist demokrasi mücadelesi ülkenin birçok alanına yayılmakta, birçok yerde gericilik darbe yemekte, mücadele yasal sınırları zorlamakta ve hepsinden önemlisi de her türden gericilik kitleler arasında sürekli olarak güç ve itibar yitirmektedir.

İşte onları korkutan da budur. Ve bunun için yeni tedbirlere başvurmak ihtiyacını hissetmektedirler.

Bugüne kadar olduğu gibi bugün de hangi biçime bürünürse bürünsün hiçbir faşist saldırı, hiçbir tehdit ve şantaj hiçbir muhtıra işçilerin ve emekçilerin yükselen anti-faşist mücadelesini durduramayacak, faşizmin bütün dayanakları ile birlikte yok olup gitmesini önleyemeyecektir.

Yeter ki, proleter devrimcilerin, devrimci komünistlerin, çelikten birliğini sağlamlaştıralım, burjuvazinin karşısına güçlü ve bütün devrimcileri saflarına toplamış bir örgütlü öncü müfreze çıkaralım.

Yeter ki, kitleleri her türden saldırı karşısında dayanacak örgütlerde toplamaya devam edelim. Egemen sınıfların ilk saldırı hedefleri arasında bugün kitle örgütleri de yer almaktadır. Ve reformistler ve revizyonistler kitleleri örgütsüz bırakmak için her türlü yola ve yönteme başvurmaktadırlar. Faşist diktatörlük sıkıyönetim ve valiler eliyle hemen hemen bütün kitle örgütlerini kapatmıştır ve revizyonistler ve reformistler kitlelere örgütsüzlüğü telkin etmektedirler. Onlar aynı zamanda, topluca mücadele içinde devrimci komünistlerin önderliğinde doğan mücadeleci kitle örgütlerine azgınca saldırmakta, başta DSM'ler olmak üzere her türlü koşullar altında faaliyet gösterebilecek kitle örgütlerini karalamakta, onları yok etmeye çalışmaktadırlar. Faşist diktatörlüğün saldırılarının arttığı bugünkü koşullarda yapılması gereken, emekçi halk kitlelerini üretim ve çalışma birimleri temelinde DSM gibi, YDÖ gibi, YDMM gibi, gençlik örgütleri gibi, Köylü Birlikleri gibi kitle örgütlerinde toplamak, bu örgütlerin dayandığı kitle tabanını genişletmek, bunları tam anlamı ile birer mücadele örgütü durumuna getirmek ve buralarda devrimci komünistlerin önderliğini sağlamlaştırmaktır.

Yeter ki, bütün halk güçlerinin güç ve eylem birliğini bütün ülke çapında gerçekleştirelim ve bunu sürekli kılalım. Bu da ancak ortayolcu hareketlerin revizyonizm ile aralarına kesin bir sınır çekmeleri ile, halkın ve işçi sınıfının sesine kulak vererek her alanda proleter devrimcilerle ilkeli ittifaklara girmeleri ile ve gelecekte daha temelli ittifaklar için üzerlerine düşen görevleri yapmaları ile mümkündür.

Gericiliğin topyekün saldırısını alt etmenin, devrimi ilerletmenin yolu buradan geçer. Yapılması gereken de, reformizmin ve revizyonizmin uyuşturucu zehirini etkisiz duruma getirerek ve her türden gericiliği kitleler arasından tecrit ederek, başta işçi sınıfı olmak üzere kitlelerin mücadelesini ve örgütlü gücünü her alanda faşist diktatörlüğün karşısına dikmektir.

Faşizmin saldırılarını geri püskürtecek, onu mezarına doğru itekleyecek ve egemen sınıfların ekonomik ve siyasi iktidarına son verecek güç işte budur.

## LİBYA

Bizler Libya'da çalışan Türkiyeli işçileriz. Hem Libya gericiliğinin hem de Türkiyeli şirketlerin faşist yöneticilerinin baskıları altında mücadelemizi sürdürmekteyiz.

74-110 Libya Dinarı ücretle sözleşme yaptık. Fakat şirketler bu ücreti vermemek için çeşitli oyunlar tezgahlıyorlar. Turist olarak işçi getirtip düşük ücret veriyorlar. Bu düşük ücretlerle tatil günleri de dahil olmak üzere günde 10 saat çalışmaktayız. Daha önceleri mesken kirası şirketlere aitken, şimdi kirayı da ücretlerimizden kesiyorlar. İzinli ve çıkışlı olarak Türkiye'ye gitmek isteyen arkadaşlarımız aylarca bekletilmektedir. Sözleşmesi biten arkadaşlara başka bir işyerinde çalışması için gerekli evrak verilmiyor. Böylece çok düşük ücretle çalışmaya zorlanıyoruz. İş kazaları ve hastalıklarda gerekli tedavi çok geç yapılıyor; bazen de yanlış uygulama sonucu ölüm ve sakatlıkla karşı karşıya bırakılmaktayız. İş kazalarında sakatlanan arkadaşlar hiçbir hak ve tazminat verilmeden Türkiye'ye gönderilmektedir.

Nazmiye Demirel'in hissedarı olduğu Libaş, sadece MHP'li kartı olanların işe alındığı BTK, içki kaçakçılığı oyunlarıyla işçilerin grevini kıran ST-FA (Sezai Türkeş, Fevzi Akkaya) Şirketi, bir işçisini döverek öldüren Naci Erdem Şirketi gibi şirketlerde 8-13 ay maaş verilmeden işçi çalıştırılmaktadır.

Bütün yabancı işçilerin her türlü yayınları Libya'ya sokulduğu halde Türkiye'deki devrimci yayınlar Libya'ya sokulmamaktadır. Fakat Türkiye'de çıkan bütün faşist yayınlar burada açıkça satılmaktadır. Ayrıca burada bir dayanışma derneği kurmak için yaptığımız girişimler, Türk Konsolosluğu tarafından sürekli engellenmektedir.

Libya'da çalışan Türkiyeli işçiler olarak açtığımız bağış kampanyası sonucu topladığımız 10 bin lirayı gazetemize gönderiyoruz. Hiçbir baskıdan yılmadan, devrimci çizgideki mücadelemizi yeni yılda daha da yükselteceğiz.

LİBYA'dan
Türkiyeli devrimci
işçiler

## işçi köylü mektupları

## FRANSA-Lyon

Ben Fransa'nın Lyon şehrinde çalışan Türkiyeli bir işçiyim, İki yıldır Avrupa denen bu yerde, ülkemin özlemiyle, en zor koşullarda çalışıyorum.

Benim gibi binlerce Türkiyeli işçi, yıllardır çoluk çocuğunun, ülkesinin özlemiyle, yarı aç, yarı tok bir miktar para biriktirip, Türkiye'de bir ev ya da geçimini sağlayacak küçük bir işyeri açmak umuduyla çalışıyor.

Ne yazık ki burada boğazımızdan artırdığımız bu para, artık Türkiye'de hiçbir işe yaramıyor. Bin bir umutla geldiğimiz bu yerlerin umduğumuz şeyleri vermediğini görüyoruz ve artık şura inanıyoruz;

Bu buhranın sorumlusu komprador patronlar ve toprak ağalarıdır. Onların sözcüsü ve yardakçısı dinci, gerici, faşist, reformist partiler bizim kurtuluşumuzu sağlayamaz. Yabancı ülkelerde üç beş kuruş kazanmaya çalışmak da hayatımızda artık değişiklik yapmamaktadır. Bizim kurtuluşumuz devrimci komünist partimizin önderliğinde gerçekleştirilecek UDHD ve sosyalizmle olacaktır.

Bütün yurtseverleri, demokratları, ülkemizin gerçek devrimci sesi Halkın Kurtuluşu etrafında toplanmaya, birliğimizi güçlendirmeye ve gazetemizi desteklemeye çağırıyorum.

LYON'dan
Türkiyeli bir işçi

## Ağrı

13 Aralık'ta seri baskınlar düzenleyen faşist kolluk kuvvetleri, devrimci öğretmen ve öğrencileri tutukladı. Aynı gün Ağrı ortaöğretim kurumlarının tümünde yapılan boykotlar sonucu, faşist diktatörlük geri adım atarak, tutukluları serbest bırakmak zorunda kaldı.

13 Aralık gecesi saat 01.30-02 sıralarında basılan Naci Gökçe Lisesi'ne ait lojman ve pansiyondan onlarca öğretmen ve öğrenci gözaltına alındı. Lojmanda kalan bayan öğretmenler polisin hakaret ve sarkıntılıklarıyla yataklarından uyandılar. Lise çevresindeki mahalle de polis kordunu altına alındı, evler basıldı, terör estirilmeye çalışıldı. Evlerde arama yapılıyor bahanesiyle, özellikle Kürt aileler üzerinde terör estirilirken, bir yandan da sivil faşistler, kolluk kuvvetlerinin desteğinde mahalleye saldırıya geçtiler.

Aynı günün sabahı Naci Gökçe Lisesi başta olmak üzere tüm ortaöğretim kurumlarındaki öğretmen ve öğrenciler ortak bir eylem düzenleyerek boykota başladılar.

Boykot haberini alan polis, önce tutuklular üzerindeki dayak ve işkenceyi yavaşlattı. Boykotun kararlı bir şekilde sürdüğünü ve yaygınlaştığını görünce de tutukluları serbest bırakmak zorunda kaldı.

AĞRI'dan
bir grup devrimci

## Maraş

Maraş'ta, faşistler, Maraş katliamının 1. yıldönümünde, yeni provokasyonlar tezgahlayarak yeni katliamlar gerçekleştirmeye çalıştılar.

Faşistler "komünistler 300 militan getirdi, şehri toptan yakacaklar" vb. demagojilerle ilin havasını gerginleştirmeye çalıştılar. Öte yandan 1 yıl önceki katliamda birinci dereceden rol oynayan hastane eski başhekimi, yeni Sağlık Müdürü faşist Çetin Diker, ameliyatla bir ayağı kesilen hastanın kesik ayağını ve ölü doğmuş bir çocuğu Yörükselim mahallesi üstündeki Çamlık merkezine gömdürerek, sıkıyönetime ihbarda bulundu. "Komünistler, Aleviler, çocukları diri diri çamlığa gömmüşler, insanların ayaklarını kesmişler" ihbarlarını alan militarist güçler hemen harekete geçtiler.

Şehrin üzerinde helikopterler uçmaya, Yörükselim mahallesinde harıl harıl tanklar dolaşmaya başladı. Kahvelere yapılan baskınlarla, Aydınlıkçı ajan-provokatörlerin ihbarlarıyla ve ev baskınlarıyla devrimcileri tutuklayarak, faşistlere uygun saldırı ortamı yaratıldı.

Ancak, faşizmin iğrenç yüzü ve demagojisi ortaya çıktı.

KAHRAMANMARAŞ'tan emekçiler

## Kağıt sıkıntısı ve basın özgürlüğü

Bir süreden beri basın tekellerinden küçük gazetelere kadar birçok yayın organı kağıt bulamamaktan şikayetçi. Hatta bazı basın tekelleri "kağıt olmadığı takdirde basın özgürlüğünün fiilen ortadan kalkacağını" dahi yazdılar.

Tüm kapitalist ülkelerde olduğu gibi Türkiye'de de kağıt üretimi ve basımevleri tekellerin elindedir. Ülkemizde gazete kağıdı üretimi ve ithal hakkı devlet tekelindedir. 1978 yılında resmi rakamlara göre gazetelere 150 bin ton kağıt verilmiştir. (Bunun yaklaşık 45 bin tonu ithal edilmiş, üstü SEKA tarafından üretilmiştir.)

Bu 150 bin tonun ise yaklaşık 125 bin tonu bellibaşlı 5-6 basın tekeli tarafından kullanılmıştır. Hürriyet, Tercüman, Günaydın gibi basın tekelleri, bugün yalnızca basın işiyle uğraşmaz. Bunlar basın alanında çeşitli kollara sahip oldukları gibi araba alım satımından sigorta işlerine kadar uzanan çeşitli kuruluşları içeren birer tekel olmuşlardır. Hem böyle büyük birer tekel olmanın sağladığı güç hem de basın alanının sağladığı özel avantajla bunlar ülke siyasetinde, hükümetin uygulamalarında doğrudan karar mercileri haline gelmişlerdir.

Basın diye yutturulan, aslında sayfalarının % 90'nı tekellerin reklamının kapladığı, kitleleri uyutmanın araçları olan bu kuruluşlar tıpkı büyük sigara kaçakçılarının polise düzenli olarak ay başlarında maaş verdiği gibi, devletin çeşitli kademelerindeki bürokratları çeşitli mali olanaklarla beslerler. Eğer hükümet, yargı organları ya da SEKA gibi herhangi bir kurum kendilerinin suyundan ayrılacak olsa bunların arpalıkları da kesilebilir, burjuvazinin kendisi tarafından çok iyi bilinen her türlü pislik, skandal kamuoyuna açıklanabilir. Bu da bürokratların sonu demektir.

Özel tekellerden ayrı birer kuruluş gibi gösterilen kamu iktisadi teşebbüslerinin üretim siyasetleri aslında, doğrudan, ülkeye ve devlete egemen olan komprador burjuvazi ve toprak ağaları tarafından belirlenir. Özel tekeller için yeterince kârlılık göstermeyen, ya da kârlılığı uzun vadede kendini gösterecek olan ya da çok büyük yatırımları gerektiren birçok alan, devlet tekellerine bırakılır. Devlet de tüm emekçilerin sırtından gasbettiği vergilerle bu alanlara yatırım yapar. Gazete kağıdı üretimi de böyle bir alandır.

Ancak böyle devlet tekellerinin kârları devlet yönetiminde yer alan bürokrat-teknokrat kesime gittiği (yüksek maaşlar, yolluklar vb. yoluyla) ve devletin emekçi sınıfları baskı altında tutması için gereken yerlerde kullanıldığı gibi, çeşitli yollarla doğrudan özel tekellere de aktarılır. Örneğin böyle bir devlet tekeli olan SEKA -elbette Bakanlar Kurulu kararlarına dayanarak- günlük gazetelere kağıdı 9 liradan (kilosu) diğerlerine ise kilosu 18 liradan verir. Yukarıda da anlattığımız nedenler sayesinde günlük gazeteler her zaman ihtiyaçlarının çok üstünde kağıt alırlar ve karaborsada her zaman için Tercüman'ın, Hürriyet'in, Günaydın'ın sattığı kağıdı 30-40 liradan bulabilirsiniz. SEKA'nın kurallarına göre gazeteler kağıt tüketimlerini düzenli olarak bildirmek zorundadırlar. Ama Türkiye'de bu basın tekellerini denetleyebilecek "bir yiğit" yoktur ve olamaz.

Son kağıt sıkıntısı ise şöyle doğmuştur: SEKA ülke ihtiyaçının tümünü karşılayamadığı için her zaman dışarıdan kağıt ithal eder. (Rusya, Romanya, İsveç'tan vb.) Bu ithalatın geçtiğimiz haftalarda döviz yokluğu sonucu gecikmesi nedeniyle basın tekelleri eklerini çıkaramaz hale geldiler ve ortalığı ayağa kaldırdılar. Bunun sonucunda derhal döviz bulundu, sorunlar halledildi ve dışarıdan gereken kağıt geldi. Bu arada SEKA Yönetim Kurulu bundan böyle günlük gazeteler dışında hiçbir yayına gazete kağıdı vermeyeceğini kararlaştırdı. Bu karar basın tekellerinin SEKA'ya ve hükümete yönelen öfkesini biraz yatıştırdı ve dışarıdan kağıt getirtilmesiyle sorunu şimdilik hallettiler. SEKA Genel Satış Müdürünün de dediği gibi böylece Günaydın, Tercüman, Hürriyet gibi basın tekelleri bol bol kağıt elde edebilecek ve diğer yayınlara kağıt verme işi bu basın tekellerinin şimdiye kadar yaptıkları gibi el altından karaborsadan satma yoluyla sürdürecekler.

Birçok büyük basın kuruluşuyla birlikte revizyonist Aydınlık gazetesinin de yazdığı gibi naylon basın da kağıt ticareti, vergiler yoluyla devletin elde ettiği gelirin bir kısmını resmi reklamlar biçiminde alarak emekçi halkı sömürmektedir. Ancak Aydınlık ve basın tekelleri yukarıda anlattığımız şeylere hiç değinmiyorlar, yani 1978 yılında 20 bin ton kağıt, tonu 9000 liradan naylon basına devredilmiş ve bunların 15 bin tonu karaborsaya devredilmiştir, ama basın tekellerinin aldığı yaklaşık 125 bin ton kağıdın ne kadarı karaborsaya devredildi? Basın tekelleri tarafından kullanılan kağıt ne tür gazetelerde kullanıldı? Naylon basına kağıt verilmeyip 150 bin tonun tümü basın tekellerine verilirse "basın özgürlüğü" sağlanmış mı oluyor?

Son kağıt sıkıntısı da bir kez daha gösteriyor ki kağıt üretiminin ve basımevlerinin tekellerin elinde olduğu bir ülkede basın özgürlüğünden bahsetmek mümkün değildir.

## Kültür ve Sanat

# Bölük mutfağında baş çelişki çözümlendi

## 'MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİ' ÜZERİNE TAŞLAMA

YMER MİNXHOZI
NEUES ALBANİEN (YENİ ARNAVUTLUK) DERGİSİNİN BAŞ REDAKTÖRÜ. HİKAYE, ARNAVUTLUK'TA YAYINLANAN HOSTERİ MİZAH DERGİSİNDEN ALINMIŞTIR.

Dört iyinin ve beş uzlaşmanın, üç eşitsizliğin ve altı atılımın ve on üç şeref diplomasının sahibi, on öğretinin yazarı, meslekten ahçı Fung Fu-çeng, Mao'nun kitaplarını ve dağları taşıyan budala ihtiyarın hikayesini okuyarak birçok başarı elde etti.

On üç yıl boyunca Fung Fu-çeng aralıksız okudu, tekrar tekrar okudu. Okuma işaretlerinin ve okuduklarının ne anlama geldiğini anlamamasına karşın, yine de okudu. Fung Fu-çeng moralini bozmadı, çünkü budala ihtiyar Yü Gung da önünde kaç tane dağın olduğunu bilmiyordu, ama yine de tümünü taşımaya inançlıydı. Bundan Fung şu değerli sonucu çıkardı: Mao'nun kitaplarını ve budala ihtiyarın hikayesini kişi ne kadar okursa, o kadar iyi anlayabilir. Biz ahçının sürekli okuduğunu söylediğimizde, bununla uyuduğu zamanı da kastediyoruz, çünkü o, genellikle rüyalarında bile Mao'yu görüyordu ve onun düşünceleri tarafından aydınlanarak, mutfak bıçağı ile dağları ve ocağın ateşiyle denizleri aştı.

Çelik iradesi sayesinde bölüğün mutfağında kumandan seviyesine yükseldi. Başkentten tutun da ülkenin en ırak illerine dek gazetelerin baş sayfalarında kahraman olarak yer aldı, ve milyonlarca insanın ziyaret ettiği binlerce küçük sergide önemli bir kişi olarak lanse edildi. O, pratiğe geçirilecek on uygulama ile ilişkili olarak on öğreti tespit etmişti. Bu nedenle onun tecrübesi geniş halk kitlelerinin mülkiyeti haline gelmeliydi. Dünya yalnızca böyle, Başkan Mao'nun düşüncesine ve budala ihtiyarın hikayesine uygun olarak değiştirilebilirdi.

Ahçı Fung muazzam şeyler başardı. Ondan önce hiç kimse Mao'nun tüm stratejisini böylesine dar, ama bölük mutfağı gibi önemli bir alanda birleştirebilmeyi ve uygulayabilmeyi başaramamıştı. 13 yıllık aralıksız incelemenin sonunda akıllı ahçı Fung şu tarihi sonuçları çıkardı: Başkanın kitaplarında mutfakta nasıl çalışılması gerektiğine ilişkin genel yasalar olduğu gibi, bulaşık yıkamanın da sistemi bulunuyordu.

Fung Fu-çeng on yıl boyunca mutfakta çalışmış olmasına karşın, ne kendisi ne de başka birisi bulaşık yıkamak için en uygun zamanı keşfedememiştir. Bu sorunu çözmek için Başkan Mao'nun "Ordu İçin On Kural" adlı kitabını on yıl boyunca incelemek zorunda kaldı. İncelemesinin onuncu yılında, Başkanın, "iki savaş arasındaki süre, savaşta yenilgiye uğramış bölükleri yeniden örgütlemek için en iyi zamandır" biçimindeki ifadesini kavradı. Bu dahiyane öğreti bölük ahçısının kafasında yine dahiyane bir düşünceye yol açtı ve şu sonucu çıkardı: Savaşlar, mutfaktaki öğle ve akşam yemeğinden daha farklı bir şey değildir ve iki öğün arasındaki süre yeniden örgütlenme, yani bulaşık yıkamak ve boş tencereleri su ve pirinçle doldurmak için en iyi zamandır. Gerçi bu, dünyada ilk mutfağın ortaya çıkışından bu yana vardı, ama şimdi bilimsel olarak formüle edilmişti ve hiç kimse öğle ve akşam yemeği arasındaki sürenin savaş aralıklarına benzemediğini iddia edemez. İşte bu süre Fung'un gibi örnek bir mutfakta bulaşık yıkamak için en uygun zamandır.

Doğal olarak bu keşif yeni keşiflere yol açtı. Bu durup dinlenme bilmeyen Fung'u, örneğin mutfaktaki çalışmada baş çelişkiyi bulma gibi daha zor sorunları çözmeye itti. Gerçi şimdiye kadar o, mutfakta sayısız küçük ya da büyük çelişkinin var olduğunu ve bunların karmakarışık iç içe geçtiklerini tespit etmişti. Ama o, yine de baş çelişkinin ne olduğunu bulamamıştı. Bunu yalnızca Mao'nun kitaplarında bulabilirdi. Akıllı Fung pirincin geç piştiğinin farkına varmıştı. Ama bunun nedenini bilmiyordu. Bu nedenle birçok geceyi uykusuz geçirdi. Mao'nun "Uzun Süreli Savaş" adlı kitabını okudu. Fakat bu kitapta pirincin nasıl pişirileceğine ilişkin bir şey yazmıyordu. Bunun üzerine Fung Fu-çeng onuncu kez "Nisbi Çelişki" adlı esere başvurdu, ama burada da pirincin neden geç piştiğinin nedenleri üzerine bir şey yoktu. Durum çaresiz gözüküyordu. Bu zor koşullarda dört iyiliğin ve beş atılımın sahibi ahçı, erkek adam olduğunu kanıtladı ve moralini bozmadı. Ne kadar az anlıyorsa, o kadar çok okumaya başladı. Ve aralıksız okumanın 13. yılında zafer Fung'tan yana dönmüştü. Fung, Mao'nun düşüncelerinin özünü kavramıştı, yani pirincin geç pişmesinin nedenini anlamıştı... çünkü mutfakta bir tuğla taşı fazlaydı. Bu tuğla pirincin gereksiz yere ateşten uzak tutuyordu. Başkan Mao'nun düşüncelериyle aydınlanmış, budala ihtiyar Yü Gung'un çelik iradesi ile donatılmış örnek insan Fung Fu-çeng kararlılıkla fazla gelen tuğlayı çekiverdi ve pirinç eskiyle kıyasla iki misli daha süratle pişmeye başladı.

Tuğlayı hatırladıktan ya da kazan ile ateş arasındaki tuğlayı çekmek aklına geldikten sonra, ahçı tüm diğer çelişkileri de çözdü. Tuğla bölük mutfağında öylesine bir devrime yol açtı ki, bunun yanında buhar makinasının keşfi hava kalıyordu.

Boşu boşuna tuğlanın büyük işler başardığı, duvarlar ve kaleler yarattığı söylenmez. Bölük mutfağında beş çelişkinin keşfedildiği o mutlu günden sonra, tuğla, "dört modernleşmenin" temeli haline geldi. Açıktır ki, böyle tuğlaları temel alan modernleşmeler de mükemmel neticeler verecektir.

Şimdi mutlaka, Mao Zedung düşüncesinin uygulanmasında öylesine büyük katkıları olan dört iyinin, beş uzlaşmanın ve altı atılımın sahibi ünlü ahçının ne olduğunu ve ne okuduğunu bilmek istersiniz, ama bunu tam olarak söyleyemeyiz. Söylentilere göre, bölüğü ile ders vermek için gittiği Vietnam dağlarında kafasına bir kurşun yiyip ölmüş.

# Ankara YDMM 1. Olağan Kongresi yapıldı

Ankara Yurtsever Devrimci Mühendis ve Mimarlar (YDMM) 1. Olağan Kongresi 15 Aralık günü Ankara'da yapıldı.

Saygı duruşu, Divan seçimi ve geçmiş dönem çalışma raporunun okunmasından sonra, çalışma raporunun eleştirisine geçildi. Kongre geçmiş çalışmaların değerlendirilip, dersler çıkarılması, örgütlenmenin pekiştirilmesi ve mücadelenin yükseltilmesinde ileri bir adım oldu.

Daha sonra seçimlere geçildi. Her aday tek tek oylandı. 5 asil, 5 yedek 3 denetleme, 3 genel merkez delegesi seçimi yapıldı. Bu arada diğer yurtsever devrimci örgütlerin başarı mesajları okundu.

Seçimlerden sonra oybirliği ile şu kararlar alındı:

1- Maraş katliamı ve sıkıyönetimin 1. yıldönümünde kınanması ve sıkıyönetimin kaldırılması için mücadelenin yükseltilmesi.

2- İşkencelerin ve Elektrik Mühendisi Atila Akdeniz'e yapılan işkencenin kınanması, mühendis Atila Akdeniz ve İsmail Yıldırım'ın serbest bırakılması için mücadele.

3- Faşist AP hükümeti döneminde de devam edecek olan yeni zamlara ve devalüasyonlara karşı çıkılması.

4- Büyük Marksist-Leninist Stalin'in 100. Doğum yıldönümü nedeniyle düşüncelerinin kavranması doğrultusunda faaliyet yürütülmesi.

5- Kürt ulusu ve bütün diğer azınlık milliyetler üzerindeki milli zulmün kınanması.

6- YDMM'nin proleter devrimci hareketin yanında oluşu.

## DUYURU

YURTSEVER DEVRİMCİ MÜHENDİS VE MİMARLARA

TMMOB'ye bağlı Odaların ANKARA şubelerinin seçim tarihleri aşağıdadır.

| | |
|---|---|
| ELEKTRİK | 5 Ocak |
| İNŞAAT | 19 Ocak |
| KİMYA | 26 Ocak |
| MAKİNA | 27 Ocak |

Tüm arkadaşların sorumluluklarını bilerek en geniş çevreyi seçimlere getirmeleri gerekmektedir. Gerekli bilgilenmeyi edinebilmek için bir gün önceden Odalara gelinmesi yararlı olacaktır.

ANKARA YDMM

HALKIN KURTULUŞU
HAFTALIK SİYASİ GAZETE

Sahibi Teoman Göral · Sorumlu Yazıişleri Müdürü: Osman Taş

Yönetim Yeri: 2. Beyler, 848. Sok. No 90/213 Konak / İZMİR

Yazışma Adresi: Teoman Göral P.K. 71 Konak / İZMİR

Abone şartları: Yurt içi 6 aylık 250 TL. Yıllık 500 TL. Yurt dışı iki katıdır.

Basıldığı yer: S.Ş. Tükel Gazetecilik ve Matbaacılık, İZMİR

BASKI TARİHİ: 10 OCAK 1980

## 24 Aralık'ta

# Şehir, şehir direniş, boykot, grev, protesto eylemleri




Almanyalı ve Türkiyeli komünistlerin düzenledikleri mitingden görüntü.

## Almanya'da Maraş katliamını protesto mitingi

Almanya'nın Köln kentinde 15 Aralık günü Türkiyeli proleter devrimcilerin ve KPD/ML'nin birlikte düzenledikleri miting ve yürüyüşle Maraş katliamı ve sıkıyönetim protesto edildi.

Miting gününden önce Almanya'nın çeşitli kentlerinde (Bielefeld, Köln, Duisburg, Frankfurt vb.) "Maraş Katliamı ve Faşizm" konulu toplantılar yapıldı. Toplantılarda gösterilen slaytlarla faşizmin ve Maraş katliamının içyüzü ve nasıl düzenlendiği, polis ve jandarmanın faşistlere nasıl yardımcı olduğu teşhir edildi.

Evlerde ve işçi yurtlarında miting propagandası yapmak için komiteler oluşturuldu. Yürüyüş öncesi, bir yüzü Almanca bir yüzü Türkçe olan toplam 70 bin bildiri dağıtıldı, 15 binin üzerinde resimli afiş yapıştırıldı.

Ayrıca KPD/ML ve TDKP-İÖ (Yurt dışı)'nın birlikte bastırdıkları bildiri, çok geniş bir şekilde dağıtılarak, çağrı yapıldı. Batı Almanya Halk Cephesi ve çeşitli dernekler bastırdıkları Almanca-Türkçe bildirilerle, eylemi desteklediklerini bildirdiler.

15 Aralık günü saat 10.00'dan itibaren çeşitli şehirlerden otobüslerle gelen kitle Köln-Ebertplasts'da toplanmaya başladı. Saat 12.00'de 2000'den fazla kişiyle yürüyüşe geçildi. Yürüyüşün en önünde KPD/ML'nin bayrağı ile "Yaşasın Türkiye Devrimci Komünist Partisi" pankartı yer alıyordu. Onların arkasında ise "Yaşasın Türkiye Genç Komünistler Birliği" pankartı, daha arkada da HK ve PB pankartları bulunuyordu. Coşkulu bir şekilde başlayan yürüyüş boyunca "Halkımız Maraş Katliamının Hesabını Soracaktır", "Almanya'daki Tüm Faşist Örgütler Kapatılmalıdır", "MİT, MHP, ÜGD, Kontr-gerilla Dağıtılmalıdır", "Faşizme Ölüm, Halka Hürriyet", "Yaşasın TDKP", "Yaşasın TGKB" vb. sloganlar Almanca ve Türkçe olarak haykırıldı.

Miting alanı Offenbacber Platz'da Avrupa'daki HK sempatizanları adına yapılan konuşmada Maraş katliamı ve sıkıyönetim teşhir edildi. Daha sonra KPD/ML adına yapılan konuşmada, Türkiyeli faşistlerin Almanya'daki saldırılarının yoğunlaştırıldığı anlatılarak, Alman ve Türkiyeli işçilerin omuz omuza bunlara karşı mücadele etmeleri gerektiği vurgulandı.

Yürüyüş ve miting süresince proleter devrimci yayın organları HK, PB ve TDKP-İÖ'nün Almanca ve İngilizce çıkan yurt dışı yayın organı "Devrimin Sesi" ve KPD/ML'nin yayın organı Roter Morgen ve gençlik yayın organı Roter Rebell geniş bir şekilde satıldı. Eylem süresince KPD/ML proleter enternasyonalizminin güzel bir örneğini gösterdi, faşist Strauss'un koruyuculuğunu yapan Türkiyeli faşistlere karşı mücadeleyi, Almanya'daki sınıf mücadelesinin bir parçası olarak ele aldı ve eyleme geniş bir şekilde katıldı.

Yürüyüş ve miting öncesi ve sonrasında Maocu revizyonistler sosyal-faşist ve Apocu faşist şeflerin yürüyüş ve mitingi engellemek için giriştikleri karşı-devrimci çabalar boşa çıkarıldı.

Şefler, Avrupa'da da gelişen proleter devrimci hareketin kendi tabanlarını etkilediğini eylemin kendi tabanlarının da sempatisini kazandığını gördüklerinden, tabanlarını Halkın Kurtuluşu'nun düzenlediği mitinge katmamak için çeşitli oyunlara başvurdular. Partizancılar aynı gün önce Stalin'i anma toplantısı adı altında bir toplantı çağrısı yaptılar, daha sonra Frankfurt'ta yürüyüş düzenlediklerini belirterek ATİF ve ATÖF imzalı bir bildiri ile kitleleri Halkın Kurtuluşu'nun düzenlediği mitinge katılmamaya çağırdılar. Bu arada Aydınlıkçı ajan-provokatörler de boş durmayarak Wupertal'da bir yürüyüş düzenlediler. Partizan'ın kitleleri bölmek amacıyla düzenlediği mitinge 800, Aydınlıkçıların mitingine de 80 kişi katıldı. Aydınlıkçılar mitinglerine AP ve MSP'yi de çağırdılar.

Apocu faşistler, önce Halkın Kurtuluşu'na saldıran bir bildiri dağıtmak istediler, engellenince Alman polisinin de koruyuculuğu altında yürüyüş koluna arkadan saldırıya geçtiler, fakat proleter devrimciler bu saldırıyı da boşa çıkardılar.

(Not: Eksik bilgilenmeden dolayı gazetemizin 25 Aralık tarihli 188. sayısında 15 Aralık Köln eylemi sadece faşizme ve faşist saldırılara karşı olarak gösterilmiştir. Halbuki ortak eylem Maraş katliamının ve sıkıyönetimin ilanının birinci yıldönümü dolayısıyla düzenlenmiştir.)

## Malatya

Malatya'da sıkıyönetim ve Maraş katliamı, düzenlenen yasa dışı eylemlerlerle protesto edildi.

18 Aralık günü Çavuşoğlu'da düzenlenen gösteriye 250'ye yakın devrimci ve emekçi katıldı. "Maraş'ın Hesabı Sorulacak", "Sıkıyönetim Kaldırılsın", "Yaşasın TDKP" sloganlarını atan göstericiler katliamı protesto ettiler.

22 Aralık günü Cemal Gürsel alanında, 250 civarında devrimci ve emekçinin katıldığı bir gösteri yapıldı. Polis göstericilere saldırmaya cesaret edemedi.

Ören kasabasında 20 Aralık günü düzenlenen yasa dışı gösteriye 500 kişi katıldı. Proleter devrimciler önderliğinde gerçekleştirilen gösteride emekçiler ve devrimciler "Yaşasın TDKP'miz" sloganını haykırdılar.

Yeşilyurt'da sinemada oynatılan film durdurularak Maraş katliamının sorumlusu faşist cinayet örgütleri teşhir edildi. Daha sonra kalabalık gruplar halinde sinemadan çıkan devrimciler kahvelerlerde konuşmalar yaparak katliamı protesto ettiler.

Maraş katliamını protesto amacıyla yurtsever, devrimci demokrat öğretmenler bir günlük direnişe geçtiler. Yeşiltepe Lisesi, Gazi, T.Emeksiz, Yeşilyurt, Doğanşehir ve Akçadağ Öğretmen Lisesi öğrencileri dersleri boykot ettiler. Forum düzenleyen öğrenciler yürüyüş yaptılar. Yeşiltepe Lisesi öğrencilerinin yürüyüşe geçmesi üzerine, polis saldırıya geçti. Ancak öğrenciler polis saldırısını püskürttüler. Gazi Lisesi öğrencileri dersleri boykot ederek sınıf konuşmaları yaptılar. Öğlene doğru okul bahçesinde bir forum düzenleyerek yürüyüşe geçen öğrenciler daha sonra dağıldılar. Turan Emeksiz Lisesi öğrencileri, boykot dolayısı ile 15 öğretmenin gözaltına alınması üzerine 3 günlük boykot ilan ettiler.

Yeşilyurt Lisesi öğrencileri forum düzenleyerek yürüyüşe geçtiler. Yürüyüşe 300 civarında öğrenci katıldı.

Kürecik'de öğrenciler ve emekçiler 24 Aralık günü "Faşizme Ölüm, Halka Hürriyet", "Maraş Katliamının Hesabını Soracağız" "Faşizme Ölüm, Tek Yol Devrim" sloganları ile yolu trafiğe kapattılar. 600'ü aşkın kişinin katıldığı gösteride yapılan konuşmalarla faşist diktatörlük, sivil ve resmi faşist cinayet çeteleri protesto edildi. Göstericilerin dağılmasından sonra saldırıya geçen askeri birlikler 17 emekçiyi gözaltına aldı.

## Bursa



Maraş katliamını ve sıkıyönetimin terörünü protesto için Bursa'nın İvazpaşa ve Teleferik mahallelerinde yasa dışı gösteriler düzenlendi. Polis saldırısına karşı yollarda ateş yakılarak, barikat kurularak yapılan gösterilere yüzlerce kişi katıldı.

Halkın Kurtuluşu, D.Yol Kurtuluş ve D.Sol taraftarlarının eylem ve güç birliği yaptığı birçok okulda boykot ve forumlar yapıldı. 21 Aralık günü faşist katliamları ve Beşiktaş'taki faşist saldırıyı protesto amacıyla forum düzenleyen ve boykot ilan eden Akşam Ticaret, Yeniyol Meslek, Bursa Erkek, Bursa Akşam ve Atatürk liseleri öğrencileri 24 Aralık günü Maraş katliamını protesto ettiler ve bir günlük boykot ilan ettiler.

Ayrıca Çınar ve Gemlik liselerinde, Osmangazi Ortaokulu'nda öğrenciler çeşitli eylemlerle katliamı protesto ettiler.

Mustafa Kemal Paşa, 1. se ve Ticaret liselerinde de Maraş katliamı protesto edildi. Ticaret Lisesi öğrencileri bir günlük boykot ilan ettiler.

Makina, Ziraat ve Elektrik Fakültesi öğrencileri forum düzenleyerek boykot ilan ettiler. Bursa İSB Fakültesi öğrencileri forum düzenlediler.

Yurtsever Devrimci öğretmenler ve D.Yol, D.Sol Kurtuluş taraftarı öğretmenler boykota katıldılar.

Bursa Kapalı Cezaevi'nde 23 Aralık günü 300'e yakın tutuklu ve hükümlünün katıldığı bir toplantı yapıldı. Cezaevinin dış duvarına "Maraş Katliamının Hesabı Sorulacak" pankartı asıldı. Cezaevi için de duvar gazeteleri asıldı.

Enternasyonal marşının söylenmesi ile başlayan toplantıda Maraş katliamı protesto edildi. Faşizmi simgeleyen bir Nazi bayrağı yakıldı. Marşlar söylendi. Kadınlar koğuşunda bulunan tutuklular da bir toplantı yaparak saygı duruşunda bulundular. Tutuklu ve hükümlüler ayrıca 3 günlük açlık grevi kararı aldılar.

## Uşak

Maraş katliamının ve sıkıyönetim ilanının 1. yıldönümünde Uşak halkı ve gençliği faşist diktatörlüğe karşı mücadele azmini bir kez daha biledi. Proleter devrimcilerin çağrıları üzerine emekçiler katliamı protesto ettiler.

Dikilitaş mahallesinde proleter devrimcilerin önderliğinde ve D.Yol taraftarlarının da katılımı ile yasa dışı bir gösteri düzenlendi. İzmir Ankara yolu trafiğe kapatıldı.

Uşak'ta öğretmenler ve memurlar bir gün iş bıraktılar. Sağlık emekçileri direnişe geçtiler. Uşak merkezinde görev yapan 325 ilkokul öğretmeninden 248'i boykota katılarak sivil ve resmi cinayet çetelerinin katliamlarını protesto ettiler. İlkokul müfettişlerinin tümü, milli eğitim müdür yardımcılarından dördü, halk eğitimde 6 yönetici ve memur ilçelerde ve köylerdeki öğretmenlerin büyük bir bölümü boykota katıldılar.

Belediyede çalışan 133 emekçiden 126'sı Maliye ve Orman Dairesinde çalışan memurların tümü katliamı protesto ederek işi durdurdular. Devlet Hastanesi'nde Başhekim ve iki doktor dışında 286 sağlık emekçisi bir gün iş bıraktılar ve öğlen yemeğinde yemek boykotu yaptılar.

Proleter devrimcilerin ve Uşak'taki D.Yol taraftarlarının çağrısı üzerine esnafın çoğu kepenklerini indirerek katliamı protesto eylemine katıldı.

Uşak'ın Sivaslı ilçesinde, ilçe merkezi ve köylerindeki öğretmenlerden ikisi hariç tümü bir günlük boykota katıldı. Memurlar iş bıraktı, esnaflar kepenk indirdi.

## Manisa

Selendi ilçesinde öğretmenlerin % 50'si Maraş katliamını protesto eylemine katılarak bir günlük boykota geçti. Lise öğrenci ve öğretmenlerin dayanışması ile işgal edildi.

## Samsun

Havza'da lise, ortaokul ve Kız Sanat Lisesi'nde öğrenciler boykot ve forumlarla katliamı lanetlediler. Havza Lisesi öğrencileri okulu boykot ettiler. Kız Sanat Lisesi'nde sınıflarda marşlar söylendi, konuşmalar yapıldı. 100'ün üzerinde öğretmen boykota katıldı.

25 Aralık'ta 100 kişinin katıldığı yasa dışı bir gösteri düzenlenerek faşist cinayet örgütlerinin düzenledikleri Maraş katliamı proteste edildi.

Ladik'te Akpınar Öğretmen Lisesi öğrencileri direnişe geçerek, okulda toplantılar düzenlediler. Konuşmalar yaparak katliamı teşhir ettiler. Ayrıca bir forum düzenlendi.

Vezirköprü'de 150 kişinin katıldığı yasa dışı bir gösteri düzenlendi. Sanat Lisesi'nde bir günlük boykot ilan edildi.

TEK 13. Bölge Müdürlüğü'nde çalışan işçiler bir toplantı yaparak faşist katliamları ve sıkıyönetimi protesto ettiler. Samsun 19 Mayıs Lisesi öğrencileri 26 Aralık günü bir forum düzenlediler ve Maraş katliamını protesto ettiler. Samsun Endüstri Meslek Lisesi öğrencileri bir forum düzenlediler ve okulu boykot ettiler. Veteriner Teknisyenleri Lisesi öğrencileri bir forum düzenlediler.

## Trabzon

Yürütülen çalışmalar sonucu Trabzon merkezinde 26, Yomra'da 14, Tonya'da 9, Akçaabat'ta 45 öğretmen bir günlük boykot yaparak Maraş katliamını protesto etti. Liselerde katliam teşhir edildi. Tonya Lisesi'nde öğrenciler bir günlük boykot ilan ettiler.

## Ordu

Ticaret Lisesi, Ordu Lisesi, Fatih ve Perşembe Lisesi öğrencileri sınıflarda konuşmalar yaparak, forumlar düzenleyerek Maraş katliamını protesto ettiler.

## Rize

Pazar ilçesinde görev yapan TÖB-DER üyelerinin % 70'i bir günlük boykot yaptı. Rize'de Ticaret, Yapı Sanat ve Endüstri Meslek Liselerinde öğrenciler boykota gitti. Öğretmenlerin görevden alınmaları üzerine Ticaret Lisesi ve Yapı Sanat Lisesi 26 Aralık'ta işgal edildi.

## Maraş

Elbistan'ın Gücük bucağında 450 kişinin katıldığı bir toplantı yapıldı. Jandarmanın kitleye saldırısı tesirsiz hale getirildi. Jandarma, kitlenin kararlılığı üzerine geri çekilmek zorunda kaldı.

Pazarcık-Narlı'da 26 Aralık günü iki köyle yapılan toplantılarla Maraş katliamı protesto edildi. Pazarcık Lisesi öğrencileri katliamı protesto amacıyla boykot ilan ettiler.



## Nevşehir

Avanos'ta proleter devrimcilerin önderliğinde, KSD ve D.Yol taraftarlarının da katıldığı bir miting yapılarak faşist cinayet çeteleri ve Maraş katliamı protesto edildi.

## Diğer yerler




## Kayseri

Maraş katliamını ve sıkıyönetim terörünü protesto için 23 Aralık'ta Batalaltı mahallesinde yasa dışı bir gösteri yapıldı. "Maraş Katliamının Hesabı Sorulacak", "Sıkıyönetim Kalksın", "MHP, ÜGD, Kontr-gerilla'yı Dağıtacağız" sloganlarının atıldığı gösteriye polis müdahale edemedi.

24 Aralık'ta Ticaret ve Fevzi Çakmak liselerinin tüm öğrencileri bir günlük boykot ilan ettiler. Kayseri Lisesi'nde yapılan bir konuşmadan sonra öğrenciler direnişe geçti. Öğrencilerin direnişi üzerine okul yöneticileri konuşma yapan bir proleter devrimci hareket taraftarını polise teslim etmek istedi. Bunun üzerine öğrencilerle polis arasında çatışma çıktı. Polis saldırısı öğrencilerin direnişi sonucu püskürtüldü. Ancak 45 dakika devam eden çatışmadan sonra direniş kırıldı.

Karaözü köyü Lisesi ve Ortaokulu öğrencileri bir günlük boykot ilan ettiler. Okul öğretmenlerinin tümü de boykota katıldı. Pazarören bucağı Öğretmen Lisesi öğrenci ve öğretmenlerinin tamamı boykota katıldı.

Kayseri Sağlık Koleji öğrencileri bir haftalık boykot ilan ettiler.

## Sinop

Sinop'ta yurtsever devrimci öğretmenler, Maraş katliamını protesto ederek bir günlük boykot yaptılar. TÜM SAĞLIK-DER'li emekçiler katliamı teşhir ettiler. Ayancık'ta tüm okullarda boykot yapıldı. Gerze'de okul öğrencileri boykot ilan ettiler.

Sinop Süt Fabrikası'nda çalışan işçiler katliamı protesto amacıyla 3 saat iş bıraktılar. Sinop Lisesi, Sanat ve Ticaret Lisesi öğrencileri forumlarla ve sınıf konuşmaları ile katliamı protesto ettiler.

## Amasya

Yurtsever Devrimci öğretmenler bir günlük boykot yaptılar. Atatürk Lisesi öğrencileri bir forum düzenlediler. Taşova Lisesi öğrencileri bir günlük boykot ilan ettiler.

## Tarsus

21 Aralık günü Maraş katliamını protesto etmek amacıyla Deniz Gezmiş, Ticaret ve Sanat liselerinde, forumlar düzenlendi. 22 Aralık günü proleter devrimcilerin önderliğinde, Eskiömerli mahallesinde yasa dışı bir gösteri düzenlendi. 24 Aralık günü Deniz Gezmiş, Ticaret, Cumhuriyet, Sanat ve Cengiz Topel liselerinde boykotlar yapıldı.

Paktaş işçileri 8 saat işi durdurarak şalterleri indirdiler ve katliamı protesto ettiler. 24 Aralık günü şehir merkezinde proleter devrimciler önderliğinde yasa dışı bir gösteri düzenlendi. Gösteriye 200'ün üzerinde kişi katıldı.

## Çorum

Maraş katliamını protesto etmek amacıyla Çorum Ticaret Lisesi öğrencileri iki günlük boykot ilan ettiler. Öğrenciler ayrıca Mil önüne kadar bir yürüyüş düzenlediler. Sağlık emekçileri ilk kez bir forum düzenlediler ve katliamı protesto ettiler.

Sungurlu'da 24 Aralık günü okul öğrencileri bir forum düzenlediler ve dersleri boykot ettiler. Daha sonra saat 15.00'de öğrenciler çarşıya doğru yürüyüşe geçtiler. Polis yürüyüşçülere saldırarak bir YDGD üyesini gözaltına aldı. Polis saldırısına direnen öğrenciler, polisi püskürttüler. Gösteriler daha sonra mahalle aralarında devam etti.

Alaca'da İmat, Alacahöyük, Karkın, Mazıbaşı, İsahacı köylerinde toplantılar düzenlenerek Maraş katliamı ve faşist cinayet örgütleri teşhir edildi.

Mecitözü Lisesi öğrencileri bir günlük boykot ilan ettiler. Şehir merkezine doğru yürüyüşe geçen öğrenciler, polis engelini aştılar ve Doğu mahallesine kadar yürüdüler.

## Balıkesir

Balıkesir Devlet Mühendislik Mimarlık Akademisi, İşletmecilik Okulu ve Balıkesir Lisesi öğrencileri boykot ilan ettiler. Balıkesir Lisesi'nde polis öğrencilere saldırarak birçok kişiyi yaraladı. 20'nin üzerinde öğrenci gözaltına alındı.

## Kdz.Ereğli

Proleter devrimciler katliamı protesto için yoğun bir propaganda faaliyeti yürüttüler. Devrimci Demir-İş Ereğli Şubesi işçilere iş bırakma ve yavaşlatma çağrısında bulundu. TDKP-İÖ İstanbul İl Örgütü'nün Ereğli işçilerine seslenen bildirisi işçilerin büyük bir ilgisiyle karşılandı.

24 Aralık'ta Yüksek Fırın işçileri katliamı protesto amacıyla bir günlük direnişe geçtiler. Meslek Lisesi ve Ticaret Lisesi'nde öğrenciler boykot yaptılar. Köylerde öğretmenlerin % 60'ı boykota katıldı.

## Giresun

Giresun liselerinde bir günlük boykot ilan eden öğrenciler 1000 kişilik bir kitleyle katliamı protesto etmek amacıyla bir yürüyüş düzenlediler. Fiskobirlik işçileri işi bırakarak yürüyüşe geçtiler. Polis yürüyüşe geçen işçilere azgınca saldırıya geçti. Birçok kişi gözaltına alındı.

Eynesil'de öğretmenlerin % 30'u katliamı protesto etmek amacıyla derslere girmediler.

Bulancak ilçesinde Atatürk Ortaokulu öğretmenleri dersleri boykot ettiler. Öğrenciler ve YDÖ'lü öğretmenler katliamı lanetleyen sloganlar haykırarak yürüyüşe geçtiler. Lise öğrencileri de yürüyüşe katıldı.

## Bolu

Semtlerde kahve toplantısı yapıldı. Orman Yurdu'nda ve Ticaret Lisesinde forum düzenlendi.

Gerede'de 250 kişinin katıldığı yasa dışı bir gösteri ile Maraş katliamı protesto edildi. Gösteri H.Kurtuluşu ve Kurtuluş taraftarlarının eylem birliği ile gerçekleştirildi.